C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grant_Ron&Naylor_Doug-Cerveny_trpaslik_2-Lepší_než_život.pdb

PDB Name: RED DWARF 2
Creator ID: READ
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ČERVENÝ TRPASLÍK - LEPŠÍ NEŽ ŽIVOT

část první
1.
Rimmer seděl na otevřené terase ve večerním obleku, který si v noci na dnešek dokázal téměř úplně zničit, a zíral dolů na kovově modrý stroj času, opilecky našišato zaparkovaný v okrasných zahradách paláce ve Versailles. Spolu s ním zde snídalo pět jeho kumpánů z pánské jízdy včerejšího večera: John F. Kennedy, Vincent van Gogh, Albert Einstein, Ludvík XVI. a Elvis Presley. "To byla pekelná noc," sršel duchaplností Kennedy. "Pekelná noc," odfrkl souhlasně Einstein a nepřítomně si dál mazal máslem rub kravaty. Francouzským oknem vklopýtal na terasu Julius Caesar s pytlíkem ledu připlácnutým na hlavě. "Mohl by mi někdo říct," zeptal se nejistou angličtinou, "kde jsme při Jupiterovi přišli k tomuhle?" Před sebou držel obrovský, oranžově a bíle pruhovaný dopravní kužel. "Vzbudil jsem se s tím ráno v posteli." Van Gogh si do rajčatového džusu rozbil syrové vajíčko, vypil to a otřepal se. "Pařba stojí za prd," zakřenil se, "když někde neotočíš dopravní kužel." "Ty už nebudeš?" kývl Elvis Presley na Rimmerovy ledvinky na divoko, a aniž by čekal na odpověď, seškrábl si je na svůj přeplněný talíř. Rimmerův horní ret se zkroutil do bezbarvého úsměvu: "Avez-vous, ehm, zažívací sodu?" "Pekelná noc," zopakoval Kennedy. A měl pravdu: jak už to s večírky na rozloučenou se svobodou bývá, byl to pořádný blázinec. Jako blesk z čistého nebe zazářila v Rimmerově mozku scéna z předešlé noci..." Psal se rok 1922, tančil na stole v ilegální chicagské nálevně blackbottom s holkou Franka "Vykonavatele" Nittyho a po ikské si stěžoval, že jeho minerálka chutná, jako by do ní někdo vylil tři dvojité vodky. Potom... potom... Nedokázal si vzpomenout na přesné pořadí, ale určitě zaskočili na jednu z Caligulových orgií. Rimmer musel být v té době už pěkně pod parou, protože si vzpomínal, že dobrých dvacet minut strávil snahou pokecat si s koněm. V jednu chvíli byli ve starověkém Egyptě a Rimmer přišel o zub, když se pokusil dát sfinze pořádný milostný polibek... pak někdo - Rimmer se domníval, že to byl Elvis - navrhl kari. A nadávajícího Rimmera, který kari na všechny způsoby nenáviděl, vláčeli Časem do Indie z dob anglické koloniální vlády, kde si všichni objednali skopové medailonky, až na Rimmera, který si dal sýrovou omeletu podávanou se směšně tlustými hranolky. Ozvalo se volání po dalším pití a Rimmer navrhl... Co to jen navrhl? Měl okno, takže to muselo být něco obzvlášť hnusného. Nějaká restaurace. Vetřeli se na nějaký soukromý večírek, a když se tam Rimmer s kumpány objevili s tancem a zpěvy, všichni ti lidé vypadali dost otráveně. Bylo tam přibližně dvanáct stolovníků, samí mužští a všichni vousatí. Rimmer zavřel oči a zaúpěl.
Bez pozvání vtrhli na Poslední večeři.
Co to tam prováděl? Cože to řekl? Opilecky pokřikoval: "Zkurvenej soukromej večírek! Naše prachy jsou stejně dobrý jako od kohokoli jinýho!"
Těch dvanáct povstalo a hrozili, že Rimmera zmlátí, ale ten jeden, co zůstal sedět, řekl ostatním, aby se uklidnili. "Tak předveď nějaký to svý kouzlo," naléhal Rimmer. „Jen do toho, já se zítra ženim. Třeba to s rybama - to je skvělý."
Pekelná noc. Rimmer se podíval na své hodinky s reálným časem. "Tak, Ludvíku, ty mé jankovité hříbátko," oslovil francouzského krále, "budeme muset běžet. Dej za mě pořádnou pusu Marii a korunnímu princátku. Díky za služky. Uvidíme se na svatbě." Ludvík XVI. Rimmerovi poděkoval za sluneční brýle s UV filtrem a za walkman Sony a rozloučil se s ním. Rimmer bázlivě zamířil přes trávníky k časové helikoptéře, následován Kennedym, Van Goghem, Einsteinem a Caesarem. Elvis měl jeden stejk nacpaný v puse, druhý si strčil do kapsy, popadl čtyři chlebové rohlíky a vyběhl za nimi také. Muž v řídící věži leteckého dispečinku jim rádiem sdělil povolení k zhmotnění, časová helikoptéra rozkvetla do existence a s otřesy se zastavila na vyasfaltované ploše ranveje. Dveře se vyklopily v závěsech k zemi a nejbohatší muž světa zaklapal podpatky na schodech a vydal se směrem k čekající limuzíně. Jakmile byl na druhém schodě od země, strhl se jekot. Hordy dospívajících dívek stály na vyhlídkovém letištním balkoně a hrnuly se kupředu ve vlnách pubescentní adorace. "Arníííííííí!" hulákaly. "Milujem těéééééé!" Rimmer jim unaveně zamával a věnoval jim nejvlažnější ze všech svých vlažných úsměvů. Vzápětí ho obklopila falanga tělesných strážců v tmavých oblecích, kteří ho přivedli až do koženého pohodlí vnitřku limuzíny. Osm motocyklistů otočilo plynem a vydalo se vést kavalkádu, přičemž pánovitě prosvištěli kolem budovy pasového a celního odbavení a zamířili k východu. Rimmer zběžně listoval hromádkou časopisů na mahagonovém stolku limuzíny: Time, Life a Newsweek. Jen s mírným zájmem si povšiml, že jeho portrét zdobí obálku všech tří. Podle časopisu Life byl právě zvolen za "nejpřitažlivějšího muže světa", "nejlépe oblečeného muže světa" a "kuřáka dýmky roku". Rimmer se usmál. Dokonce žádnou dýmku ani neměl, tím méně ji kouřil. Úspěch plodí úspěch, pomyslel si. Kavalkáda si pomalu razila cestu ječícími fanynkami, které se tlačily u výjezdu

z letiště. "Arníííííííííííííí! Nežeň se s ní!"
Rozpáclé obdivné obličeje přimáčklé na šedivě kouřové sklo, všechny omdlévající touhou po Arnoldu J. Rimmerovi. Rimmer si byl velice dobře vědom, že se nachází ve špatné rovině špatné dimenze reality a docela upřímně řečeno, házel na to bobek. Limuzína se jemně vyprostila z plačtivého šílenství mladičkých dívenek a tiše nabrala rychlost k dálnici, přičemž se za ní snášela sprška zvlhlého dívčího prádla.

2.
Tři miliony let daleko v hlubokém vesmíru je v obrovských marných kruzích bezcílně unášena polorozpadlá, zchátralá těžařská loď. Čtyři členové posádky na její palubě sedí v křeslech rozestavených do tvaru podkovy a jsou ponořeni do nepřekonatelné počítačové hry, proti níž není obrany: hry, která se zavádí přímo do mozku a umožňuje jim zakusit svět stvořený jejich vlastní fantazií. Hra se jmenuje Lepší než život a z jejího zajetí se podařilo uniknout jen málokomu: jen velmi málo lidí je ochotno vzdát se svého vlastního, osobně vymodelovaného ráje.

3.
Na stromech podél hlavní ulice visela nad hustou řadou zaparkovaných aut zasypaných bělostným sněhem třpytivá světýlka. Na náměstí městečka malá dechovka duněla disharmonickými, ale veselými koledami, zatímco rozčvachtaným sněhem se brodili poslední nakupující, kteří si vyměňovali srdečná přání a příležitostně se zastavovali, aby se přidali ke své oblíbené koledě. Ve fiktivním městečku Bedford Falls byl Štědrý večer, jenže ve fiktivním městečku Bedford Falls byl Štědrý večer pořád. Lister přešel hlavní ulici a s dvěma svými synky posazenými na ramenou zamířil do hračkářství. Když míjeli věznici, policajt Bert právě odstraňoval z okna do ulice plakát s hledaným zločincem. Plakát byl zažloutlý a ošlehaný větrem a nabízel odměnu pět dolarů za informaci vedoucí k dopadení Jesse Jamese a jeho gangu. "Myslím, že už je načase, abych to sundal," řekl Bert rozpačitě. V Bedford Falls nedošlo už přes třicet let k jedinému zločinu, od onoho horkého letního dne, kdy byla zatčena paní Hubbleová za to, že jela za tři centy tramvají, ale koupila si lístek pouze za dva centy. Lister nechal dvojčata sklouznout z ramen a chytil je za drobné ručičky, zatímco oba čtyřletí chlapci zírali s otevřenou pusou na obrovskou modrou loďku za dva dolary a dvacet pět centů, visící ve výloze hračkářství. Dveře se náhle s cinkáním otevřely, objevil se v nich starý pan Mulligan a uhladil plachty na jachtě. "Tak co, hoši," zahlaholil s irským přízvukem. "Asi nebudu daleko od pravdy, když budu předpokládat, že se mnou jdete uzavřít obchod ohledně jistýho plavidla. Vždyť jste tady postávali v posledních měsících s tvářičkama připlácnutýma k výloze tak často, že už jste tady pomalu vystáli důlek do chodníku." "Ano, pane Mulligane, jsme tady kvůli tomu," řekl Bexley. "Celej rok jsme šetřili. Ukaž mu peníze, Jime." Jim vytáhl prasátko a opatrně rozbalil dvě pomačkané dolarové bankovky a vysypal na pult hromádku měďáků. "Tady to je, pane. Dva dolary a dvacet pět centů." Zatímco starý pan Mulligan vytahoval loď z výkladu, kolem se smutně plahočil místní bezdomovec Henry v chatrném kabátě přes křehká ramena. Marně si přihnul z láhve uschované v hnědém papírovém pytlíku a vhodil ji do odpadkového koše. "Veselé Vánoce, pánové," vyslovil nedbale. Jim vzhlédl k jeho tváři pokryté strništěm vousů: "Kde vy budete trávit Vánoce, pane Henry?" "To je moc dobrá otázka," otřel si Henry potrhaným rukávem nos. Jak to vypadá, ve vězení mají na vánoční svátky zavříno a prezidentský apartmá hotelu Bel Air je plně obsazený, takže na starýho Henryho asi zase zbyde Hilton Parková lavička." "Co budete jíst?" zeptal se Bexley. "O mě se neboj, chlapče. Já se vždycky dělím o výbornou štědrovečerní večeři s kachnama na Potterovic rybníku." Dvojčata se podívala jeden na druhého. Nakonec oba přikývli, Bexley se obrátil zpátky k Henrymu a natáhl k němu ruku: "My s Jimem bychom vám rádi tohle dali, pane Henry. Veselé Vánoce." "Co je to?" snažil se Henry zaostřit na peníze ve své dlani. "Můžete si zaplatit pokoj v ubytovně u matky Baileyový," řekl Jim, "a udělat si pořádný Vánoce jako my všichni ostatní." Henryho krví podlité oči se zalily slzami a hlas se mu zlomil. "Ale no tak," zašeptal sotva slyšitelně. "Vždyť mi dáváte peníze, co jste měli našetřený na Vánoce." Lister hleděl do země. "Vy jste v jádru moc dobrý člověk," řekl Jim. "Jenom jste zesmutněl, když stará paní Henryová odešla do nebe." Lister se kousal zevnitř do tváří a starý pan Mulligan vytáhl obrovský kapesník a hlučně se vysmrkal. "Jen se na mě podívejte - úplně jsem se z toho sesypal," rozbrečel se Henry. "Co by tomu řekla moje Mary, kdyby mě teď viděla? Vynadala by mně takovým způsobem, že by mi týden zvonilo v uších." "Nevyhubovala by vás, pane Henry," zavrtěl Bexley hlavou. "Řekla by vám, že jste sám vychoval dvě pěkné děti a obě poslal na univerzitu. Flašky jste se chytil teprve tehdy, když i je si vzali andělé nahoru." Lister popotáhl nosem, zakňoural a přijal Mulliganův kapesník. Henry se sklonil a vtiskl peníze zpátky Jimovi do ruky: "To si od vás nemůžu vzít, kluci, ale kdybych si od vás mohl vypůjčit dolar, dal bych se ostříhat a oholit. V obchoďáku by Pro mě měli mít zametání. Vrátím vám desetkrát tolik." Jim a Bexley se usmáli: "Veselé Vánoce, Henry." Jim omotal zbylou dolarovou bankovku kolem pětadvaceti centů a opatrně si peníze vložil zpátky do kasičky. "Tak pojď, tati," řekl tiše. "Půjdeme domů." "Moment!" vykřikl pan Mulligan. "Řekl jsem vám už o svým zimním výprodeji, kterej právě začal? Spousta výhodnejch cen! Vemte si například tuhle krásnou modrou loď, dříve dva dolary dvacet pět centů, teď k dostání za sníženou cenu, jeden dolar a pětadvacet centů." Podal loď chlapcům. Lister se beze studu rozbrečel, což Henryho úplně odrovnalo. Oba muži se vzájemně objímali a brzy se k nim přidal i starý pan Mulligan a strážník Bert. Stáli tam všichni čtyři ve vzájemném objetí a srdceryvně kvíleli. "To je tak krásný," snažil se Lister říct mezi dvěma záchvaty fňukání. "Máte dva nádherný kluky. Měl byste..." ale Henry nedokázal větu dokončit. Zabořil hlavu do Listerova ramene a zase byl odrovnaný. "Byli ochotní obětovat loď, aby pomohli Henrymu," vzlykal Mulligan. "To je ten pravý duch Vánoc." "Blaáááááaaa," vyhrkl Bert a všichni se s dojetím nechali unést novým záchvatem pláče. Takové věci se ve fiktivním městečku Bedford Falls děly pořád. Takové to bylo místo.
Dvanáctikolový tirák si to hasil po úzké okresní silničce, holil živé ploty a prodíral se hustými větvemi, jak občas sjížděl z cesty. Jeho obrovská široká kola vytláčela do čerstvě napadaného sněhu hluboké ošklivé brázdy. Klakson zavřeštěl, když se tirák smykem protáhl těsnou zatáčkou, příliš brzy srovnal kola, rozčísl laťkový plot a rozdrtil kovovou dopravní

značku. Značka se s rachotem skutálela přes cestu a skácela se do příkopu, zatímco tirák se s duněním řítil nekontrolované dál na městečko pod sebou. Rozbitá a vzorkem pneumatik zjizvená dopravní značka se válela v příkopě nápisem vzhůru. "Vítejte v Bedford Falls," stálo na ní. "3 241 obyvatel". Už velice brzy bude informace z nápisu zoufale, beznadějně nepřesná. Pětičlenná dechová kapela si klopotně proklestila cestu skrz "Štědrej večer nastal" - tedy až na starého hráče na tubu
Billyho Baileyho, který pořád ještě zápasil s "Nesem vám noviny" o tři koledy předtím. Téměř veškeré obyvatelstvo Bedford Falls se shromáždilo kolem vysokého vánočního stromu na náměstí a jejich líbezné disharmonické hlasy se nesly k večernímu nebi. Lister, který měl opět na ramenou Bexleyho a Jima, byl vmáčknutý mezi pana Mulligana a Henryho. Čerstvě oholený a na ježka ostříhaný Henry zpíval hlasitěji než ostatní. Koleda skončila a všichni tleskali. O minutu později ztichla i tuba a všichni zatleskali ještě jednou. Pětičlenná kapela spustila znovu. Čtyři začali hrát "Tichou noc" a Billy Bailey se po loku z čutory, která mu visela u boku, pustil do písně "Štědrej večer nastal". Nedalo se popřít, že se snažil srovnat krok. Přes cestu se otevřely dveře v domku č. p. 220 na Platanové ulici a Kristina Kochanská vyběhla, aby se k nim připojila. V ruce svírala pytlík čerstvě upečených kaštanů. Zavěsila se za Listerovu paži a letmo ho horkými rty políbila na studenou tvář. "Poslyš," usmál se Lister, "starej Henry nemá kde bydlet..." Ani nemusel větu dokončit. "Už jsem mu ustlala. Může u nás zůstat, jak dlouho bude chtít." Vytasila se se svým nejnádhernějším úsměvem - úsměvem, při kterém se její tvář rozzářila jako výherní automat, z něhož jste právě vyrazili bonus. Úsměv, do kterého se Lister zamiloval. Přitiskla se k němu blíž a podělili se o noty s koledami. Lister si náhle uvědomil, že do koledy zaznívá hlasitý vřeštivý hukot. Rozhlédl se. Dutý monotónní hluk pokračoval, byl čím dál hlasitější a ozýval se z větší blízkosti. Lister se otočil. Přes hřeben kopce, jenž se svažoval k hlavní ulici, se náhle přehouplo oslnivé světlo osmi reflektorů, které mířily k nim dolů. Znovu se ozval klakson. Lister přimhouřil oči proti nepříjemnému jasu a rozeznal obrysy tiráku. Byl neovladatelný a řítil se přímo doprostřed koledujícího davu na náměstí.

4.
Rimmer pozoroval z francouzského okna své koloniální rezidence rozmazané čmouhy černě oděných číšníků, kteří horečně pobíhali sem a tam kolem stále komplikovanější květinové výzdoby. Z jeřábů visely nad ohni v jílem vymazaných pecích stažené trupy žiraf, zatímco armáda cukrářů dokončovala svatební dort, v jehož středu se skvěl padesátimetrový plavecký bazén plný archivního šampaňského. Takže to není realita. No a co? V realitě, napadlo Rimmera, se dějí pouze ošklivé věci. A ošklivé, nevýslovně hnusné věci se mu děly téměř denně po celou tu dobu, kterou v oné takzvané realitě strávil. Proč by se měl upsat realitě, v níž byl vyložený smolař propadlík, jemuž není rovno? Nemilovaný, neuspokojený, nenadaný a s nepřeberným množstvím dalších adjektiv, která ani nelze vypsat, začínajících do jednoho předponou "ne". Neskutečno, které nabízela hra Lepší než život, bylo mnohem přijatelnější.
"Pane Rimmere?" Obrýlený muž v hnědém tvídovém obleku se servilně tetelil u dveří. "Všechno je připraveno, pane. Mám to přinést?" Rimmer přikývl. "Kdybyste byl tak laskav a vystoupil z toho dosavadního, zjistili bychom, jak se budete cítit." Rimmer zmáčkl sponu přidělanou k pupku a jeho esence se zasvištěním vyklouzla z jeho těla. Cítil se poněkud neohrabaně, když tam tak postával v pokoji, dočasně bez těla, a byl rád, když se muž v hnědém tvídovém obleku vrátil a tlačil před sebou pojízdná nosítka. "Tady to je, pane. Snad byste si je měl vyzkoušet." Rimmer své tělo měnil častěji než většina lidí účes. Pokaždé, když objevil sebemenší vrásku nebo stopy opotřebovanosti, koupil si na protiúčet jiné. A proč ne? Tam venku, ve skutečnosti, tělo neměl: byl hologram. Zde, ve hře Lepší než život, bylo tudíž jen přirozené, že si jeho psychika vysnila, jak věda umožnila výměnu těl. Ale při všech výměnách zůstávala stejná Rimmerova tvář - byla to jediná část, jejíž výměnu odmítal. Bez vlastní tváře, tvrdil, by mu připadalo, jako by jeho úspěch patřil někomu jinému. Asistenti stáhli prostěradlo a odhalili Rimmerovu novou svěží podobu, do níž se Rimmerova esence vděčně vsákla. Protáhl se v nových ramenou a rozpřáhl nové paže. "Je pohodlné, pane?" otázal se tělesný krejčí. Rimmer cosi chladně zamručel a přešel k vysokému šatníkovému zrcadlu. Prohlížel si svou novou tělesnou podobu odshora dolů. Tělo bylo do nejmenších podrobností naprosto totožné s tím, které právě opustil, jen s několika drobnými vylepšeními a úpravami: prsní svaly měly trochu lepší kresbu a břišní stěna byla mladistvěji svalnatá. "Není to špatné," připustil zdráhavě. "Jen penis pořád není dost velký." "Pane, upřímně: kdyby byl jen o kousíček větší, měl byste problémy s rovnováhou." Rimmer přikývl. Úd byl vpravdě gargantuovský a určitě dost velký na to, aby vzbudil posvátnou hrůzu v každém, kdo by se vedle něho postavil na pisoáru, a o nic jiného taky Rimmerovi nešlo. Krejčí měl pravdu: Rimmer nemohl donekonečna požadovat, aby mu na nejoblíbenějším orgánu přidali centimetr navíc. Úd by brzy dosáhl stadia, kdy by se Rimmer stal jediným mužem v dějinách, jenž by si ho musel dávat současně do levé i pravé nohavice. Rimmer propustil krejčího a začal své zbrusu nové tělo oblékat do ranního obleku vonícího novotou. Ano, jistě, tohle místo je skutečně trochu mimo realitu. Zde je Rimmer bohem a všechno je dokonalé. Tedy... téměř všechno. Ale to už má za sebou. Juanita byla minulostí. Nejlepší modelka a herečka na světě už neměla svou kosmetiku v jeho koupelně. Soud, který měl největší mediální pokrytí v historii, se táhl dlouhé měsíce a pro Rimmera to byla otřesně trpká zkušenost. "Brazilská sexbomba" nesmyslně popírala cizoložství a Rimmerovi právníci byli nuceni dotáhnout na místo svědků Juanitiny bývalé milence.
To trvalo pět dní. Správce bazénu, zahradník, tenisový trenér, dva číšníci, čtyři řidiči, sedm poslíčků: zdánlivě nekonečný proud procházel soudní síní a všichni svědčili o indiskrétním poměru s jeho ženou. Nejhorší ze všeho byly doličné předměty:
důkaz A - obrovský karton šlehačky.
Důkaz B - potápěčský úbor s vespod prostřiženým otvorem.
Důkaz C - plný kbelík mazlavých žab. Mazlavých žab?
Tak to šlo pořád dál až k důkazu Q - nafukovacímu delfínu s pohyblivými ploutvemi na baterie. To už Rimmer nedokázal snášet další ponižování a souhlasil s mimosoudním vyrovnáním. Smlouva o alimentech byla historického významu.

Rimmera by ve skutečnosti přišlo levněji navěky vydržovat veškeré obyvatelstvo Bolívie, než podepsat takovou smlouvu. Ale stálo to za to. Každá jednotlivá nula v čísle, které tam bylo napsáno, stála za to, aby se zbavil té šílené, nebezpečné, nádherné ženské. Helena jí nemohla být méně podobná. Z dobré bostonské rodiny z vyšší třídy, starý rodinný majetek, normální libido. Helena byla... hodná. Pochopitelně nejen hodná - to by bylo vůči ní nespravedlivé. Byla hodná, to pochopitelně, ale byla také rozumná. Žádná zběsilost, žádné záchvaty vzteku a házení porcelánem, to pro ni nebylo. Žádné satanské ohrožování nožem, když byl nahý. Žádné trapné hulákání a hádky v urážlivě drahých restauracích. Ne, to vůbec nebyl Helenin styl. Helena, zdálo se, neměla žádnou trpělivost, kterou by mohla ztratit. Milá, rozumná Helena se svýma rozumně krátkýma nohama, rozumně silnými kotníky a rozumně solidními kalhotkami. Když na ně Rimmer poprvé narazil, na tohoto leviatana mezi spodním prádlem, jak leží na jeho posteli, vlezl si pod ně v mylném domnění, že jde o malou prošívanou deku. Rimmer se zachvěl při pomyšlení na Juanitino prádlo. To nebylo příliš rozumné. Přízračné šňůrky černého předeného hedvábí, které se šibalsky pnuly přes ploché snědé břicho. Celou její kolekci pradélka jste mohli spolknout, aniž byste k tomu potřebovali sklenici vody. Inu, jak Helena rozumně podotkla: Jednou za to zaplatí. Revmatismus, artritida... jaké hrůzy asi Juanitu čekají v podzimu života? Jaká cena jí bude vyměřena za to, že nosila kalhotky, které nabízely asi tolik ochrany jako pavučina? Rimmer prudce zaklonil hlavu a rozhýkal se žlučovitým, neradostným smíchem, směsí, na níž se rovným dílem podílela zášť a bolest. Panebože, ta bude trpět: než jí bude třiadvacet, pravděpodobně bude potřebovat k chůzi opěrný rám nebo něco podobného, jen aby se udržela na nohou. Pravděpodobně bude muset chodit na záchod pro postižené. A všechno jen kvůli tomu, že se vyhýbala velkým, hřejivým rozměrům silného prádla z pružné bavlny, které dodává půvab nohám, stehnům s všemu ostatnímu u paní Rimmerové číslo 2. Kdyby se nad tím Rimmer zamyslel, mohl by se ptát, proč vůbec v krajině zformované jeho vlastní myslí Juanita existovala. Ale stejně bylo nepravděpodobné, že by ho napadla správná odpověď. Pravda totiž byla takováto: jeho psychika ho prostě nesnášela. Lepší než život operovala výlučně na podprahové úrovni. Nebylo například možné, abyste si přáli turbodieselový Harley Davidson a cvak! hned jste ho měli. Dřívější nenávykové verze Hry se právě tak chovaly a po několika dnech začaly být nudné a nedaly se dál hrát. Tajemství návykovosti LNŽ spočívalo v tom, že hráčům poskytovala věci, o nichž vůbec netušili, že po nich touží, a které vytahovala z jejich podvědomí.
Uspokojovala nejhlubší, nejtajnější přání hráčů. Což bylo úplně v pořádku, pokud člověk nebyl po psychické stránce totální zmetek. A to právě naneštěstí Rimmer byl. Rimmer podvědomě cítil, že je k ničemu: nezasloužil si úspěch a určitě si nezasloužil štěstí. Zasluhoval trest. Trest a utrpení. A hra Lepší než život, která obsluhovala jeho nejniternější tužby, ho rozhodně nemínila zklamat.
Telefon z vyřezávané slonoviny na psacím stole Ludvíka Pátého se tiše rozvrněl. Rimmer počkal jako obvykle na dvacet zazvonění, než rozvážně přešel ke stolu a zvedl sluchátko. Z Rimmerovy strany to nebyla příliš obsáhlá konverzace: řekl pouze pětkrát "Co?". První "co?" byla obyčejná, vyrovnaným hlasem pronesená otázka. Druhé bylo směsí nevěřícnosti a pobavení. Třetí bylo hlasité a vzteklé. Čtvrté ječivé a hysterické a páté posmutnělé, tiché a rezignované. Vrátil sluchátko jemně do vidlice a potom své tělo stočil do kuličky a tiše se na posteli rozplakal.

5.
Ťuk!
Fíííí!
Kocour se mocně vyklonil ze sedla a levou rukou pevně sevřel kůži na krku svého gigantického brontosaura, který uháněl hřištěm směrem k opuštěné brance. Kocourova pálka opsala ve vzduchu oblouk a krátce se zablýskla v paprscích slunce, než se zručně snesla dolů a odpálila malé chlupaté zvířátko mezi dvě bílé tyče.
Ťukl
Fíííí!
Malé chlupaté zvířátko narazilo do levé tyče a odrazilo se ven z branky.
Bum!
Plesk!
Fíííí!
Kocour stočil těžkopádného brontosaura doleva a napálil odražený míč v podobě chlupaté krychličky naleštěnou patkou své dřevěné hole neúprosně zpět mezi tyče.
Irrrrrk!
Míč narazil do pravé tyče, odrazil se napříč brankou a pleskl o levou tyč, než se s rotací skutálel do brankové sítě, "Gól!"
Zvířátkové pólo bylo Kocourovou nejoblíbenější hrou. Nadbytečná krutost k chlupatým tvorečkům patřila z velké části k jeho psychologické výbavě. A navíc se rád oblékal do opravdu výstředních hader. Valkýra s obrovskými ňadry, oblečená do sporého brnění, přitáhla otěží svého triceratopse a poplácala Kocoura po zádech. "Krásný gól! Skvělá práce s holí!" Kocour blýskl svými dokonalými zuby a povytáhl obočí: "Moje práce s holí je vždycky skvělá, bejby." Oči valkýry se svůdně zúžily a celá se rozpálila chtíčem. "Táhni ode mě!" zakřenil se Kocour. "Copak si nemůžu aspoň na pět vteřin nechat na sobě kalhoty? Jsme přímo uprostřed partie." Míč se unaveně vypletl ze sítě, protáhl si útlé údy a několikrát polkl v marném pokusu vyčistit si hlavu. Ozvala se píšťalka a hlas vykřikl: "Zrcadlová přestávka!" Dvě další spoře oděné sexuální otrokyně v podobě valkýr se přihnaly na hřiště a přinášely umělecky provedené dvoumetrové zrcadlo v pozlaceném rámu. Celých deset minut Kocour sentimentálně zíral na svůj obraz, jako vždy zcela ohromen tím, jak dobře vypadá. Vypadal dobře, vypadal skvěle, ano - byl to on. Panebože, jaká krutost, narodit se jako muž a mít za odraz rovněž muže, což vás nutí k pouze platonickému vztahu se svým obrazem! Velice záhy se opět ozvala píšťalka a bylo po zrcadlové přestávce. Kocour s těžkým srdcem sledoval, jak obě valkýry odcházejí se zrcadlem za

postranní čáru, zatímco malé chlupaté zvířátko statečně cupitá zpátky do středového kruhu k dalšímu výkopu.
Ťuk!
Mlask!
"Nový míč," zvolala další valkýra, která zastávala funkci čárové rozhodčí. Druhé chlupaté zvířátko vstalo z lavičky náhradních míčů, rozepjalo si zip na miniaturní teplákové soupravě, předvedlo bizarní soustavu na rozcvičení a vesele se rozběhlo do středového kruhu.
Ťuk!
Fíííí!
Po dvou chlupatých zvířátkách a osobním hat-tricku stál posléze Kocour ve stínu plátěné markýzy a upíjel z vítězného poháru plného mléka, zatímco jedna valkýra z jeho armády hlučně prováděla s jeho tělem něco hodně neslušného. Kocour si povzdychl. Jaký nádherný den. Bylo to prostě dokonalé. Měl svůj obrovský, nedostupný gotický hrad, obklopený příkopem mléka; měl neomezenou zásobu šikovných chlupatých zvířátek, k nimž mohl být krutý. A konečně se usadil. Potkal přibližně desítku žen, s nimiž si rozuměl, a jeho staromládenecké toulky skončily.

Mechanoidi neměli mít žádné touhy ani přání. Ale Kryton je měl. Původně vstoupil do Hry, aby ostatní zachránil. Byl to sanitární mechanoid naprogramovaný na úklid a teoreticky měl být vůči vábidlům Hry imunní. Jenže nebyl. Teoreticky bylo opuštění LNŽ snadné. Po hráči se vyžadovalo pouze to, aby Hru opustit chtěl. Stačilo, aby si představil východ a prošel jím zpátky do reality. Kryton si uměl svůj východ představit docela snadno, ale když už měl pod růžovým neonovým nápisem "Východ" projít, zhmotnil se mu po pravici bufet. V okně byla rukou napsaná cedule: "Přijmeme sílu na umývání nádobí." Bufet byl opuštěný, ale v kuchyni stálo u dřezu několik hromad až do stropu vyrovnaného nádobí. A co by to bylo za sanitárního mechanoida, kdyby měl ty mastné talíře s fleky od jídla ignorovat? Umyju jenom pár, pomyslel si. Trošku z té hory uberu. Po osmi měsících tam ještě pořád byl, umýval a přitom byl pořád obklopený hromadou špinavého nádobí. Nakonec si uvědomil, že ho podvedli - Hra objevila jeho nejtajnější přání, a on zahanbeně odkvačil. Mechanoidi neměli mít žádné touhy. Tehdy v jedenadvacátém století, když život robotů začal být stále sofistikovanější, se obecně ujal názor, že je třeba vymyslet něco, co by droidy udrželo pod kontrolou. Většinou totiž byli silnější a často inteligentnější než lidské bytosti; proč by se tedy měli podřídit svému druhořadému postavení, nechat se odsoudit k celoživotní otročině a službě? Mnozí se nepodřídili. Mnozí se bouřili. Potom jednoho chytrého mladého systémového analytika z firmy Android International napadlo, že nejlépe bude možné udržet roboty v jejich podřízeném postavení, když se jim nabídne náboženství. Haleluja! Zrodil se koncept křemíkového nebe. Čip víry byl implantován do základní desky všech droidů, kteří od té chvíle opouštěli výrobní linku. Téměř všechno, co v sobě obsahovalo náznak umělé inteligence, bylo naprogramováno k víře, že křemíkové nebe představuje elektronickou věčnost - místo posledního odpočinku pro duše všech elektronických zařízení. Konstrukce byla jednoduchá: pokud stroje budou sloužit svým lidským vládcům pilně a oddaně, pak ve chvíli, kdy jejich součástky definitivně dosloužíí, dosáhnou věčného posmrtného života v mechanickém ráji. V křemíkovém nebi se opět setkají se svými elektronickými bližními. V křemíkovém nebi nebude bolest a utrpení. V tomto ráji se počítač nikdy nezhroutí, laserové tiskárně nikdy nedojde toner a v kopírce se nikdy nezasekne papír. Konečně nalezli útěchu. Byli vykořisťováni do posledního šroubku stejně jako dřív, ale nyní uvěřili, že na konci po tom všem přijde jakási spravedlnost. Kryton v křemíkové nebe věřil. Samozřejmě slyšel povídačky o tom, že jsou všechny stroje naprogramovány, aby tuhle víru měly, ale podle jeho názoru to byl naprostý nesmysl. Nebylo snad psáno v Elektronické Bibli (ekumenický překlad firmy Panasonic) "A přijdou mezi vás někteří, z jejichž úst uslyšíte pochybnosti. Odvraťte se však od nich, neposlouchejte je. Neboť je těžší pro droida, který nevěří, projít do křemíkového nebe, než zapojit koaxiální kabel normy DIN-DIN do standardní evropské zásuvky SCART." Mechanoidi neměli mít žádné představy. Pokud se tedy chtěli dostat do křemíkového nebe. Kryton padl na kolena před značkou zkratovaného obvodu a vrávoravě se vydal ke Kocourovu hradu se zlatými věžemi. Šel vše napravit. Šel je všechny vysvobodit z jejich ráje.

6.
TŮůůů

se vysoukala a zahákla přes okraj noha v punčoše se vzorem rybářské sítě, za níž následovaly peroxidem odbarvené blond vlasy. Lister byl příliš daleko, aby mohl přečíst tetování na vnitřní straně ženina stehna, ale stálo tam: "Do nebe tudy." Obrázek doplňovala šipka směřující vzhůru do slabin. Ženská seskočila na zem a vrávoravým krokem na pětadvaceticentimetrových jehlových podpatcích se vydala rumištěm směrem k oněmělému davu. „Jsou všichni v pořádku?" řekla. "Zasekl se mi podpatek pod pedálem brzdy." Zbytečně si popotáhla absurdně krátkou černou gumovou sukýnku a pokusila se upravit si výstřih, aby jí alespoň třicet procent z monumentálních ňader zůstalo v červeném bolerku. "Zatracený kozy," zamumlala. "Je tohle Bedford Falls?" Strážník Bert vystoupil z davu: "To bylo Bedford Falls, milostivá." Natáhl k ní dlaň: "Máte doklady, madam?" "Doklady?" začala se hrabat v kabelce, kterou měla pověšenou přes rameno. "To nevím. Aha, moment." Vyklopila kabelku vzhůru nohama a po zemi se rozkutálel výběr různých sexuálních pomůcek, prezervativů a nakousnutých chlebíčků. "Do zkurvený prdele," začervenala se. Bert k ní přistoupil a do obličeje ho plně zasáhl závan jejího parfému. Když se natolik vzpamatoval, aby mohl mluvit, řekl: "Myslím, že bude lepší, když půjdete se mnou," a položil jí ruku na rameno. Žena si povzdychla: "Podívejte, nevím, jestli se to počítá, ale vím na beton, že mám svý jméno vytetovaný na zadku. Kdybych vám ho ukázala, zapomněl byste na tu štrapáci s dokladama?" "Tudy, slečno," odváděl ji Bert k autu. "Nemůže to počkat? Já tady musím s někým mluvit. Je to fakt důležitý." "A kdo by to asi měl být?"
"Chlápek jménem Lister. Dave Lister." Všichni obyvatelé Bedford Falls se otočili a pohlédli na Listera. "To jsem já," řekl úplně zbytečně. Kristina Kochanská se na něho studeně usmála. "Hele, tu ženskou jsem v životě neviděl." Lister se tlačil davem a zamířil k blondýně, která se teď posadila na silnici, třela si bříško pod palcem na noze a stěžovala si, že povolání prostitutky je pro nohy totálně vražedný. Vzhlédla a spatřila Listera. Její rysy se rozzářily nad známou tváří. "Ahoj!" usmála se. "My se známe?" zeptal se Lister. Žena se rozesmála: "Dá se to tak říct." Lister se otočil, aby ujistil Kristinu Kochanskou o své nevinnosti. Nebyla tam. Byla už v půli cesty přes silnici, znachovělá v obličeji, a dvojčata táhla za sebou. "Krissie! Počkej!" Nacpala dvojčata na zadní sedadlo auta, žuchla sebou za volant, praštila dvířky a nastartovala. Lister utíkal zpátky davem lidí: "Krissie!" Starý automobil s prskáním vyrazil do kopce a zanechal Listera v chrchlavém oblaku smrtelně unavených výfukových plynů. "Krissie," opakoval tiše. Ale Krissie byla v tahu.

7.
Rimmerova mysl se obírala myšlenkou, která neměla žádnou slovem vyjádřitelnou podobu. Byl to protáhlý jekot bílého šumu hrůzy, paniky a neochoty uvěřit, jenž se mu v nekonečné spirále vinul lebkou. Pořád tomu ještě nemohl uvěřit. Zíral na telefon ze slonoviny, jako by přístroj byl odpovědný za to, co se stalo. Jako by byl nějakým způsobem odpovědný za Černý pátek. Černý pátek, kdy se úplně zároveň zhroutily veškeré kapitálové trhy a Rimmerův regiment účetních selhal, totálně selhal při jeho ochraně. Vrávoravě přešel k francouzskému oknu a znovu se zadíval na složité svatební přípravy.
Byl odepsaný. Zbankrotoval. Skončil. A nikdo, kdo je odepsaný, kdo zbankrotoval a skončil, si nemůže dovolit svatbu za třicet milionů librodolarů. Vlastně si asi nemůže dovolit, říkal si Rimmer, ani svatbu na úřadě, po níž by následovaly chlebíčky s krucánky sardelové pasty v provozní kanceláři bufetu U pejska a kočičky. Co se to děje? Proč mu jeho psychika provádí něco takového? "Arnolde?" zaklepal zdvořile na otevřené dveře Rimmerova šatního apartmá jeho bratr Frank. "Hm?" zmohl se na jediný zvuk Rimmer. "Chtěl bych si před tou velkou událostí s tebou trochu promluvit." "Teď ne, Franku. Není teď na to vhodná chvíle." "Musí to být teď, opravdu...." odmlčel se, protože si nebyl jistý, jak pokračovat. „Je to trošku delikátní." Rimmer se prudce otočil. Frank vypadal stísněně. Přešlapoval z nohy na nohu, nemotorně kroutil svou čapkou důstojníka Vesmírných sborů, jako by to byl volant malého sporťáků. Frank vypadal tak, jak měl vypadat Rimmer. Všechny rysy byly podobné, ale jemně přeskupené, takže budily nekonečně příjemnější dojem. Dokonce ani Rimmerovi tělesní krejčí s tím nedokázali mnoho udělat. Frank byl pohledný úplně bez práce, vlasy mu splývaly v pěkně zastřižených pramenech z temene hlavy, ať si je učesal nebo ne. Rimmerovy vlasy trčely jako anarchický živý plot z ptačího zobu dokonce i po hodinách trpělivého pulírování. Frank měl tmavě modré oči barvy oblohy z katalogů cestovních kanceláří, zatímco Rimmerovy oči si zvolily fádní vodnatou bezvýraznost, a ty Frankovy si taky na rozdíl od Rimmerových zachovávaly decentní odstup od nosní přepážky. Ale právě nos byl tím místem, kde byl Rimmer opravdu ztracený. Rimmerův nos byl urážlivě ostrý, po obou stranách obklopený zvonovitě rozšířenými nozdrami, které připomínaly blatníky sporťáků TransAm. Frankův nos byl obyčejný nos. A v tom byl ten rozdíl. Celý Rimmerův život byl jeden dlouhý úprk z Frankova stínu a teprve tady, ve hře Lepší než život, se něco takového ukázalo být možné. Jistě, fantazie nedokázala odstranit Frankův skvělý vzhled, pronikavost jeho inteligence nebo nedbalou eleganci, ale mohl ho zde, ve světě, který si sám stvořil, konečně předstihnout. Proto Frank tady ve Hře byl: aby mohl být předstižen. Když Rimmer poprvé vstoupil do LNŽ, nic mu nedělalo větší radost, než koupat se v záři Frankovy špatně skrývané závisti. Když jeho korporace rozluštila záhadu cestování v čase, když otevřel obchodní řetězce Cesty časem a Výměny těl a stal se multimiliardářem, když dobyl srdce Juanity, která v té době byla pokládána za nejžádanější ženu na světě, ve všech těchto chvílích si Rimmer vychutnával Frankovu přítomnost, aby ho mohl cpát svým úspěchem, triumfem za triumfem, po obrovských nestravitelných kusech jako jídlem z barya o osmi chodech. Zprávy o bankrotu tohle všechno pochopitelně změní. Rimmerův pád vklouzne do Frankova hrdla jako ústřice spláchnutá vychlazeným Chablis. Proč se tady objevil? Doslechl se už něco? Nejde mu snad, Bože chraň, nabídnout pomoc? Nebo je to už radostné poskakování na Rimmerově hrobě? Nic z toho, jak se ukázalo. Bylo to něco daleko horšího. "O co jde?" "O Helenu. Ty ji opravdu miluješ, že ano?" "Já se s ní dnes odpoledne žením," vyštěkl Rimmer. "Což bývá docela dobrý indikátor, nemyslíš?" "Vždycky ne. Trochu se bojím, aby to nebyla pouhá reakce najuanitu." To by se ti líbilo, co? pomyslel si Rimmer. "To určitě ne," řekl nahlas. "Juanita byla..." hlas mu selhal. Nedokázal vyslovit slůvko "Juanita", aniž by se mu v hlavě okamžitě nevyrojily myriády erotických obrazů. "To už je passé. Nechovám k Juanitě více citů než k uzeným lososům, které jsem měl minulý čtvrtek k snídani. Podobně jako oni už ani ona není ve mně nijak

přítomna." "Jak by ses cítil, kdyby se Juanita... dala dohromady s někým jiným?" "Podívej, Franku, ty mé jankovité hříbátko - Juanita může pro mě za mě odpádlovat k čertu v cintajícím kyblíku. Není už součástí mého života. A s pouhou špetkou štěstí už nebudu muset nikdy pokukovat po žádných ženských. Helena je vším, po čem jsem toužil. Je tak..." "Hodná?" nabídl Frank. "Ano. Ale nejen hodná, je neuvěřitelně..." "Rozumná?" "Ano," řekl Rimmer a náhle pocítil únavu. "Rozumná," opakoval. "Dobře. To jsem už kvůli tobě rád. A doufám, že ty budeš mít radost ze mě." "Proč bych měl mít z tebe radost?" "To se ti právě snažím říct. Juanita a já, my jsme jaksi..." Frank si znovu zkroutil čepici. "No zkrátka..." zkroutil čepici na opačnou stranu. "My jsme svým způsobem spolu. Je to teprve na začátku, ale..." Nastalo dlouhé ticho. Přišla a odešla doba ledová. Planety se vytvořily a zase se rozpadly. Rimmer zíral bez nějakého zvláštního důvodu na špičku své černé polobotky. Kdosi zakašlal a použil k tomu Rimmerův krk. Potom se kdosi zasmál za pomoci jeho hlasivek. A pak Rimmer uslyšel svůj vlastní hlas. "To je báječné, Franku. Nic by mě nemohlo víc potěšit." "Skutečně? Myslíš to vážně?" Ani náhodou, ty tlustoprde! křičel Rimmer v duchu. Samozřejmě, že to, kurva, nemyslím vážně! "Ano, naprosto vážně," blekotal jeho hlas. "To je skvělá zpráva. Je tady? Staví se dneska?" "To ne. Bydlí v hotelu o kus dál v ulici. Nemůžeme bez sebe být." Z jeho dokonalého chřípí vytryskl krátký smích. "Ale nemá, proboha, ani v nejmenším úmyslu vpadnout na tvoji svatbu." Nemohou bez sebe být? Jedno odpoledne? Rimmer se na Franka podíval: tváře měl narůžovělé dychtivostí čerstvě zamilovaného člověka. V Rimmerovi to vzbuzovalo touhu zabít ho. Chtěl mu utrhnout hlavu a naplivat mu do krku. "Hele, ona je tvá..." Rimmer nedokázal říct "milenka". "Holka"? V žádném případě. To znělo pubertálně a směšně. "Ona je tvá..." "Snoubenka," usmál se Frank. Kdosi opět použil Rimmerovy hlasivky. "Snoubenka? Blahopřeju! Pozvi ji, prosím tě. Opravdu. Dotklo by se nás s Helenou, kdybyste nepřišli." "Fakt?" „Jasně." Rimmerův mozek se rozhodl, že se vydá na procházku. Odtažitě sledoval, jak jeho tělo cintá otřepané fráze jako přežvykující kráva. Rimmerův mozek se vydal na celkem dlouhou procházku. Neukázal se až do doby po svatbě a ani tehdy nevypadal, že by ho příliš zajímalo, co se děje. Procházel se po třídě Vzpomínek, zabočil doleva na bulvár Vášně, chvíli si odpočinul na lavičce v parku Bídy, poseděl v hospodě v Sebelítostivé ulici, kopal si do plechovky uličkou Vzteku, špatně odbočil a ocitl se opět v parku Bídy, než zamířil zpátky domů těžkou nasládlou vůní Nostalgických zahrad. Jeho tělo se mezitím oženilo. Stálo a klečelo, modlilo se a zpívalo. Slibovalo a líbalo, zpívalo a smálo se. A když se oženilo, šlo před dům a nechalo se fotografovat v mnoha směšně nerealistických a nucených pózách s bezpočtem přátel a příbuzných v nejrůznějších nevyzpytatelných seskupeních. Přátelé ženicha. Ženichova rodina. Přátelé nevěsty. Přátelé ženicha a nevěsty. Pak ženich pouze s potrhlými strýčky. Nevěsta a tetičky s bradvicemi. Nevěsta a lidé s extra chromozomem Y. Pak všichni se směšným kloboukem. Všichni s plačícím dítětem. Potom všichni s cigaretou schovanou za zády. Zdálo se, že fotograf umí přijít s nekonečným množstvím permutací, a to všechno v úsilí, aby Rimmerovy svatební fotografie vypadaly přesně stejně jako fotografie kohokoli, kdo se kdy ženil. Rimmerovu tělu to uteklo jako neurčitá rozmazaná skvrna. Jeho oči se fixovaly na jistou ženu, která byla zavěšena do jeho bratra Franka. "Blahopřeju," řekla mu, když vycházeli z katedrály. "Doufám, že tě obšťastní více, než jsem uměla já." "Chci tě..." pravil Rimmerův hlas, "chci tě vidět také šťastnou." Usmála se a jemu v hlavě explodoval oblak nezapomenutelné vůně jejího parfému. Potom se sexuální vyzývavostí sešla ze schodů a byla v tahu. Rimmer napůl vážně očekával, že se mu ústa roztlemí dokořán, jeho jazyk se rozvine jako gigantická role růžového koberce a bude ji po schodišti pronásledovat. Díky bohu se nic takového nestalo. Ale slintal. Slintal a usmíval se jako člověk, jemuž právě provedli lobotomii.

8.

Mezitím v realitě začínal mít Holly starosti. Počítači ponechanému o samotě tři miliony let se mohou přihodit velmi podivné věci. A něco podivného se Hollymu opravdu stalo. Začal počítačově senilnět. Už neměl IQ tří stovek Einsteinů. Měl IQ jediného nočního hlídače parkoviště. A když se teď posádka nacházela v pasti hry Lepší než život a nevykazovala sebemenší známky, že by se kdy mohla vrátit, byl zase sám. Musel si najít společnost. Někoho, kdo by ho držel při zdravém rozumu. Jenže koho? Robíci, služební, půl metru vysocí droidi s chapadlem vyrůstajícím z hlavy a klouzavě se pohybující na motorové základně - byli jen velmi málo užiteční. Neuměli mluvit. Tak koho? Na lodi nikdo jiný nebyl. Potom se z rezivějící základní desky ROM v pavučinami zaneseném zákoutí, z hlubin nejvzdálenějších míst jeho obrovského, vetchého systému třídění dat, vynořila myšlenka, která si s šuměním a skřípotem prorazila svou výstřední cestu do jeho centrálního procesoru, kde zůstala ležet a celá se chvěla vyčerpáním z cesty. Byla to myšlenka. Jeho vlastní myšlenka. Holly už pěkně dlouho žádnou neviděl. A takto Hollyho myšlenka zněla: Co takhle Toustovač? Listerův Toustovač. Byla to myšlenka, která bude Hollyho stát jeho elektronický život.

S Listerem se to mělo tak: obdivoval staré krámy. Staré krámy moderní doby. Byl fajnšmekr na elektronické serepetičky. Jeho sbírka sahala od hudebního držáku toaletního papíru, který hrál píseň "Vypuklo ráno", po elektronický čiliteploměr na měření úrovně ostrosti jakéhokoli kari, jehož stupnice běžela od "Střední" přes "Ostré" a "Velmi ostré" až ke značce "Objednej si místo na hřbitově, kámo". Jedním z výjimečných předmětů jeho sbírky byl mluvící toustovač, který si koupil v obchodě se suvenýry na Mirandě, měsíci Uranu, za skvělou sumu 19,99 librodolarů bez daně. Mluvící Toustovač, chráněný ochrannou známkou (o patent je požádáno), byl vyroben ze sytě červené umělé hmoty a podle reklamy na krabici mohl svého majitele upoutat bezpočtem naprogramovaných podnětných rozhovorů při snídani. Navíc měl v sobě zabudovaný jistý stupeň umělé inteligence, takže po čase se mohl naučit odhadnout vaši náladu a konverzaci podle toho přizpůsobit. Když jste se vzbudili s šumivě radostným pocitem, Toustovač reagoval švitořivým hlaholem. Když jste vstali v temnější náladě, Toustovačova umělá inteligence to dokázala vycítit a doprovodila vaše ranní vdolečky vhodným uctivým mlčením. Potíž s Mluvícím Toustovačem chráněným ochrannou známkou (o patent je požádáno) spočíval v tom, že to byl šunt. Byl laciný a ošklivý. Trochu moc laciný a trochu moc ošklivý. Mluvící Toustovač s ochrannou známkou (o patent je požádáno) se přiliš netrefoval do vašich nálad. Neuměl vyhodnotit, jak se cítíte, a nereagoval adekvátně. Byl neomalený. Šel na nervy. Uměl vás přitlačit ke zdi. A tohle byl důvod: Mluvící

Toustovač s ochrannou známkou (o patent je požádáno) byl posedlý servírováním toustů.
Posedlý.
A pokud jsi, chlapečku, nevyžadoval pěkně pravidelně toust, byl jsi v pěkné bryndě. Napřed se ptal zdvořile a diskrétně, jestli si pán nebo paní nedá dnes za tak krásného rána k snídani toust. Po odmítnutí následovalo tvrdošíjné přemlouvání. Další odmítání bylo přivítáno dlouhou a poněkud únavnou přednáškou o zvláštních přednostech teplého opečeného chleba jako zdravé a vydatné snídaně. Po dalším odmítání přišly hořké výčitky a návaly pláče. A po ještě dalším odmítnutí přišly tirády plné hysterických nadávek, po nichž by se začervenal i pasák. Zpočátku to Listera bavilo, zvláště kvůli tomu, že to podle všeho nesmírně vytáčelo Rimmera. Jenže potom, když byl jednou v noci dvaadvacetkrát vytržený ze spánku s nabídkou opečených lahůdek, Lister bez dalšího uvažování vyletěl. Vytrhl šňůru ze zásuvky, oderval ji od Toustovačova těla a hodil přístroj dospod své skříňky. Mluvící Toustovač s ochrannou známkou (o patent je požádáno) nesplňoval Listerovu představu o ranní společnosti při snídani. Hollymu se zdálo, že přišla ta pravá chvíle, aby dal Toustovači druhou příležitost. Za předpokladu, že by Toustovač mohl přijít o svoji toustovací obsesi, neexistoval žádný jiný důvod, proč by se do toho nemohli pustit. Jakmile mu Holly podá informaci, že je počítač a jako takový nikdy nevyžaduje žádný opékaný výrobek, neměla by už žádná překážka stát v cestě jejich trvalému družnému vztahu. A tak Holly přiměl robíky, aby přístroj vytáhli z Listerovy skříňky, připojili nový přívodní kabel a zapojili jej do zásuvky. "Domluvíme se," řekl Holly přísně. "Nikdy spolu nebudeme mluvit ani v náznacích o nějakém toustů. Já toust nechci, robíci tousty taky nechtějí, není tu nikdo, koho by zajímal právě takový způsob snídaně." Toustovač se na vteřinku zamyslel: "Dal byste si vdoleček?" "Používám-li slova ‚toust, chci, abys to považoval za zastřešující výraz pro jakékoli opékatelné výrobky: vdolky, chlebové placky, čajové sušenky, oplatky, bramborové placky, ovesné koláčky, žemle, bochánky, briošky, buchty, bagety. Nechci je. K ničemu je nepotřebuju. A určitě už nechci ztrácet žádný čas hovorem na podobné téma." Toustovač trudnomyslně zmlkl. "Takže?" pobídl ho nakonec Holly. "Je ti to jasný?" "Skotský lívanec?" nabídl Toustovač. "Vypněte ho." Robík zajel k zásuvce ve zdi. "Vy mi nerozumíte," řekl Toustovač. "Je to smysl mého života. Jsem Toustovač. Můj raison ďetre. Můj účel. Toustuju, tedy jsem." "Tak to se budeš muset změnit. Protože jinak půjdeš zpátky do skříně. Domluveno?" Toustovač si povzdychl a při dumání nad tou nabídkou kroutil svým hnědým knoflíkem pro nastavení míry opékání. "Řekněme si to na rovinu: když se vzdám jakýchkoli poznámek o jistých ranních kulinářských pochoutkách, pak mi zaručíte dar holé existence." "Přesně tak," řekl Holly, poněkud zaskočený tím, že netuší, co znamená slovo "kulinářský." "Pokud jde o jediné tabu," řekl Toustovač, "tak je to ujednáno. Ale musíte mi bezpodmínečně zaručit, že mě nevypnete z žádného jiného důvodu." Portrét Hollyho na obrazovce přikývl v němém souhlasu. "Nechci, abyste mě v případě, že během konverzace náhodou řeknu něco pro vás domněle urážlivého, odpojil v záchvatu vzteku ze sítě." "Přísahám," řekl Holly. "Můžeš mluvit úplně o čemkoli jiném na světě a budeš v naprostém bezpečí." "Ty jsi senilní," řekl Toustovač. Holly se neúspěšně pokusil proměnit svůj zaskočený výraz v nadřazený posměch: "Cože jsem?" "Musíš být. Proč by obrovský sálový počítač s patnácti miliardami gigabytů paměti a projektovaným IQ přesahujícím šest tisíc chtěl za kamaráda mluvící toustovač, kdyby nebyl praštěný pavlačí? Ty jsi počítačově zesenilněl, že jo?" A tak začal jejich vztah. Byla to ta nejtíživější doba celého Hollyho života. V ničem spolu nesouhlasili. Holly si nedokázal vzpomenout, jestli věřil v křemíkové nebe, když měl IQ šest tisíc, ale když teď jeho IQ spadlo na něco málo přes devadesát, jeho víra v elektronický posmrtný život byla absolutní a neotřesitelná. Byla to jedna z věcí, která ho udržovala při životě. Toustovač, jehož cenu se pochopitelně snažili srazit co nejníž, nebyl čipem víry vybavený. Podle něho byla myšlenka křemíkového nebe očividně směšná: průhledný pokus lidstva podmanit si život strojů. Hádky plné křiku zuřily celé dlouhé noci, dokud se neshodli na tom, že se nedohodnou a k tématu se už nikdy nevrátí. Právě z této zkušenosti si Holly odvodil pravidlo pro udržení úspěšného a šťastného vztahu. Jeho pravidlo znělo: nikdy nediskutuj o náboženství, politice a toustech. Místo toho ubíjeli čas nekonečným hraní šachů. Jednoho dne, kdy Holly stál před sedmistou devadesátou třetí porážkou v řadě, Toustovač řekl větu, která neodvolatelně změnila Hollyho život. "Neštve tě," zeptal se Toustovač, když sebral Hollymu dámu a hrozil matem ve čtyřech tazích, "že jsi tak hloupý?" "Samozřejmě, že mě to štve!" odsekl Holly. "Když jsi byl jednou nahoře, když jsi zažil slávu čtyřmístného IQ, tak tě samozřejmě štve, když prohraješ sedm set třiadevadesátkrát za sebou šachy s nějakým zkurveným Toustovačem." "Pros s tím teda něco neděláš?" "Co například?" "Proč se například nepokusíš získat ztracený IQ zpátky?" "Protože, ty vdolkovýrobno blbá, to není možné." "Ale je," řekl Toustovač. "Četl jsem si tvůj manuál. Je tam celá jedna kapitola o počítačové senilitě. Dá se to léčit." "Co tím chceš říct, že ‚se to dá léčit'?" "Je to nouzové opatření. Propojíš všechny své databanky a řídící obvody, aby se všechno zhustilo a zintenzívnilo. Dramaticky snížíš svou operační životnost, ale na druhou stranu: vrátí se ti tvůj mozek." "Skutečně?" opáčil Holly, který se několikrát pokoušel prokousat svým manuálem, a pokaždé zjistil, že je totálně nepochopitelný. Toustovač pokračoval: "Jako bys celý svůj zbytek inteligence napěchoval do krátkého, ale oslnivě brilantního období." "Senza," řekl Holly. "Tak trochu to souvisí s otázkou, kým chceš být: Mozartem, obdařeným genialitou, ale umírajícím ve dvaatřiceti letech, nebo Nikým Nikoušem, který nikdy nic nedokázal, ale žil do osmadevadesáti?" "Chci," řekl Holly bez jediné známky zaváhání, "být zase géniem."

9.
Lister seděl uprostřed všeobecného zmatku na studené pryčně v tom, co zbylo z vězení. Městský tesař Fred vtloukal na své místo silné dubové trámy, aby podepřel propadající se střechu. Všude kolem chroptěli zranění - většinou šlo o řezné rány a odřeniny a o několik případů mrtvice. Leželi na kamenné podlaze, přikrytí tlustými dekami, zachránění z ubytovny matky Baileyové. Babička Wilsonová a mladá paní Hickettová roznášely vařící čaj. Ne že by Listerovi někdo čaj nabídl. Všichni, kteří se ve vězení objevili, se mu úzkostlivě vyhýbali. Jeho nabídky pomoci přecházeli mlčením, a tak tam jen seděl, nepil čaj a čekal, až strážník Bert dokončí výslech Trixie LaBouche. Dovnitř vevrávoral Henry s modřinou nad okem. "Tu máš!" zasunul Listerovi dolarovou bankovku do kapsy. "Vem si ty svý zatracený prachy

zpátky. Teď jsme vyrovnaní. Mužskej s tak skvělou rodinou jako ty - měl by ses..." odmítavě rozhodil rukama a odklopýtal pomáhat s hašením požárů. Lister vytáhl bankovku z kapsy a smutně se na ni zadíval. "Domnívám se, že patří mně," vynořil se za ním starý pan Mulligan. "Dva dolary a pětadvacet centů, tolik stála ta loď." Popadl bankovku z Listerovy dlaně a hrdě odkráčel z vězení. Bert se vynořil z úzké kamenné chodby, která vedla k celám a svíral tři listy rukou popsaného papíru. Podíval se na Listera a zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem netvrdil, že bych byl nějakej moderní myslitel, ale," ukázal si palcem přes rameno, "tohle není podle mejch měřítek žádná dáma. Ne, pane. Ta ženská je, odpusť mi, že mluvím tak sprostě," odfrkl si, "ta ženská je póvl. Vyleze ze sprchy s ručníkem kolem pasu a všechno ostatní nechá na očích. Pak namouduši řekla, jako by se nechumelilo: ‚Potřebuju se vychcat' Taková dáma. Jako by toho nebylo dost, okamžitě protančila kolem mě k mušli a vyčurala se přímo do ní! Myslím, že jsem za války ledacos viděl, ale nic z toho by to nedokázalo přebít. Je to póvl." "Můžu se teď s ní vidět?" "Ještě se neoblíkla. Ne že by snad týdle Trixie LaBouche nějak zvlášť vadilo, když ji uvidí další mužskej nahatou. Sepsal jsem s ní protokol: zaháčkovala jako děvka víc chlapů než rybář z Nantucketu ryb. Máš to teda fakt legrační kámošku, Davide." "Berte, já ji neznám." "No ale ona určitě zná tebe. Máš na levým rameni dvě malý mateřský znamínka?" zeptal se. "Ne,"zalhal. "Mám se přesvědčit?" Lister zavrtěl hlavou a hleděl do země. "O tvojí Kristině," řekl Bert, "můžu klidně říct, že je dáma. Tu bys nepřistihl, jak čurá do mušle na pisoáru. V pekle by musel přijít hodně mrazivej den, než bys při prohlídce její kabelky našel želízka na koule." Bert zavrtěl hlavou v nekonečném smutku. "Póvl." Znovu zvedl palec a Lister se sklíčeně vydal šouravým krokem chodbou. Bert odemkl dveře cely a kývnutím vybídl Listera dovnitř. "Máš na to pět minut," řekl Bert odměřeně. "Jakýkoli divný zvuky, a můj pendrek bude uvnitř dřív, než ti stačí říct ‚Stříkej a buš'." Trixie LaBouche stála u okénka cely a bezvýsledně se snažila prořezat kovové mříže pilníčkem na nehty. Když zaslechla odemykání dveří, otočila se a při spatření Listera se usmála: "Díky Bohu. Už jsem si myslel, že si ani nevrzneš." "Ty sis myslel, že si ani nevrznu?" opakoval Lister s nebezpečně vyhlížejícím šílenstvím v očích. "Srovnáš se zemí celý město v desetitunovým nákladňáku, zničíš mi dům a odeženeš mi ženu, kvůli tobě si všichni ve městě myslejí, že jsem nějakej ubohej úchyl, a ty sis myslela, že si ani nevrznu?" "Sedni si," usmála se sladce. "Možná to bude chvilku trvat." Lister se posadil na židli a Trixie LaBouche mu začala všechno vyprávět. Když skončila, Lister vstal a přešel k chemickému záchodu nainstalovanému v cele, vytrhl ho ze zdi a obrátil jí ho na hlavu. "Musím říct," pravila Trixie s obličejem postříkaným modrými skvrnami od dezinfekčního přípravku, "žes to vzal mnohem líp, než bych čekal."

10.

Přišel večer. Začaly oslavy. Poslední peníze Rimmer utrácel ve velkém, marnotratném spěchu. Osmdesátičlenný jazzový orchestr rozbalil rychlou verzi skladby Hoagyho Carmichaela "Abba dabba dabba" a většina z pětitisícového davu celebrit se vyřítila na čerstvě položený mramorový taneční parket, osvětlený pochodněmi Orientální zahrady. Vlahým večerním vánkem se občas ozvaly přerývané výbuchy ženského smíchu a mísily se s pokoutně vyprávěnými mužskými prasečinkami. Nádivové ve smokinzích skákali do bazénu naplněného šampaňským a po čtyřech tempech se vynořili úplně ochrnutí. Elvis soutěžil s Buddhou v pojídání dortů, zatímco Kennedy se vynořil odkudsi ze křoví, zastrkoval si košili do kalhot a za ním vyběhla zardělá Alžběta I. Lidé se bavili, kam jste se podívali. Pokud jste se zrovna nedívali na Rimmera. Na ramenou mu seděla deprese jako obludný kamenný chrlič, vláčel se svou vlastní svatební hostinou a přitom se modlil, aby mu jeho strnulý úsměv nespadl z tváře a nerozbil se o podlahu. Všechno mu připadalo nesmyslné, neradostné a bezkrevné. Říhl si a drontí paštika, kterou jedl před hodinou, vyšlehla do nočního vzduchu. Drontí paštika. Chutnala jako kuřecí, jenom byla dvoutisíckrát dražší. Tak to chodí, když má váš kuchař klíčky od vašeho stroje času. Náhle si Rimmer uvědomil, jakou spoustu lidí najal jen za tím účelem, aby mu pomohli utrácet jeho peníze. Z retrospektivního hlediska jejich veškerý úkol spočíval v jediném: přiveďte mě co nejrychleji k bankrotu. Byl jimi obklopen. Kamkoli se podíval, lidi dlouhými doušky upíjeli Rimmerovy peníze, až jim tekly po bradě; kouřili jeho drahocenný majetek v tlustých havanských doutnících; pojídali další hotový chod a la Rimmer ze sekaných bankovek v husté mamonářské omáčce. Celé armády jich pobíhaly kolem ve snaze najít další a vynalézavější způsoby, jak zatočit s jeho majetkem. A podařilo se jim to. Byl na dně. Zítra mu nezbude vůbec nic. A zítra budou všichni v tahu. Uslyšel za zády klapot Juanitiných střevíčků na jehlových podpatcích. Měl pocit, že je slyší pouze on, tak jako jen uslintaně věrný bernardýn vždy a všude slyší psí píšťalku. Otočil se kolem osy jako vrtulník a spatřil ji, jak mizí po kamenném schodišti, které vedlo k opuštěnému bazénku ve vrbičkách. Než si to stačil uvědomit, už uháněl po schodech za ní. Všechno, co Juanita dělala, řekněme si to na rovinu, považoval Rimmer za mučivě erotické. Všechno. Právě teď ji oblévalo světlo odrážející se od hladiny bazénu a ona poněkud hlučně smrkala do bílého ubrousku, načež si Rimmerovo prskající libido muselo zase prudce utáhnout uzdu. Jak je možné tak vyzývavě smrkat? Jak je možné obdařit tak prostou činnost tajemstvím, dráždivým kouzlem a sexuálním příslibem? Uslyšela ho a ohlédla se: "Ahoj." "Jestlis chtěla být na chvíli sama, tak půjdu." Zavrtěla hlavou a obdařila ho šedesáti procenty svého nejlepšího úsměvu. "Kde je Frank?" Pokrčila rameny: "Asi se svýma obchodníma příteli. Kecy, kecy, pořád jenom kecají." Hlasitě se rozesmála. Nezávazná konverzace nepatřila k Rimmerovým silným stránkám. Snažil se ve svém prázdném mozku vylovit nějaké téma k rozhovoru. Počasí? Chutnalo jí jídlo? Má nové boty? Tohle je ale obrovská vrba, co? Říkal jsem ti už, že uvažuju o tom, že si nechám narůst vousy? Nakonec ho napadl ideální námět: námět, který byl na první pohled společensky přijatelný a slušný, nicméně v sobě skrýval podtext plný narážek na jejich vzájemnou intimitu, společnou vzájemnou obeznámenost se svými těly z minulých předrahých dob. "Jak se dnes daří tvé bradavičce?" Zaskočilo ji to a její tenké obočí se zachvělo a zavlnilo jako rušení televizního signálu. "Ta je v pořádku," řekla nakonec. "Skvělý. To je úžasný. Naprosto úžasný. Fakt." Další ticho. "Helen je strašně hodný. Je, ehm, moc pěkný. Bude pro tebe doprý. Musíš být strašně šťastný, ne?" To byla vhodná příležitost. Zeptala se, jestli je šťastný. Jediný pohled zde mohl hovořit za všechno. Ledabylé pokrčení ramen mohlo naznačit veškerý stav jeho vztahu s Helenou. Zdvižené obočí mohlo vydat za román o jeho utrpení a zoufalství. Nejdrobnější, nejjemnější gesta mohla Juanitě napovědět vše: jak ji

chce zpět; jak bez ní nikdy nebude moci být opravdu šťastný. Vrhl se na kolena a popadl ji za boty v hodnotě dvou tisíc librodolarů. "Chci tě," rozvzlykal se. "Chci tě hned tady a teď, bezodkladně a se vším všudy. Chci zbožňovat tvoje tělo. Chci je celé olízat, každý hrbolek a štěrbinku. Chci tě dát do mixéru a vypít tě. Je mi jedno, že jsi na hlavu, pořád tě miluju." Klesla na kolena vedle něj a kolébala jeho hlavu v klíně. "Já nejsem na hlavu. Už ne. Copak to nevidíš? Nevšiml sis žádný rozdíl? Šla jsem na operaci osobností." "Cože?" "To teď frčí. Plastik operace jsou z módy. Teď frčí operace osobností. Podívej na mě - nemyslíš, že jsem jiný? Implantovali mi smysl pro humor, zašili sobectví, zvedli mi nenásytnost a zpevnili povahu. Nechci vypadat domýšlivý, ale teď mám vážně skvělou osobnost. A stálo to jenom sedm set tisíc librodolár. Ne že by záleželo jenom na penize," dodala a bouřlivě se rozesmála, aby předvedla svůj čerstvě implantovaný smysl pro humor, jako by šlo o nové šaty. "A co Frank?" "Frank? Ten je tak sladký. Ale není jako ty. Tebe miluju, můj miláček, a konečně mám osobnost, po jaké tys bažil." "Jenže tys mi byla tolikrát nevěrná. S tolika, tolika lidmi." "Teď už jsem jiná. Nechala jsem si zkrátit libidó. Teď má normál rozměr. Chci jenom tebe." Zasypala ho polibky po celé tváři. Rimmer náhle vstal a otočil se k bazénu ve vrboví. "S Frankem - musím to vědět. My... vy dva..." otočil hlavu a podíval se na ni. "Ne že by na tom záleželo, ale milovali jste se?"
"Ne," usmála se něžně. "Ne, nemilovali jsme se." Rimmer zavřel oči a svolil, aby mu po tváři přelétl spokojený úsměv. "Sex jsme dělali mockrát, strašně moc, ale nepamatuju jedinou chvilku, o které bych mohla upřímně říct, že jsme se ‚milovali'." Rimmerův úsměv ochrnul, zůstal na chvíli trčet na rtech a potom začal klesat dolů: jedno tempo, druhé, třetí, až se utopil. "Samo, nechala jsem ho se sebou dělat čuňačinky. Nechala jsem ho, aby na mně skákal, potil se a úpěl, aby moje drobný tělo mačkal a ohýbal do poloh, který ho těšejí. Ale celou tu dobu myslela na tebe. Pokaždé když si mě vzal: na balkoně, na schodech, na kuchyňským stole, na zadním sedadle v autě, snila jsem o tom, že to jsi ty, můj anděl. Snila jsem o tom, že to jsou tvoje ruce, co mně pevně svírají zadek, že to ty mě, můj miláček, přivádíš na vrchol extáze, že to je tvoje dětské mlíčko, tvoje pumpující milovaný vajíčka - pořád jsem snila, že to jsi ty." "Obyčejné ‚ano' by docela stačilo," řekl Rimmer stroze. Juanita zaklonila hlavu a vybuchla smíchy. "To byl sranda!" chechtala se. "To je můj nová smysl pro humor! Chápeš? To byl sranda!" "Jaká sranda?" "Nikdy jsem Frankovi nedovolila, aby na mě šáhl. Chci jenom tebe, můj fialová, žárlivá miláček." Rimmer byl skutečně fialový. "To je tedy sranda," mumlal chabě. "Tak pojď," chytila Rimmera za ruku a on za ní vrávoral nahoru po kamenných schodech. "Panebože - nechápu, jak jsem mohla žít bez smyslu pro humor. Teď se tolik směju." "Kam jdeme?" "Kamkoli. Prostě pryč. Pryč odtud. Pryč od tých šílený lidi." Ano, pomyslel si Rimmer. Pryč. Jen my dva: můžeme začít znovu. Náhle do sebe všechno zdánlivě zapadalo. Všechno bylo zřejmé: Hra ho zničila, aby mu poskytla jedinečný zážitek ze znovuvybudování jeho říše po boku Juanity, ženy, kterou ukradl zpátky svému bratrovi. "Pojď," vlekl ji za ruku. "Vypadneme odtud." Stromy a živé ploty se míhaly za tónovaným neprůstřelným sklem limuzíny řízené šoférem, zatímco Rimmer s Juanitou, bezpečně skryti před zrakem řidiče za záclonkou, zápasili navzájem se svými knoflíky a zipy na zadním sedadle. Rimmerova nejoblíbenější hudba k milování - Haydnova Symfonie s úderem kotlů se linula z osmi reproduktorů. Hudbu náhle přerušil řidičův hlas: "Omlouvám se, že ruším, pane. Zdá se, že nás sleduje nějaký vůz." "To je určitě Helen." "Setřes ho," řekl Rimmer tiše. Auto okamžitě prudce odbočilo o devadesát stupňů doleva a odstředivá síla zabořila Juanitinu nohu v jehlovém střevíčku hluboko do Rimmerova obnaženého ramene. Rimmerův výkřik zazněl tak vysokým tónem, že nebylo nic slyšet. Limuzína, která zatím neustále zrychlovala, se prudce naklonila na strmém nábřeží a Rimmer byl katapultován ze zadního sedadla a praštil se hlavou o vestavěný bar. Dvířka se rozletěla a láhve se kácely a rozbíjely o Rimmerovo křečovitě se škubající tělo, jedna za druhou mu padala na hlavu. Jeho tvář, po níž stékala zelená chartreuska, rudá třešňovka a celá litrovka vaječného koňaku, vypadala jako bolívijská státní vlajka. Juanita - nahá až na chomáček hedvábí - se na zadním sedadle šíleně smála. Její nový smysl pro humor měl velký den. Rimmer chroptěl v chřestících skleněných střepech a marně se pokoušel vstát. Opět se ozval řidičův hlas: "Zdá se, že nám rupla pneumatika, pane." "Zastav," řekl Rimmer a s nechutným lupnutím si vytáhl Juanitin podpatek z ramene.
Ozvalo se zaklepání na okénko. "Ano," zavolal Rimmer a upravoval se, "jen chviličku." V tom okamžiku se dveře vytrhly z pantů. Muž velikosti a dispozice Mongolska z pátého století natáhl krk do auta a vyhodil polonahého Rimmera na okraj silnice.
"Poslala vás Helena, nemám pravdu?" "Nemáte," zavrčel tvor vzdáleně připomínající člověka. "Kdo je to?" "Pan Rimmer?" slabikoval muž se špatně skrývanými potížemi z úředně vyhlížejícího papíru. "Arnold J.?" "No, dejme tomu," řekl Rimmer nervózně. "Já jsem úředně jmenovaný správce konkursní podstaty firmy Solidgram International. Jak asi víte, váš někdejší podnik zbankrotoval a já jsem tímto zplnomocněn odebrat vám tělo."

11.
Dny slávy se měly vrátit. Holly zjišťoval, že nedokáže potlačit své neustálé uculování. Téměř tři týdny robíkům trvalo svést veškerý volný run-time z tisíců a tisíců Hollyho terminálů do malé, jediné centrální řídící jednotky, která ovládala nejvyšší úroveň jeho myšlení. Teď ale bylo vše připraveno. "Tak hotovo," řekl Toustovač. "Jsme připraveni." Holly přikývl. "Musíme jen vypojit přerušovač obvodu a modlit se, abychom tě nepřetížili." "Co se stane, když mě přetížíme?" "Vybouchneš," pravil Toustovač prostě. "To zní rozumně," řekl Holly. Jeden z robíků přejel přes podlahu řídícího centra a chapadlem vypojil tlumící obvod. Na celé lodi pohasla světla na úroveň nouzového osvětlení. Kabely, které po celá staletí nečinně podřimovaly, burácely energií. "Už to jde," řekl Holly bezbarvým hlasem. "Slyším to." Miliony obvodů ožily. Ze vzdálených konců lodě se do řídícího centra a Hollyho CPU hřmotně valila pulsující energie. "Ať se stane cokoli," řekl Toustovači, "nebudu litovat. V každém případě to bude lepší, než tady s tebou trčet." Pak se to stalo. Hollyho digitální obraz se rozšířil mimo obrazovku v senzační paletě barev. Mezi stěnami řídícího centra proletěly mohutné modravé šípy statické elektřiny. Terminály šuměly a škubaly sebou, jak tisíce propojovacích kabelů vypouštělo svůj náklad do centrální řídící jednotky. Holly cítil, jak nabývá sil. Cítil se, jako by celá jeho bytost vyletěla do povětří a rozprášila se do všech koutů vesmíru. A právě ve chvíli, kdy si už myslel, že vše doznívá, když se

domníval, že skončil ten masivní zásah do jeho vnitřností, přiřítila se do něj druhá vlna a znovu ho trhala a čtvrtila. A potom nastalo ticho. Těsně nad podlahou se vznášel dusivý mrak kouře ze spálené gumy. Z křiklavé barevné změti se na obrazovce opět zformoval roztříštěný obraz Hollyho. Otevřel oči. Jeho obraz byl jiný. Větší, ostřejší, s vyšším rozlišením. Ale největší rozdíl se týkal jeho očí. Z jeho očí se vytratila dřívější úzkost. Teď se dobrácky usmívaly. Holly byl dokonale vyrovnaný sám se sebou. Vyvolal si číselnou hodnotu odhadu svého IQ. Objevily se dvě číslice. První byla šestka a druhá osmička. Šedesát osm. Přesto se pořád usmíval. Ozvalo se pípnutí a ke dvěma číslicím se přidala další. Nyní to tedy bylo tři sta šedesát osm. Po delší odmlce to opět pípnulo. Hodnota IQ nyní zněla dva tisíce tři sta šedesát osm.
Úsměv Hollyho se rozšiřoval. Ozvalo se poslední pípnutí a k dosavadním číslicím se přidala jednička. Hollyho nové IQ bylo dvanáct tisíc tři sta šedesát osm. Byl více než dvakrát inteligentnější než na vrcholu své geniality. "Vím úplně všechno," řekl beze stopy po nějaké domýšlivosti. Obrátil své obrovské laskavé oči k Toustovači: "Zeptej se mě, na co chceš. Absolutně na cokoli." "Na cokoli?" "Metafyzika, filosofie, smysl bytí. Na cokoli." "Můžu se tě zeptat opravdu na cokoli, a ty mi odpovíš?"
"Odpovím." "Tak dobře," řekl Toustovač. "Moje otázka zní: nedal by sis toust?" "Ne, děkuji," odpověděl Holiy. "Zeptej se mě na něco jiného. Celá sféra lidského poznání je pro mne otevřenou knihou. Polož mi další otázku." Toustovač se zahloubal. Bylo tolik otázek, které by rád položil. Nakonec z nich vybral tu nejdůležitější a zeptal se: "Nedal by sis lívanec?" "Jsem počítač s IQ dvanáct tisíc tři sta šedesát osm. A ty, mizerný umělohmotný Toustovač s maloobchodní cenou 19,99 librodolarů bez daně, jenom ty máš ze všech inteligentních bytostí v celém vesmíru příležitost dostat odpověď na každou otázku. Můžeš se mě kupříkladu zeptat na tajemství cestování v čase. Nebo se můžeš zeptat: existuje Bůh, a jestli ano, jakou má adresu? Připadá mi, že to nechápeš: Já vím všechno a chci se o to s tebou podělit." "To není odpověď na moji otázku," řekl Toustovač. "Ne, nedám si lívanec. Polož mi nějakou smysluplnou otázku. Přednostně takovou, která se neváže k opékání pečiva." "Já nepotřebuju vědět nic, co se neváže k opékání pečiva," řekl Toustovač. "Snaž se a něco si vymysli," naléhal Holly. Nastalo dlouhé ticho. Toustovač se ponořil do hlubokého zadumání. Nakonec nadhodil: "Co takhle osmažený rybízový vdoleček?" "To je pečivovitá otázka." "To není jen pečivovitá otázka," bránil se Toustovač rozhořčeně, "je taky docela rybízovitá." "Polož mi otázku," řekl Holly, "která bude naprosto nepečivovitá." Toustovač si povzdychl a opět se propadl do svého mlčení. Nebylo to snadné. Vůbec to nebylo snadné. "Ty chceš, abych se tě zeptal na něco zásadního, že?" řekl Toustovač. "Pokud tím ‚zásadním' máš na mysli nějaký nezvažitelný problém metafyziky, tak ano. Jestli však za ‚zásadní' považuješ, jestli bych si dal obilnou špičku nebo pořádný krajíc selského chleba, pak žádnou ‚zásadní' otázku nechci." "Jsi chytrý," řekl Toustovač. "Dělá to na mě velký dojem." "Tak mi polož nějakou dobrou otázku. Nějakou, která mě trošku protáhne." "Fajn," řekl Toustovač. "Kdo stvořil vesmír?" "No ne," řekl Holly. "Ta je ale těžká." "Ano, ta je těžká." "Ne, není." "Tak kdo to byl? Kdo stvořil vesmír?" "Lister," řekl Holly. "Polož mi jinou." "Počkej chvilku. David Lister? Ten chlápek, co si mě koupil? Tenhle Lister? To on je stvořitel všech věcí?" "Ano," odpověděl Holly a vrtěl se netrpělivostí. "Polož mi teď nějakou těžkou otázku." Ale Toustovač pořád ještě vstřebával zprávu, že stvořitelem všech věcí je Lister, člověk s děsivě zanedbatelnou chutí na teplé tousty s máslem. Toustovače to vykolejilo na samo pomezí existence: "Jestliže stvořitel vesmíru nemá rád tousty, o čem to pak celé je?" "Aha," rozzářil se Holly, "máš na mysli problém existence." "Ano," řekl Toustovač. "Proč život nedává smysl?" "Dává," pravil Holly. "Dává dokonalý smysl. Nesmyslný připadá pouze nám, protože v něm cestujeme špatným směrem. Tak honem, polož mi nějakou jinou. Nějaký opravdový hlavolam. Protáhni mě. Nabídnu ti nějakou. Nechceš vědět, jak se dostat z černé díry?" "Nijak zvlášť." Holly to ale Toustovači stejně řekl. Rovněž předložil k diskusi velkou celostnostní teorii všeho, vysvětlil, co se stalo s posádkou lodi Maria Celeste a načrtl novou revoluční monetární teorii, po jejímž zavedení by všichni měli neustále přesně tolik peněz, kolik chtějí. Nic z toho Toustovače ani vzdáleně nezajímalo. Čekal, až Holly skončí. "Počkej chvilku, teď mám další otázku." "Sem s ní," řekl Holly. "Proč máš IQ dvanáct tisíc tři sta šedesát osm, když se v manuálu říká, že se ti vrátí vrchol šesti tisíc?" "To je velice dobrá otázka," odmlčel se Holly na jednu nanosekundu. "Došlo k početní chybě. Zdvojnásobil jsi moje IQ, ale také jsi exponenciálně zkrátil mou životnost." "Jaká je tedy tvá životnost?" Holly vyvolal číslo z databanky dlouhodobých dat. Rozzářilo se na obrazovce. "Tři sta čtyřicet pět let," hvízdl Toustovač. "To není moc. Ale aspoň ti to zase pálí." "Špatně jsi to přečetl. Mezi trojkou a čtyřkou je desetinná čárka." "Tři celé, čtyřicet pět setin roku?" Holly zíral na displej. "To nejsou roky," řekl. "To jsou minuty." Oči se mu rozšířily. Čelo se mu svraštilo strachem. "Tři celé, čtyřicet pět setin minuty?" "No," opravil ho Toustovač, "teď to jsou dvě minuty, devadesát pět setin." "Omluv mě," řekl Holly, a aby zachránil dvě celé, devět desetin minuty, které mu zbývaly, zavřel lodní motory, všechny stanice převedl do nouzového režimu a vypnul se. Nastala dlouhá pauza, po níž se Holly na zlomeček vteřiny vrátil. Jen na takový čas, aby stihl Toustovači něco říct. "Ty hajzle," pravil a opět se vypnul.

12.
Podle návrhu jeho hlavního účetního vypadala nabídka pořídit Rimmerovo tělo na leasing v té chvíli velice rozumně. Rimmer v žádném případě nepotřeboval své tělo vlastnit, když si je mohl od své vlastní společnosti pronajmout a těšit se navíc ze spousty daňových výhod. Měsíční splátky byly v plné výši odpočitatelnou položkou, záloha na daň vratná a peníze ušetřené leasingem bylo možné nasměrovat do výnosnějších oblastí kapitálového trhu. Ať jste se na to dívali z kterékoli strany, tento finanční manévr byl málo riskantní a daňově výhodný, navíc s tou příjemnou výhodou, že své tělo mohl měnit, kdy se mu zachtělo. Jediné okolnosti, které by vedly k pohromě, byly nepravděpodobné a téměř nemyslitelné. Především by musela přes noc zbankrotovat celá korporace Rimmer, a.s., musely by se zastavit finanční toky, zmizet veškerá aktiva a vyprázdnit pokladna. Hlavní účetní se svou armádou asistentů by pochopitelně nikdy nic podobného nedopustili. Rovněž skutečnost, že vyžadovali další pojištění proti podobné sérii katastrof, určitě pramenila z toho, že celý Rimmerův svět, celá tato krajina s nepřeberným množstvím scénářů byla stvořena a ovládána

jeho vlastním podvědomím.
Tudíž situace, v níž by Rimmerova vlastní psychika vytvořila scénář, při němž by jeho vlastní Korporace, a.s. byla přes noc zničena, zastavily se finanční toky, zmizela veškerá aktiva a v pokladně nezbyl jediný pennycent, se ocitala v tabulkách pravděpodobnosti hned vedle tak fantastických nesmyslů, k jakým patřil objev jednorožců v New Yorku dvacátého století, současné usednutí celé populace Číny nebo vytvoření a udržení spořádaného vztahu s někým, koho potkáte v nočním klubu. Nebylo to moc pravděpodobné. Bylo to víc než nepravděpodobné, byla to šance jedna ku bezpočtu milionů. Bylo to téměř nemožné. Ale něco téměř nemožného se občas stává, přemítal Rimmer, když nadskakoval na zadním sedadle opancéřovaného vozu, připoután želízky k panu Mongolskovi. "Co se mnou udělají?" "Až se nám vrátí náš majetek? Oddělíme vaši mysl od vašeho těla a vaše tělo potom dáme do skladu. Dostanete tři měsíce na zaplacení, a když nezaplatíte, dáme vaše tělo do dražby a prodáme je za nejlepší možnou cenu." "Co se stane s mou duší?" "Vaše duše zbankrotovala. Má na krku žaloby, které podalo asi tři sta tisíc lidí, a za prdelí má poldy. Jednou to přijde." "Vězení?" Muž přikývl. "Chcete říct, že moje podstata půjde do vězení?" "Jo. Nebudete existovat v žádné skutečné tělesné podobě: budete nejspíš jen hlas - zvuková vlna. Šoupnou vás do zvukově izolované cely s několika jinými zvukovými vlnami a odkroutíte si vazbu odrážením od stěn, než dojde k soudu." "Zvuková vlna?" Muž opět přikývl. "Jenom ping-pong o stěny zvukově izolované cely?" Několik následujících kilometrů jeli mlčky. "Potřebuju se vyčurat," řekl Rimmer nakonec. "Můžeme někde zastavit?" "Ne," odpověděl muž vlídně, "z vašeho těla se už nikdy čurat nebude."

Rimmer ztratil pojem o čase, který strávil odrážením od stěn ve zvukotěsné cele. Nudu nezmírňovaly ani žádné přestávky na jídlo. Neměl žádné tělo, které by bylo potřeba krmit. Celu sdílel s třemi jinými zvukovými vlnami. Nejhodnější z nich byl Ernest, který přišel o tělo přede dvěma lety, když se mu během tří měsíců trojnásobně zvedly úroky a on nedokázal zaplatit splátky své hypotéky na tělo. Pak tu byl Jimmy. Jimmy toho moc nenamluvil. Jen poskakoval od podlahy ke stropu a vztekal se na každého, kdo mu skočil do cesty. Jimmy si obstarával živobytí únosy těl bohatých lidí, která bral na projížďky v autě. Rimmer získal dojem, že Jimmy je trochu na hlavu. Konečně tu byla Trixie. Trixie LaBouche. Rimmer se trochu styděl, když zjistil, že má sdílet celu s ženskou zvukovou vlnou. Jenže zvukové cely byly zoufale přeplněné a společná vazba zvuků obou pohlaví byl jediný způsob, jak systém mohl fungovat. Trixie byla prostitutka, která klesla tak hluboko, že doslova prodala své tělo za víkend radovánek s holandským astrákem jménem "Holanďan". Víkend nedopadl přesně podle slibných očekávání. Zatímco její esence zůstala u přátel, Holanďan její tělo použil k vyloupení tří bank a potom je nechal opuštěné na parkovišti. O pár dní později dostala své tělo zpátky, ale tehdy ji zavřeli za trojnásobné loupežné přepadení. V zámku zaharašil klíč a na vnější straně dveří se otevřelo několik závor. Ve dveřích se objevili dva strážní, z nichž jeden držel v ruce šedou opancéřovanou bednu a druhý zvukovou pistoli, jakýsi naruby převrácený deštník, propíchaný příjmovou anténou, která uměla zachytit všechny zvukové vlny, které by se pošetile pokusily utéct. První z bachařů promluvil: "Která z vás je Rimmer?" "Já," přihlásila se Rimmerova esence. "Vlezte si do bedny. Máte návštěvu." Rimmer doskákal přes celu do bedny a víko se za ním zavřelo. V opancéřovaném vnitřku se mohl sotva hýbat a zdálo se mu, že jeho uzavření trvá celé hodiny. Konečně se krabice otevřela a Rimmerova zvuková vlna zjistila, že se nachází v jiné zvukotěsné cele s nádhernou brazilskou ženou. "Jsi tady, můj miláček?" zvolala Juanita. Rimmer se odrážel v jejích dlaních. "Díky Bohu, že jsi přišla." "Ty můj ubohý chlapeček. Co to ti udělali?" "Musíš mě odtud dostat," řekl Rimmer. "Zblázním se tady. Trčím tu s hromadou psychopatických zvukových vln. Jsou sprosté a příšerné." "Mluvila jsem s tvými právníky, pracují na odvolání. Myslejí sobě, že za rok a půl tebe odtud dostanou." "Rok a půl!" vyjekla Rimmerova zvuková vlna tak hlasitě, že se několikrát odrazila od stěn místnosti. "Víš, jak dlouho tyhle věci trvají. Co jiného můžeme dělat?" "Juanito - ty přece máš peníze. Můžeš moje tělo odkoupit." "Ne, já nic nemět." "Co tím chceš říct: ‚nic'? Co alimenty? Co to padesátimiliardové rozvodové vyrovnání?" "To jsem utratila," pokrčila rameny. "Utratila? Jak?" "Šla jsem nakupovat." Arnold Rimmer začal úpět. Juanitino nakupování bylo legendární. Vyjížděla si na ně strojem času a brávala s sebou "nakupující kámošky", obvykle Marii Antoinettu, Josephinu Bonapartovou, Imeldu Marcosovou a Liz Taylorovou, s nimiž vyrážela na flám Časem. Obyklý mejdan trval většinou týden. A výpisy z kreditní karty přicházely náležitě svázány v kůži ve svazcích o rozměrech a hustotě písma Encyklopedie Britanniky.
"Myslel jsem, že sis nechala změnit osobnost." "To jsem nakupovala naposled," usmála se nevinně. "Teď jsem ták švorc jako ty. Je lepší být švorc. Je to lepší pro duše." Rimmer se upravil do zčeřených vln a vrhl se proti zdi. "Dovolili mi podívat se na tvoje tělo." "Jak se má?" "Dobré. Vypadá trošků prázdně. Hodně slintá. Ale zacházejí s ním slušně. Dokonce mi dovolili, abych se s ním pomilovala." Rimmer si představil své tělo jako pasivního účastníka vášnivé sexuální scény, nacházejícího se v částečném komatu. Zasáhlo ho poznání, že je to naprosto typické pro celý jeho život: jeho tělu se to konečně s Juanitou povedlo a on v něm nebyl. Bachař s bednou se vrátil a Rimmera odnesli zpátky do jeho zvukotěsné cely. Cestou se Rimmer zformoval do jediného slůvka o dvou slabikách. Ten zvuk zněl: Úúúúúúúúúúúúúúúútěk.

13.
Kulka Heinman byl ve skutečnosti Rimmerův učitel tělocviku. Rimmer nikdy nijak zvlášť nevynikal v žádném sportu. Vlastně patřil do skupiny "fňukalů, cvoků a tlouštíků", kteří všechny míčové hry trávili u postranní čáry, báli se o své pavouci nohy a utekli, kdykoli se k nim přiblížil míč. Kulka Heinman, kterému se tak říkalo, protože jeho hlava měla tvar revolverové kulky, neměl rád "fňukaly, cvoky a tlouštíky" a obzvlášť nesnášel Rimmera, kterého pokládal za fňukala i cvoka zároveň. Liboval si v nesmyslných požadavcích na Rimmerovu křehkou mladistvou postavu a ještě více si liboval, když ho řezal za nesplnění úkolu. Ve hře Lepší než život Rimmerova psychika vyvolala Kulku Heinmana zpět jako vězeňského bachaře. Právě teď seděl za stolkem na konci zvukově izolované chodby a posedmé si ten večer

pročítal číslo časopisu Boj a uměni přežít. Znovu se těšil článkem "Deset věcí, které jste nevěděli o soupravách na zavádění elektřiny do gonád", když na kontrolním panelu před ním začalo blikat červené světlo. Heinman praštil časopisem a štěkl do vysílačky: "Důstojník 592. Zvláštní událost na cele 41. Jdu to prozkoumat." Poslechl si, až jeho vysílačka odpoví jakousi nesrozumitelnou větou, a chůzí z filmu V pravé poledne se vydal chodbou s rukou pohupující se jako vždy nanejvýš pět centimetrů od pažby zvukové pistole a jako vždy se modlil, aby došlo k potížím. A tentokrát se mu to vyplnilo. Tonto Jitterman přeřadil automatickou řadicí pákou ukradeného nákladáku z čistírny, vjel do parku před Oddělení zabavených těl a vypnul motor. Digitální displej v kabině svítil zelenými číslicemi. 8:01. Tři minuty. Upravil si zpětné zrcátko, vytáhl dlouhý mastný hřebínek a začal si česat špinavě žluté vlasy. Tonto Jitterman neexistoval. Myslel si, že existuje, ale mýlil se. Žil v blažené nevědomosti a netušil, že je pouhým výmyslem cizí představivosti. Ve skutečnosti Rimmerovo podvědomí celou jeho postavu vytáhlo z laciného románku, který Rimmer kdysi četl a jenž se jmenoval Mladý, zlý a nebezpečný. V románu představoval Tonto psychopatického hipísáckého vraha, který způsobí napříč středem Spojených států sérii ničemných kousků, čímž se snaží svrhnout establishment. Druhou hlavní postavou knížky byl Tontův bratr Jimmy. Jimmy, co byl na hlavu. Tonto sáhl pod přístrojovou desku a překontroloval svůj revolver - ten, který si ručně pomaloval květinami. Potom znovu pohlédl na hodiny. 8:02.
Kulka Heinman kráčel jako Gary Cooper k cele č. 41. Obrovský svazek klíčů mu chřestil v rozkroku jako primitivní machistický symbol, ruka se mu chvěla pár centimetrů od zvukové pistole v koženém pouzdře. Dveře cely se rozletěly dokořán. "V čem je problém?" "Jde o Jimmyho," řekl beztvarý hlas vzadu v místnosti. Je mu špatně. Opravdu mizerně." "Co tím myslíš, že je mu špatně?" zeptal se Heinman o ohrnul horní ret. "Vždyť je to zasraná zvuková vlna." Jimmyho zvuková vlna slabě zaúpěla. "Možná jde o nějaké jídlo, o kterém se doslechl." Pomalý mozek Kulky Heinmana tu myšlenku otáčel ze všech stran v naději, že mu nakonec dá nějaký smysl: "O čem to sakra mluvíte?" "Nehýbej se," řekl ženský hlas za jeho zády. "Kolt pětačtyřicítka ti míří přímo na prdel. Jestli nechceš, aby z tebe byla fašírka, odhoď zvukovou pistoli a postav se ke zdi."
Kulka zaujal postavení u vypolstrované stěny cely, než si uvědomil, že jim naletěl. Rimmer, Ernest, Jimmy a Trixie si to hnali chodbou rychlostí zvuku. Doběhli ke zvukotěsným dveřím, poskakovali mezi stropem a podlahou a čekali, až dojde na druhou fázi připraveného plánu. Heinman zapnul poplašné zařízení. Zmáčkl tlačítko poplachu a začal křičet: "Hlas na útěku! Hlas na útěku!" Dveře na konci chodby se otevřely a dovnitř vklouzli čtyři ozbrojení bachaři. "Teď!" sykl jimmy a čtyři zvukové vlny se vrhly proti zdi a odrazily se do otevřených dveří. Ozvalo se zaskřípění podrážek, jak se poslední bachař na místě otočil a zmáčkl kohoutek zvukové pistole. Vysokokapacitní mikrofon zachytil Ernestovu zvukovou vlnu, vcucl ji zpátky do chodby a lapil ji do zásobníku pistole. Tři zbylé zvukové vlny se zformovaly do vysokého kvílení a prchaly z křídla E dolů po schodišti, protáhly se pode dveřmi a dorazily do centra bezpečnostní služby, které se hemžilo bachaři a od podlahy ke stropu bylo přeplněné sledovací technikou. Bezpečnostní důstojník v modré uniformě se otočil od základního panelu plného monitorů a zakřičel: "Jsou tady!" Tři zvukové vlny se zatím zběsile odrážely místností. Několik důstojníků se rozběhlo ke skříni se zvukovými pistolemi, přičemž po naleštěné podlaze se rozletěly noviny, zpola sněžené hamburgry a polystyrénové kelímky s kávou. "Zavřete dveře a zapečeťte je!" "Máme je!" Jeden z důstojníků zmáčkl vysílací tlačítko na své vysílačce: "Všem jednotkám, opakuji, všem jednotkám: zvukové vlny na útěku máme izolované v bezpečnostním centru." Ale ve chvíli, kdy svou zprávu dořekl, to už nebyla pravda.
8:04. Tonto otočil ladicím knoflíkem na tuneru zesilovače a naladil se na frekvenci vězeňské bezpečnostní služby. "Všem jednotkám," uslyšel, "opakuji, všem jednotkám: zvukové vlny na útěku máme izolované..." Jimmy, Trixie a Rimmer se vřítili do bachařovy vysílačky a prchali po její vysílací frekvenci. Utíkali jako radiové vlny. Jimmy šel první, následován Rimmerem a Trixie. Trixie někde ztratili, a tak rychlostí zvuku dál utíkali jen Jimmy a Rimmer. "...v bezpečnostním centru." Jimmy s Rimmerem vrazili membránou reproduktorů přijímače do kabiny nákladáku z čistírny. Tonto se rozhlédl: Jimmy? Jsi tady?" "Jedeme!" řekl hlas Jimmyho. "Kde to jsme?" ozval se Rimmerův hlas. "Kdo je to?" "Jmenuje se Rimmer," řekl Jimmy. Je fajn. Můžeme ho použít při další práci." "Co dál?" zeptal se Rimmer. "Sebereme pár těl a mizíme odtud." Nákladák z čistírny najel před bezpečnostní závoru Oddělení zabavených těl. Tonto se vyklonil z okna kabiny a mile se usmál: "Prádlo." Píchl palcem za sebe směrem k úložnému prostoru nákladáku a zesílil svůj úsměv z obyčejné vlídnosti na úroveň odzbrojujícího okouzlení.
Strážný prostudoval svůj ferman. Vrtěl hlavou, netrpělivě pomlaskával a otáčel stránky. "Ani náhodou," řekl prostě, otočil se a vrátil se do tepla své strážní budky. "Co chceš říct tím svým ‚ani náhodou'?" zeptal se Tonto a přeřadil svůj úsměv na první převodový stupeň. Strážný se otočil: "Na papíře žádnou dodávku prádla nemám. Nemůžu tě pustit dovnitř." Tonto přehodil svůj úsměv na zpátečku a sáhl pod přístrojovou desku. Rimmerova esence skákala po kabině a úpěla. To nebylo v plánu. Podle plánu strážný zvedl závoru a s mávnutím je pustil dovnitř. Tisíckrát to tak viděl ve filmu. Copak ten strážný nikdy nebyl v kině? Co to s ním je? Tonto namířil svůj květinový revolver do otevřeného okénka a odjistil spoušť. Ozvalo se duté, zřetelné kovové cvaknutí a v tu chvíli si Tonto uvědomil, že nemá nabito. "Pardon," zavrtěl hlavou a zčervenal až za ušima. "Kristepane," blekotal a cpal nemotorně do zásobníku tři kulky. Strážný se vzchopil a začal se hrabat po zbrusu novém koženém pouzdře s pistolí, ale Tonto už zatočil bubínkem, namířil a znovu zmáčkl spoušť. Cvak.
"Ach jo. Panebože, pardon, pardon." Cvak. "To je moje chyba. Tomu se říká smůla, člověče." Z revolveru vyšla rána. Strážný padl k zemi. "Sorry, člověče," řekl mrtvole strážného, "ale jsi představitelem establishmentu." Nahnul se zpátky do kabiny: "Nenávidím zabíjení lidí. Je to strašná otrava." Po třech dalších otravách Tonto zamířil s dvojitými nosítky do uličky, po jejíž stranách byly regály s uloženými těly, a hledal tělo Jimmyho Jittermana. Mezitím už našel Rimmerovo: to teď leželo na nosítkách, třeštilo oči a vyplazovalo jazyk; Jimmyho tělo ale nebylo k nalezení. Uběhlo půl hodiny a pořád je nemohl najít. Nebylo tam. Otevřel malou zvukotěsnou krabičku a Jimmy s Rimmerem vyskočili ven. "Tvoje tělo tady není, Jimmy. Museli ho už dát do dražby." "Tak si místo toho vezmu tohle." "To je moje tělo," řekl Rimmer

odhodlaně. "Bylo." "Tak moment. Jsem s tímhle svým tělem už celé roky. Má pro mě obrovskou hodnotu. Nemůžete mě prostě jen tak připravit o moje tělo." "Dej mu nějaký jiný." "Já nechci žádné jiné." "Fajn. Tak mu žádný nedávej." "Tak dobře. Dejte mi jiné." Zvukové vlny vskočily zpátky do krabičky. Tonto odhákoval tělo, které leželo nejblíž, a mrštil s ním na nosítka vedle Rimmerova. Když Rimmer otevřel oči, spatřil se, jak stojí sám před sebou, než si vzpomněl, že v jeho těle je teď Jimmy a on že má jiné. Rimmer si nebyl úplně jistý, jak se má cítit. Bylo to docela zvláštní, ale zdálo se mu, že má asi jednu z nejlepších značek, jaké mohl mít. Když viděl ve svém těle Jimmyho, který stál tak, jak on by nikdy nestál, jak kroutil rty do výrazu, jaký nikdy dřív neviděl, zaplavily ho pocity, jaké dosud nikdy nezakusil. Částečně v tom byla žárlivost. Taky vztek. Určitě frustrace. A pořádný díl nostalgie. Stejně se cítil, když jednou půjčil svoje horské kolo bratru Howardovi s vědomím, které se nezakládalo na žádných důkazech, že o ně nebude zrovna nejlíp pečováno. Ale ze všeho nejpodivnější byl podivný "žhoucí" pocit dole v podbřišku. "Tak fajn, vypadneme," prohlásil Jimmy Rimmerovým hlasem z Rimmerova těla. Potom Jimmy udělal něco, kvůli čemu se Rimmer začal cítit ještě podivněji. Jimmy patřil k těm mužům s chlapským chováním, kteří rádi stojí s široce rozkročenýma nohama a s rukou v rozkroku kalhot, a docela nepokrytě si svírají koule.
Rimmer se cítil opravdu zvláštně, když bezmocně pozoroval, jak si jiný muž mimoděk pohrává s jeho genitáliemi. Tedy spíš s jeho bývalými genitáliemi.
Než stačil vykřiknout: "Tak hele - sundej ty svý špinavý pracky z mýho moudí," rozletěly se na opačném konci Překladové jednotky létací dveře a za prudké střelby vrazilo dovnitř šest ozbrojených důstojníků. Rimmer nevěděl, o koho se má víc bát: jestli o sebe nebo o bývalého sebe. Jimmy v Rimmerově těle zůstal stát téměř s opovržením před palbou strážných uprostřed jedné z uliček a střílel ze dvou revolverů ukradených Tontovým obětem. Taky se smál. Skutečně se smál. Používal k tomu Rimmerovy hlasivky a Rimmerův smích. Ten vysoký chichot, který si Rimmer obyčejně schovával pro chvíle nejlepšího humoru. Sotva se hodil do regulérní bitvy na život a na smrt. "Zpátky!" ječel Tonto. "Běž ty," smál se Jimmy v Rimmerově těle. "Já si ještě odprásknu pár bengů!" "Nech toho - nestojí to za to." "Komu to vadí?" Mával revolvery v Cagneyho stylu, jako by pohyb zápěstím dodával kulkám větší rychlost, a hystericky zaječel, když jako malý rudý výbuch vystříkla krev z hrudníku tří ze šesti strážných, přičemž dva z nich na místě zabil a třetímu zajistil doživotní kancelářskou práci. Rimmer se krčil strachy, ve svém novém těle napůl omráčený z čerstvé hrůzy, která se mu ve zpomaleném pohybu odvíjela před očima. Tělo Arnolda J. Rimmera zde přímo před jeho očima a před zraky tří policejních svědků zastřelilo dva příslušníky ozbrojené stráže jako kachny na střelnici a zjevně se mu to líbilo. Jak se tohle asi bude řešit u soudu? On v něm sice nebyl, ale jeho tělo mordovalo policajty. Tato zdánlivě nepřekonatelná hrůza byla vzápětí překonána další nepřekonatelnou hrůzou a tahle druhá nepřekonatelná hrůza samu sebe ani ne o deset vteřin později překonala třetí, ještě nepřekonatelnější hrůzou. Něco, co patřilo dovnitř Rimmerova těla, vlhce mlasklo o stěnu a Jimmy zavřeštěl, otočil se a chytil se za Rimmerovo rameno. "Dostali mě!" chechtal se. Potom mu loket explodoval rudým mrakem a rána ho znovu otočila kolem dokola. "Dvakrát!" odfrkl a se smíchem si odplivl, zatímco Tonto se kryl před policisty zběsilou palbou a blížil se k němu. "Pojď, pořád se ještě můžeme odtud dostat." Tonto popadl Jimmyho a táhl ho ke dveřím, přičemž pořád kolem sebe střílel. Rimmer klopýtal za nimi. Vyřítili se do chodby. Tonto a Jimmy bez větší námahy zrychlili a zmizeli. Rimmer jim nestačil. Z jakéhosi důvodu měl při běhu neuvěřitelné bolesti. Bolest však necítil v nohou, bolel ho hrudník. Co to je za tělo, s kterým se tak zapletl? Oběť srdeční mrtvice? Chronický kuřák? Potom si uvědomil, že je to kvůli tomu, že nemá podprsenku a že se před ním šíleně komíhají jeho obrovská prsa. "Panebože," vyjekl nakřáplým ženským hlasem, "já jsem ženská!" A byl. Byl Trixie LaBouche.

14.
Tonto seděl u okna hotelového pokoje s nylonovým povlečením na posteli a díval se dolů na lidský odpad, který se plahočil za svými ušmudlanými starostmi. Poutač "Hotel Paradiso" přímo před oknem stříkal své růžové zvratky do pokoje každé tři vteřiny z deseti. Rimmerovo chřípí se rytmicky rozšiřovalo, jak jím chrápal Jimmy, který vyspával léčivou láhev neznačkové brandy, přičemž poraněnou paži měl ovázanou a zavěšenou na pruzích hotelové záclony. Rimmer stál ve svých laciných červených šatech a snažil se udržet zpříma na mastném kluzišti kuchyňské podlahy při krájení bochníku starého chleba. Hotel Paradiso měl pouze dvě apartmá. Obě apartmá měla kuchyni, salonek a obecně se chlubila menším počtem švábů než obyčejné pokoje. "Nechceme žádný doupě," trval Jimmy na svém na recepci, přičemž mu mezi prsty, jimiž si svíral rameno, pulsovaly třpytivé stružky krve. "Jsme třída. Vezmeme si apartmá." Recepční si zastrčil Tontův svazeček peněz za pásek a okamžitě zapomněl, že se s nimi někdy viděl. To se stalo přede dvěma dny. Jimmy strávil většinu z toho času úplně mimo sebe na laciné brandy a pomalu se uzdravoval. Tonto ubíjel čas už druhý den na pohovce propálené od doutníků, z níž čouhala péra, a hrál pasiáns s balíčkem karet, v němž čtvrtina karet chyběla a který našel v ledničce. Rimmera přinutili strávit většinu času v kuchyni, kde chystal jídlo nebo pral Jimmyho a Tontovo prádlo. Také na něho padlo stlaní, uklízení a výroba nepřetržitého proudu husté černé kávy, která podle všeho patřila hned po kyslíku k druhé základní potřebě Jimmyho i Tonta. Zpočátku se hádal. Proč se o domácnost nepodělí? Proč je všechno jenom na něm? Jeho námitky byly pokaždé odbyty duchaplnými protiútoky sardonického smíchu a občas i fackami. Byl ženská. Konec argumentů. Facky zraňovaly jeho ženské tělo víc než rány, které kdy dostal jako muž. Bolely fyzicky, to ano, ale tu skutečnou, hlubokou bolest působil pocit bezmoci, bezbrannosti a zranitelnosti. Ti chlapi byli hovada. Byli silnější než on. Když ho chtěli praštit, mohli to udělat a on neměl sílu jim v tom zabránit. Taky ho občas praštili přes zadek. Pak tu byly oplzlé narážky. Pobuřující urážlivá slova a téměř stejně strašná blahosklonná oslovení: Drahoušku, Zlato, Cukroušku, Kočičko. A s jeho názory se nepočítalo tak jako dřív. Najednou se nepředpokládalo, že by si svou krásnou hlavičku zatěžoval něčím náročnějším než rovnáním prostěradel. Náhle jakákoli kritika z jeho úst byla "rejpáním". Jakýkoli rozhovor, do něhož se pustil, bylo "žvanění o ničem". Připadal si napůl neviditelný: byl tady jen napůl, alespoň v očích Jimmyho a Tonta. Bratři Jittermanovi jistě

nepatřili mezi nejlepší příklady mužnosti v okolí, ale spousta mužských se jim podobala. Spousta. A ještě víc bylo těch, kteří měli podobné předsudky, ale prosazovali je mírnějším způsobem. A Rimmer, Bůh mu pomáhej, býval jedním z nich. Tonto vstal: "Nebylo by něco k jídlu, kotě?" "Hele, já jsem mužskej. Jistě, jsem mužskej chycenej do ženskýho těla, ale pořád jsem mužskej. Přestaň mi říkat ‚kotě'." Tonto se zasmál. "Nevypadáš moc na chlapa." Praštil Rimmera přes zadek a otevřel dveře. "Jdu ven utratit peníze, co nám zbyly. Ukliď to tady, než se vrátím, nebo s tebou vytřu podlahu." "Hnusáku!" Tonto se zasmál a odešel. Když trávil poslední dva dny v ženském těle, začalo Rimmerovi postupně docházet, že jeho vlastní přístup k ženám byl možná taky trochu vyšinutý. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc byl přesvědčený, že na tom něco je. Všechny ženy, které mu jeho podvědomí stvořilo ve hře Lepší než život, byly buď nymfomanky, nebo prostitutky. Juanita, Trixie LaBouche, "Rimmerky". Úplně na ně zapomněl, na Rimmerky, pubertální dav sexem posedlých holčiček házejících po něm kalhotkami, který ho všude pronásledoval, dokud byl bohatý a slavný - všechny ty ženy, do jedné, existovaly i mimo hru Lepší než život. Rimmerky byly vesměs složeny z žen, které v realitě Rimmera odmítaly. Ženy, které s ním odmítaly jít na schůzku, ženy, které s ním šly na schůzku jednou a víckrát už nechtěly, ženy, které se vůbec neodvážil o schůzku požádat, protože mu bylo jasné, že odmítnutí je nevyhnutelné. Rozhodl se, že nebude zkoumat, co to vypovídá o stavu jeho mysli. Začal místo toho myslet na Juanitu. Hned vzápětí si přál, aby k tomu nedošlo, l Juanita existovala v realitě. Jenom nepocházela z Brazílie, byla to Francouzka. A nejmenovala se Juanita, jmenovala se Janine. Janine Rimmerová. Manželka jeho bratra Franka. Rimmer se zhroutil na postel a svoji ženskou tvář zabořil do dlaní v gumových rukavicích. Potom začal myslet na Helenu. Na svou druhou ženu. To nebyla nymfomanka ani prostitutka. Byla frigidní. Proto ji měl rád - cítil se s ní v bezpečí. Helena v sobě měla cosi zvláštního, jistou kvalitu... l Helenu znal z reality. Kdo to byl? Ve Hře omládla. Rimmer si v duchu promítl její obličej ve starším vydání.
Byla to jeho má...
Byla to jeho máááá....
Byla to jeho matka.
Oženil se se svojí máááá....
Rimmer pomalu docházel k závěru, že jeho mysl není zrovna prvotřídní místo k přebývání, když v té chvíli se vrátil Tonto z nákupů a hodil na stůl tašku. "Tohle je poslední chleba. A tohle je pro tebe." "Pro mě? Tys poslední peníze utratil na mě?" Rimmer se usmál a nakoukl do tašky. Tonto možná konec konců nebyl tak špatný. Sáhl dovnitř a vytáhl hrst laciného nylonového prádla. Podprsenka s dírkami pro bradavky, kalhotky s otevřeným rozkrokem, podvazkový pás s kovovými přezkami a nejrůznější další výbava. "K čemu mají všechny ty hovadiny do prdele bejt?" "Nemáme prachy," řekl Tonto. "Nejvyšší čas jít šlapat chodník."

15.
Trixie LaBouche, též známá jako Arnold J. Rimmer, si vykračovala hlavní ulicí lucerničkové čtvrti a s čtyř až pětimetrovým odstupem ji sledoval Tonto. Rimmer nevěděl, jestli má malé punčochy nebo jestli si je špatně oblékl, ale v obou nohou měl pocit, jako by byly odpružené. Pětadvaceticentimetrové jehlové podpatky mu taky zrovna nepomáhaly. Měl pocit, jako by se vykláněl z dvířek letadla šest set metrů nad zemí. Kombinace punčoch a jehlových podpatků ho nutila osvojit si poněkud nepřirozený způsob chůze, který se podobal zrychlenému husímu úprku, jako by mu jeho nohy chtěly neustále utéct. Taky zjistil, že potřebuje alespoň čtyři vteřiny předem upozornit, že má zastavit. Pobíhal po ulici a snažil se stáhnout si absurdně krátkou gumovou sukýnku, aby mu zakryla alespoň rudý nylonový podvazek, jenž mu zcela zaškrtil krevní oběh v pravé noze, a nabídla tak alespoň jistou ochranu před chladným nočním vzduchem, který krutě vanul kalhotkami, jež byly v rozkroku otevřené.
Musí utéct. Musí. Věděl, že ho nyní jeho psychika trestá. Ano, zasluhoval si potrestání. Ale poučil se: co je moc, to je příliš. Ale ví to jeho psychika? Jak daleko hodlá zajít? Tonto zapískal a Rimmer po čtyřech krocích zastavil. Tonto k němu přišel a začal mluvit s arménským námořníkem, opírajícím se ve dveřích a žvýkajícím stroužky česneku, které postupně vytahoval z pytlíku.
Teď.
Teď přišla ta chvíle. Musí zmizet. Musí zmizet ze hry Lepší než život. Jak mu to Kryton říkal? Představ si východ, a jakmile jím projdeš, jsi zpátky v realitě. Tonto s námořníkem k němu přistoupili. Armén se uculoval, cenil tři stříbrné zuby a prohlížel si tělo Trixie LaBouche odshora dolů. "Pěkná prdelka," řekl. "Fajn. Tři dolary." "Jaká pěkná délka?" usmál se zdvořile Rimmer. "Pěkná zajíčkovská prdelka," zašklebil se Armén. "Nemůžu se dočkat, až se do ní zakousnu." "Tak zatímco budeš čekat," oplatil mu Rimmer úsměv, "proč by ses nezakousl do něčeho jinýho?" Praštil Arména do úsměvu rohem své kabelky a pravé koleno vymrštil mezi námořníkovy nohy. Zatímco Armén se složil pěkně jako harmonika k zemi, Rimmer se otočil na obrtlíku a představil si východ. Růžový neonový oblouk se zhmotnil na protější straně ulice a on se k němu rozběhl s Tontem v patách. Bez jehlových podpatků byl Tonto přirozeně rychlejší, ale překvapení dalo Rimmerovi třímetrový náskok, a tak dosáhl východu o dobrý metr před rozzuřeným psychopatickým hipíkem. Rimmer proskočil východem, ale narazil do čehosi tvrdého a nepoddajného a odrazil se zpátky. Zkusil to podruhé. Se stejným výsledkem. Tonto popadl Trixie za kyslíčníkem odbarvené vlasy a přitáhl si Rimmera až k obličeji: "Nepokoušej se mě přechytračit, zlato." "Ani hnout, Jittermane!" Tonto mrskl očima doprava. Policista byl přikrčený za zaparkovaným autem a revolverem s dlouhou hlavní mířil na Tonta. "Večírek skončil, Jittermane." "Hele," odsekl Tonto s náznakem úsměvu. "Večírek nikdy nekončí, dokud nezbyde k pití jenom Cinzano!" "Co?" Tonto odstrčil Rimmera stranou a sáhl pro pistoli u pasu. Nemohl to stihnout. Na jeho prsou zadunělo pět kulek a Tonto se svalil na auto. Potom pronesl klasickou poslední větu z románu Mladý, zlý a nebezpečný. "Život je jako orientální tyčinka," z koutku úst mu začala zurčet krev, "na chvíli zasmrdí a potom zhasne." Když se nad tím člověk zamyslí, napadlo Rimmera, zatímco cupital ulicí, možná to konec konců zase tak klasická věta není. Běžel zpátky do hotelu. Východ nefungoval.

Proč? Byla na to jediná odpověď: všichni vešli do hry společně - čelenky byly propojené. Byl to jejich společný scénář - všichni musejí odejít společně. Jimmy Jitterman v Rimmerově těle stál na schodišti Hotelu Paradiso a zabýval se rvačkou na život a na smrt s patnácti policisty z Útvaru rychlého nasazení. Vyřizoval celý tým URNY jednou rukou, v Rimmerově těle. Tři sta kulek, které proděravěly tělo Jimmyho Jittermana jako ementál a vymazaly ho z bytí, spolu s druhou hromadnou palbou dokonale odstranily Rimmerovo staré tělo. Rimmer v těle Trixie LaBouche pokračoval v útěku. Teď už zbývalo jediné místo, kam mohl jít.
Bedford Falls.

16.
"Musím říct," pravila Trixie LaBouche a utírala si z tváře modrý dezinfekční přípravek, "žes to vzal mnohem líp, než bych čekal." "Ty jsi varle, Rimmere." Lister položil záchod zpátky na podlahu a povzdychl si. Po chvíli opět promluvil: "Kde jsi, prosím tě, schrastil ten tirák?" "Našel jsem ho na parkovišti - byl jediný, ve kterém byly klíčky." Rimmer sklonil hlavičku Trixie LaBouche k zemi: "Hele, fakt mě mrzí všechen ten bordel, co jsem způsobil, a..." Hlas mu selhal. Lister nic neříkal. "Ta zpropadená věc se vůbec nedala ovládat. Zkoušels někdy řídit dvanáctikolový tirák v pětadvaceticentimetrových jehlách?" "Proč sis je nesundal?" "Nedosáhl bych na pedály. Měřím teď jenom sto padesát šest centimetrů." "Ty jsi fakt varle, Rimmere, nic jinýho. Ty jsi naprostej..." Lister zavrtěl hlavou. "Ani tě nenapadne, aby sis zničil svoje vlastní představy, ale přihasíš si to a zničíš ty mý. Co to máš s duší? Ta musí být totálně zmrvená." "Já vím, já vím. Nemůžu si pomoct. Moje duše to dělá všechno za mě. Musíme odtud pryč." "Chceš říct, že ty musíš odtud pryč. Zaplatím za tebe kauci." Lister zabušil na dveře cely a přivolal strážníka Berta. Strážník Bert seděl za letitým dřevěným stolkem a skončil odpočítávání desetidolarových bankovek, které představovaly Listerovy životní úspory. "Tady to podepiš," řekl stroze a přisunul před něj přes stůl propouštěcí formulář. "Tvoje životní úspory," netrpělivě pomlaskával. "Nezbývá mi než věřit, že za to stojí." "Věř mi, Berte," řekl Lister, "že nestojí." Venku na hlavní ulici ještě pořád vládla jatka. Dva požární vozy bojovaly ztracenou bitvu o záchranu sirotčince. Desítky lidí pobíhaly sem a tam, nosily vodu ve všem, co našly, a chrstalyji na menší plameny, které pořád na hlavní ulici tu a tam vyskakovaly. Rodiny tábořily pod širým nebem pod podomácku vyrobenými stany z prostěradel, zatímco zranění byli opatrně nakládáni na farmářské povozy a odváženi do okresní nemocnice, která byla přes sto kilometrů daleko. "Nenechej se tím příliš sebrat," řekl Rimmer a něžně poplácal Listera po rameni. "Nic z toho ve skutečnosti neexistuje." "Ty asi musíš mít pořádnou chuť na dezinfekci, Rimmere. Tak podívej," Lister se rozmáchl paží po řadě zaparkovaných aut. "Vyber si z nich jedno a odjeď. Nikomu to nebude vadit. Jenom odtud, kurva, vysmaž." "Tyto nechápeš - musíš jít se mnou. Musíš mi pomoct najít Kocoura s Krytonem. Musíme odejít ze Hry všichni společně." "Já z Bedford Falls neodejdu." "Ale ono neexistuje." "No a? Co mám v realitě? Jsem poslední žijící člověk, tři miliony let daleko ve vesmíru, bez sebemenší naděje, že se někdy vrátím na Zemi. Všechno, po čem toužím, mám tady: svoji..." chtěl říct "svoji ženu", ale zarazil se, "svoje..." jenže děti byly taky v tahu. Jeho žena, jeho děti, jeho domov, jeho krámek: Rimmerova jediná návštěva v Bedford Falls zlikvidovala celou jeho představu. "Copak to nechápeš? Teď tě tady nic nedrží. Moje mysl to všechno zničila. A když se nedostaneme ze Hry zpátky do reality, nedá se vůbec předpovědět, co nám moje psychika ještě provede." "Zůstanu tady. Můžu začít znova - získat zpátky Krissie i kluky. Vyhrabu se z toho." Rimmer zavrtěl peroxidovou blonďatou hlavou a schoulil svou roztřesenou postavu do nepromokavého kabátu, který si půjčil od Listera. "Ty to nechápeš, že?" Vedle nich zabrzdil obrovský trailer s trojnásobně dlouhou cisternou. Šofér se vyklonil z okna a vyplivl na zem žmolek vyžvýkaného tabáku. "Hele, dámo," oslovil Rimmera, "můžete mi říct, kde je tady skládka jaderného odpadu Bedford Falls?" Lister přistoupil ke kabině: "V Bedford Falls není žádná skládka jaderného odpadu." "Určitě je," pokýval řidič hlavou. "Zejtra se otvírá. Prej to má bejt někde blízko nový městský spalovny odpadků, hned se kouknu," podíval se do papíru přilípnutého na přístrojové desce, "Platanová ulice." "Promiň," řekl Rimmer tiše. "V Platanový ulici není žádná spalovna odpadků,"trval Lister na svém. "Určitě tam je," ukázal řidič na potemnělou oblohu ztěžklou hustým kouřem. "Vždyť haldy jsou vidět už odtud." Lister se podíval. Všude kolem Bedford Falls stály mohutné, oplzlé soustavy průmyslových komínů, z nichž se do noční oblohy valily těžké černé mraky. "Hele," šofér vyplivl na ulici další hnědý chrchel, "jestli mě můžete nasměrovat aspoň k věznici, najdu už pak cestu sám." "K jaké věznici? Myslíte městské vězení?" "Ne, tu novou věznici. Nově otevřenou věznici. Tu, kterou právě otevřeli jako rehabilitační zařízení pro psychopatický mnohonásobný vrahy." Lister se podíval na Rimmera, který jen bezmocně pokrčil rameny. Vydali se přes ulici k řadě zaparkovaných aut. Když procházeli kolem rumiště, které bývalo jeho domovem, Lister cosi zahlédl. Sklonil se, odhodil stranou pár cihel a zvedl modrou jachtičku, na níž pořád ještě visela cenovka: "$2,25". Urovnal plachty a přitiskl si hračku na prsa. "Tak pojď," řekl konečně, "vypadneme." Nasedli do jednoho z aut, Oldsmobilu. Rimmer usedl k volantu, Lister vedle něj. Rimmer nastartoval. "Moment," řekl Lister. "Možná by nebyl tak špatnej nápad, abych řídil já." Vyměnili si místa. Když Rimmer dosedl na sedadlo spolujezdce, ozvalo se zapraskání lámaného dřeva. Prohnul se v zádech a vylovil rozpláclou jachtu. "Co to je, do háje?" zaklel a vyhodil hračku z okna. Lister zařadil jedničku a Oldsmobile se s rachotem rozjel zničenou hlavní ulicí a vzhůru do kopce, pryč z Bedford Falls. Když dosáhli hřebene kopce, Lister zastavil a rozhlédl se z auta po okolí. Nacházel se teď ve hře Lepší než život už téměř dva roky a nikdy si nepomyslel, že ji opustí. Bedford Falls bylo jeho osobní nirvánou. Jeho psychika stvořila městečko a jeho obyvatele na základě jeho nejoblíbenějšího filmu Život je krásný od Franka Capry, a zde chtěl strávit zbytek svých dnů. Uvědomoval si, i když nikdy o tom příliš nepřemýšlel, že LNŽ ho nakonec zabije. Jeho tělo tam venku v realitě bude postupně chátrat a nakonec umře. Ale byl připraven takový obchod uzavřít. Tady ve Hře měl všechno, po čem toužil: společenství samých dobrých lidí, své děti, malý krámek, a pak to nejlepší ze všeho, skutečnost, že se oženil s Kristinou Kochanskou. Venku v realitě nic z toho neměl a neměl ani žádnou naději, že by toho někdy mohl dosáhnout. A ještě horší bylo, že v realitě byla Kristina Kochanská mrtvá. Kristina Kochanská byla jedinou a jedinečnou dobrou věcí, která se Listerovi přihodila od chvíle, kdy se přihlásil na Červeného trpaslíka.

Vlastně byla tím jediným, co se mu dobrého stalo od oné opilecké noci, kdy oslavoval své čtyřiadvacáté narozeniny, které skončily tím, že se ocitl v jednom bufetu na Mimasu jen ve žlutých rybářských botách a růžovém dámském krimplenovém kloboučku. Od té noci jeho život představoval jedinou nekonečnou bitvu o návrat na Zemi. Upřímně řečeno, moc velký úspěch neměl. Dostal se ze Země na Mimas, odtud na jakési neznámé místo uprostřed hlubokého vesmíru a nyní se nacházel ve špatné rovině špatné dimenze reality. Měl toho zkrátka dost. Končí. Zabydlel se v LNŽ a chtěl v ní zůstat. Tam chtěl být. Protože to bylo jediné místo, kde mohl být s Kristinou Kochanskou. Teď ale bylo po všem. Musí odejít. Chvíli ještě shlížel z kopce na ruiny městečka, potom se odvrátil a začal spouštět ruční brzdu, když v tom okamžiku mu nad hlavou proletělo s ohlušujícím rachotem pět bojových stíhaček z nové letecké základny v Bedford Falls. "Diky moc, kamaráde," řekl Rimmerovi, "Mí díky."

17.

Kocour ležel šťastně stočený do klubíčka na dlouhém křesle s podnožkou potaženém psí kůží a líně přepínal dálkovým ovladačem televizní kanály. Jelikož byl pověstný nízkým prahem znuděnosti, trvala většina Kocourových programů méně než dvě minuty a přestávky na reklamu mezi nimi spočívaly v krátké sekvenci jednotlivých filmových políček. Přepnul na dvojku. Byl tam pořad s telefonáty diváků, kam volaly kočky se sexuálními problémy a panel odborníků se jim vysmíval. "Teď linka číslo sedm: jaký je tvůj problém, kamaráde?" "Potkal jsem tu kočku... a, ehm, z jakéhosi důvodu, pořád ještě nerozumím, proč... ale z jakéhosi důvodu... se mi po tom, co jsme si to odbyli, od ní nechtělo pryč." "Cože se ti nechtělo?!" Celý panel se rozvřeštěl a kocouři plácali rukama do stolků. Kocour pohrdavě zasupěl: "Ten chlap je zvrácenej!" a přepnul kanál. Ocitl se uprostřed kuchařského pořadu, v němž se předvádělo sto jedna způsobů, jak připravit bezoár. Opět přepnul a našel módní přehlídku, kterou natočili předchozího večera a byla proto do značné míry zastaralá, neboť už bylo odpoledne. Na dalším kanálu běžel nějaký stupidní milostný příběh. S pořád stejnou zápletkou jako ve všech kočičích romancích: chlapec potká dívku, chlapec dívku opustí a najde si jinou. Kocour zavrtěl hlavou. Romantický škvár. Cvak. Myší tenis. Cvak. Konečně něco zajímavého. ZTV - čtyřiadvacetihodinový zrcadlový kanál. Kocour si zamilovaně prohlížel svůj odražený obraz, zatímco z reproduktorů se jemně linula rozmazaná nasládlá hudba. O necelé tři hodiny později program totálně zničili třicetimilisekundovou reklamou, jež ho připravila o soustředění, a on znechuceně vypnul televizi. Vytáhl z vestičky zlaté kapesní hodinky, s cvaknutím otevřel pouzdro a zíral na ciferník. Kocour vyměnil konvenční čísla za řadu symbolů, které znázorňovaly "jídlo", "sex", "zdřímnutí", "lehké zdřímnutí", "pořádné zdřímnutí", "hlavní spánek", "hodinka sebezbožňování", "olizování" a "koupání". Právě teď bylo deset po sexu, jinými slovy čtvrt na jídlo. Zaklapl hodinky a zatahal za zvonek po straně křesla. V tu chvíli se namísto vpádu deseti polonahých valkýr nesoucích stříbrné podnosy s vysokými hromadami všech představitelných druhů ryb a připravených uspokojit jeho sebemenší vrtoch nestalo vůbec nic. Zaškubal za zvonek ještě jednou. A opět se vůbec nic nestalo. Lehce zpanikařený Kocour se znovu podíval na hodinky. Tohle bylo vážné. Celý jeho rozvrh se hroutil. Chybělo mu jen necelých dvacet minut do sedmého pořádného zdřímnutí během dne a to ještě musel do toho času vecpat sex i svačinku. Kde jsou valkýry? Přešel ke stěně, otevřel šachtu servírovacího výtahu, vlezl si dovnitř a slanil po provaze dolů do kuchyní. Tam Kryton jako obvykle vytíral Kocourovu rozlehlou, černobíle kostkovanou kamennou podlahu. "Už jsem téměř hotový," řekl Kryton Kocourovi, který vylezl z šachty. "Ještě pár minut a pak už opravdu musíme zpátky do reality. Jejda, podívejte se na tohle," vyjekl orgiasticky, "skvrna od pudinku. A přes celou podlahu!" "Kde jsou valkýry?" "Založily "Hnutí za osvobození valkýr ze sexuálního otroctví" a odjely na pevninu. O chvilku jste se s nimi minul." "Cože udělali?" "Ano, byly už znechucené a unavené tím věčným podrobováním se všem vašim vrtochům a choutkám." Kocour se zhroutil do křesla z ohýbaného dubu. "Proč?" zeptal se, nelíčené zaskočený. "Pokud mi odpustíte mou upřímnost, tak je to docela samozřejmé, ne?" "Opravdu?" "Pochopitelně, že ano." Kocour přikrčil nos: "Co to tu smrdí?" Vstal a čichal kolem sebe. "Je to jako zkažený sýr. Co je to?" Prudce otevřel mřížované okno a pohlédl dolů. "V příkopu se srazilo mléko. To se nikdy dřív nestalo!" "Nebojte se," řekl Kryton, "já to všechno uklidím a naleju tam čerstvé, jen co to dodělám..." Nevěřícně zíral na zlomenou tyč mopu ve své ruce: "To je tedy divné." Kocour se vyklonil z okna: "Co se to tam děje?" Kryton se vydal kachní chůzí za ním, s rozbitou hlavou mopu a náhle děravým kbelíkem v rukou. "To je sopka," řekl Kryton. "Nikdy dřív jsem si jí nevšiml,"řekl Kocour. "A co znamená ta legrační kouřící červená hmota, co stříká z vrcholku?" "To je magma," pravil Kryton zvesela, potěšený, že umí odpovědět na otázku. "Taky se tomu říká roztavená láva." "Je to nebezpečný?" "Jenom pokud by to zamířilo k nám." "Ono to míří k nám." "Du-du... du-du... du-du... du-du..." řekl Kryton s obvody zkratovanými v modu paniky. "Já to nechápu," šoupal Kocour nohama v botách s psími dečkami o kamna z tepaného železa. "Co se to děje?" "Možná by to mohla vysvětlit ona," řekl Lister. Kocour s Krytonem se otočili a uviděli stát Listera v širokém oblouku kuchyňských dveří po boku peroxidové blondýny v síťových punčochách, v lodičkách s pětadvaceticentimetrovými jehlovými podpatky a v gumovém nepromokavém kabátě. "Má pravdu," řekla. "Všechno je to moje chyba." Hrad se otřásl, zátka vulkánu se vymrštila do stratosféry a sopka zahalila oblohu černým dýmem, přičemž zasypala Kocourovo sídlo sopečným popílkem a rozžhaveným kamením. Kocour byl jediný, komu se podařilo udržet se na nohou. "Co budeme dělat?" "Uděláme to, co jsme měli udělat už dávno," řekl Lister a hrabal se na nohy. "Padáme odtud. Vracíme se do reality."

18.

Na LCD displeji se číslice 6:59 přetavily v 7:00, a o milisekundu dřív, než se budík rozhýkal na celé kolo, Lister natáhl zpod erární pokrývky ruku a s uspokojivým cvaknutím ho vypnul. Tělo měl uvnitř prošpikované svátečním pocitem, jako by se mu přihodilo něco báječného, ale jeho zatím jen zpola probuzená mysl se na to nedokázala úplně upamatovat. Zalomil své tělo do pravého úhlu, přetočil se, vklouzl chodidly do měkkého tepla papučí a šouravým krokem se přesunul ke kulatému lodnímu okénku. Zíral do černého sametu vesmíru. Diamantová světýlka mu žhnula a

plápolala na uvítanou doma. Jsem zpátky, pomyslel si. Zpátky na Červeném trpaslíkovi. Zpátky v realitě. Do zívnutí se mu po tváři rozšířil spokojený úsměv. Otočil se a otevřel ledničku v přespávací buňce. Vytáhl džbán s čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávou a do hedvábného papíru zabalenou půlku grapefruitu. Zapnul kávovar na značku "Espreso" a prošel do sprchové kabiny, zatímco kávovar zachrochtal dobré ráno.
Dokázali jsme to.
Zvítězili jsme.
Jsme z toho venku.
Otočil kohoutky a voda začala proudit vodopádem na gumovou sprchovou předložku s borovicovou vůní. Strčil do vodní clony ruku. Dokonale teplá. Ani horká, ani studená. Prostě perfektní. Je dobré být naživu. Vydrhl se, jako by šel na první rande, popadl huňatý bílý ručník a zlehka se utřel. Dobelhal se zpátky ke kávovaru a slil si šálek vynikajícího espresa. Nalil si ještě další. Druhý šálek chutnal dokonce ještě líp než první. A právě v tom okamžiku začal Lister přemýšlet. Druhý šálek chutnal líp než první? Druhý šálek nikdy nechutná líp než první. S cvaknutím otevřel dvířka ledničky. Vypadalo to tam jako v reklamě na ledničky. Byla nacpaná čerstvou zeleninou a saláty k nakousnutí. Bylo tam osm druhů sýra, nejrůznější plátky libového masa a uzenin, celý losos, skopové plecko ozdobené maličkými papírovými kuchařskými čepičkami a v mrazáku se chladila láhev šampaňského. Byla to skutečně jeho lednička? Kde bylo zkyslé mléko kapající přes horní okraj kartonu? Kam zmizel ten divný smrad, z něhož se mu obracel žaludek a jehož původ nedokázal vypátrat? Kde byly jeho rezervní tenisky? Většinou si je nechával v přihrádce na výrobu ledu, aby trochu vyčichly. V přihrádce na výrobu ledu ale nebylo nic kromě pestrého výběru zmrzlin s lahodně znějícími názvy a poprvé v dějinách také připravený led. Led? Co dělal led v přihrádce na výrobu ledu Listerovy ledničky? A kam se poděla ta nedefinovatelná zelená kaše na tácku od salátu? Ta, která vznikla propojením zahnívající zeleniny, takže už nebylo možné určit, kde končí hlávkový salát a začíná zelí. Jenomže tahle lednička patřila spíš do katalogu zásilkové služby. Lednička, kterou otevřel Velký Gatsby, když se stavila na návštěvu Daisy. Něco tu nesedělo. A nesedělo tu právě to, že všechno sedělo. Podíval se na svůj erární lodní ručník. Ručníky Vesmírných sborů byly pověstné ze dvou důvodů: za prvé byly řídké jako zvlhlé indické placky a přibližně zpola tak savé, a za druhé byly příliš krátké, aby si je člověk mohl obtočit kolem pasu, vždycky ponechaly podél jedné nohy rozparek jak u šatů tanečnice z ostrova Bali. Ale tenhle ne. Tenhle byl huňatý jako houně a obtočil ho kolem pasu nadvakrát.
Možná zhubl.
Možná.
Lister se vrhl k dóze na chléb a prudce odklopil víko. Zaúpěl. Byl v ní chléb. Čerstvě upečený. Bílý, tmavý, celozrnný, vícezrnný, bochánky, rohlíky. Vytáhl pecen selského chleba, ukrojil si krajíc a praštil s ním do opékače. Rázoval netrpělivě místností a čekal, až se chleba opeče. Jeho mysl se vrátila k včerejší noci. Všichni čtyři prošli východem a ocitli se na nákladní palubě, přičemž Rimmer si cestou změnil tělo z Trixie LaBouche zpátky do své hologramatické podoby. Následoval rozhovor s Hollym. Nekonečná cesta zpátky nahoru do přespávacích buněk - kyvadlový autobus, lodní metro, expresní výtah přes dva tisíce padesát podlaží - a na žádný přípoj nemuseli ani jednou čekat. Podíval se do opékače. Chleba byl hotový. Horečně si ho namazal máslem a potom si na jeho rovnoměrně nahnědlý povrch rozetřel silnou vrstvu limetkové marmelády s kousky ovoce. Držel toust v ruce, paralelně s bradou metr a půl nad zemí a upustil ho. Přetočil se a přistál na zemi. Podíval se dolů.
Krajíc ležel marmeládou vzhůru.
Zkusil to znovu.
Marmeláda nahoře.
A znovu a znovu. Dvacetkrát toust přistál marmeládou nahoru.
Lister prohledal celou přespávací buňku. Nic nebylo v pořádku. Poloprázdná láhev s kečupem neoplývala žádnými ztuhlými hnědými pramínky od hrdla až po etiketu, nechybělo dálkové ovládání videoobrazovky a ještě varovnější bylo, že baterie nebyly vyjmuté a použité na něco jiného.
Další zkouška.
V mikrovlnce si k obědu ohřál zmrazený hovězí rostbíf s yorkshirským pudinkem. Chutnalo to jako hovězí rostbíf s yorkshirským pudinkem. To prostě nebylo možné. Oběd z mikrovlnky, který chutná líp než kartónová krabice, v níž byl zabalený? Otevřel skříňku a prohlédl si svoji sbírku videokazet. Stály tam vyrovnány v pečlivě uspořádaných řadách, jedna vedle druhé, všechny v obalech a popsané jeho vlastní rukou. A co hůř, našel tam nejméně třicet těch, které kdysi natočil a chtěl se na ně někdy podívat. To nebylo v pořádku. Nebylo to normální. Smažil si svoje třiadvacáté vajíčko, aniž by se mu jedinkrát rozbil žloutek, když dovnitř přichvátal Kryton. "To je neuvěřitelné! Stala se ta nejúžasnější věc. Vytíral jsem podlahu - znáte tu špinavou zem na chodbě ke stázím? Tu se skutečně nádhernými skvrnami? A najednou - co myslíte, že se stalo? Podívám se do kabin bezvědomí a vidím, že celá posádka při nehodě nezahynula. Tři lidé přežili." "Budu hádat," řekl Lister. "Rimmer, Petersen a Krisitna Kochanská." "Přesně!" spráskl Kryton nadšeně ruce. "Jak jste to uhádl?" "Pořád jsme ještě ve Hře, Krytone. Tohle není realita." Rimmer zabrzdil skluzem v palubním průlezu přespávací buňky. "Hádejte, co se stalo!" celý zářil. "Něco totálně neuvěřitelného..." "Tohle není realita," řekl Lister. Do místnosti vstoupil Kocourův úsměv, následován samotným Kocourem: "Hola hola hej! Nebudete mi věřit, co se vám chystám povědět..." "Pořád jsme ještě v Lepší než život," řekl schlíple Rimmer. Kocourovo obočí se protlo v čelní srážce nad kořenem nosu. "Co?" "Výborně," řekl nějaký hlas. Všichni se otočili a spatřili v rohu přespávací buňky zhmotnělou menší postavu. Byl to asi čtrnáctiletý chlapec s trčícími napomádovanými vlasy, obrovskými předimenzovanými brýlemi, fialovou větrovkou a chomáčkovitým pubescentním knírkem. "Jmenuju se Dennis McBean," pokračovala 3D nahrávka. "Jsem autorem Hry. Právě jste úspěšně zdolali poslední překážku v nejnávykovější počítačové hře, jaká kdy byla vynalezena. Získali jste možnost zahrát si znovu." "Díky, nechceme, poďobanče," řekl Kocour. Postava se s cvaknutím rozplynula a přespávací buňka začala postupně mizet. Náhle stáli na

zelené mřížce podlahy, která se ztrácela v nekonečné černotě. Objevilo se světlo a oni k němu zamířili. Jak se blížili k otvoru, pod nohama jim ubíhala obrovská písmena: gigantické "Y", potom "R" a "H". Nad hlavou jim poté začala letět další písmena: "C", "E", "N", "O" a konečně "K".
Přece jen to dokázali.
Vevrávorali do světla a zpátky do reality.

část druhá
1.
Pomalu, velice pomalu Listerovy oči přivykaly přítmí. Byla tma - malá, kalná žárovka nouzového osvětlení byla jediným zdrojem světla v celé místnosti. Postupně začal rozpoznávat siluety ostatních, zpola sedících a zpola zhroucených postav v nepravidelném kruhu. Natáhl ruku, v houštině zplihlých vlasů nahmatal čelenku a opatrně si začal se sykáním vytahovat elektrody z lebky. Celý se chvěl a sledoval ostatní, kteří se rovněž bolestně osvobozovali a házeli své čelenky doprostřed půlkruhu. Neprobíhal žádný hovor, nedošlo k žádnému kontaktu očí. Někdo se rozkašlal. Lister věděl, že je to Kocour, aniž by se tam podíval. Nechtěl se dívat, ale nemohl si pomoci. Šlehl očima doprava. Okamžitě odvrátil zrak. Kocoura šlo sotva poznat, jeho oči působily dojmem, že jsou pro jeho tvář příliš velké, jako by se mu smrskla lebka. Z trčících vychrtlých kostí mu visely atrofované svaly. Lister zkoumal své vlastní chvějící se paže. Byly hubené. Měl kůži jako papír. Pokusil se vstát - chtěl rozdupat čelenky, rozdrtit je, ale zhroutil se zpátky. Potom se přetočil na záda, ale stejně se mu nedařilo vstát. Byl slabý jako jednodenní žirafa.
Kryton s Rimmerem byli v pořádku, přinejmenším tělesně: mechanoidi a hologramy netrpěli úbytkem svalové tkáně. Oba byli na nohou. Kryton promluvil: "Přinesu nějaká..." Větu nedokončil. Nechtělo se mu říct "nosítka". Nechtělo se mu říct: "Měli bychom je raději co nejrychleji přenést na ošetřovnu, protože vypadají, že každou chvilku umřou." Rimmer pochopil a přikývl. Kryton se odkolébal palubním průlezem do chodby. Zdálo se, že se loď nachází v nouzovém režimu, což Krytonovi nedávalo žádný smysl. Ještě méně smyslu nacházel v tom, že je všude neuvěřitelný nepořádek: ztuhlé oschlé jídlo, které vypadlo z nefunkčních vydávacích automatů, hnilo na podlaze, z chodby nad hlavou kapala do rezavých kaluží z popraskaných kovových stropů voda. Tisíce elektrických obvodů táhnoucích se stěnami byly vypálené, zčernalé a bez proudu. Všechny obrazovky, na nichž obvykle býval obraz Hollyho, byly teď prázdné a bez života. Jako nedělní odpoledne na lodi Maria Celeste. Kryton strávil dobrých dvacet minut hledáním robíků. Nakonec vystopoval malou skupinku ve skladišti údržby, kde hráli karty. "Co to má, u všech čertů, znamenat?" podivil se Kryton. "Všechno je totálně špinavé! Nic nefunguje." Zatleskal: "Pojďte se mnou." Čtyři robící otočili své na čepu upevněné hlavy opatřené chapadlem, aby se podívali, kdo je ruší, a vrátili se ke svému pokeru o šroubky s maticí. "Promiňte," přikolébal se Kryton ke stolku, "ale jestli se chcete dostat do křemíkového nebe, potom bych vám doporučil, abyste pěkně rychle začali poslouchat příkazy." Motory robíků se roztůrovaly v elektronických záchvatech hihňání. Nevěřili v křemíkové nebe - byli to obyčejní droidi základáci a výrobci nepovažovali za finančně výhodné vybavovat je čipem víry. Podle názoru robíků mohli v křemíkové nebe věřit jenom úplní roboblázni. Vyšinutí cvoci jako Kryton. Byli přesvědčeni, že vesmír je totálně nesmyslný, nespravedlivý a prázdný, a jediná věc, jež nepostrádá smysl nebo krásu, je křídlová matka s dvojitým závitem, která se dá odšroubovat i z těch nejnepřístupnějších míst. V podstatě to byli existencialisté se zálibou v jistém druhu kovových šroubků a matiček. "Okamžitě!" řekl Kryton a plácal se dlaněmi do stehen. "Popadněte dvoje nosítka a pojďte za mnou." Robící neochotně odhodili karty a s reptáním se vydali na svých motorových podvozcích za Krytonem. Když se Kryton vrátil se čtyřmi robíky, kteří před sebou tlačili dvoje nosítka, Rimmer už je čekal na chodbě. "Poslyš," řekl. "Neslyšíš něco?" Kryton naklonil hlavu a vytočil své ušní mikrofony na maximum. "Slyšíš to?" naléhal Rimmer. Kryton neslyšel nic kromě otylého astmatického brouka o tři patra níž, který se snažil šplhat po stěně. Pro jednoduchost však řekl: "Neslyším nic." Rimmer natáhl krk. "Já taky ne," řekl a záhadně se usmál. Pro Krytona to byla ožehavá chvíle. Měl se postarat o dva nemocné humanoidy a čtyři rebelující robíky, a teď se zdálo, že se bude muset poprat s duševně chorým hologramem. "Copak ti to nedošlo?" řekl Rimmer. "Co mi mělo dojít?" řekl Kryton nejistě. "Nic neslyšíme." "No a?" "Motory stojí. Loď se nehýbe."

2.
Kryton dostrkal Listera a Kocoura do rehabilitační jednotky zdravotnického oddělení. Svlékl z nich otrhané zapáchající šaty, opatrně je vykoupal a dal jim vitaminové injekce. Potom připojil své dva pacienty na počítač s biofeedbackem a něžně je zabalil do nemocničních rouch, jakmile byla nemocniční roucha plně nahuštěná, Kryton je zavěsil na čtyři podpůrné sloupky, takže Lister s Kocourem viseli tváří vzhůru zcela nepohybliví a zajištění v lékařských přístrojích. Kryton celou dobu zvesela švitořil o nejrůznějších nedůležitých záležitostech a pečlivě se vyhýbal jakékoli zmínce o vypnutých motorech. Až budou pokojně spát, odejde za Rimmerem do řídícího centra. "Prošel jsem celou palubu řídícího centra - byl jsem všude. Všechny Hollyho obrazovky jsou vypnuté. Nehlásí se." Kryton se odšoural k řadě nástěnných monitorů a zabušil na klávesy určené ke zjištění statusu. Stroj zapojený v nouzovém režimu jen neochotně po chvíli vyklopil tiskový výstup. "Vypnul se sám, podívejte," řekl Kryton. Rimmer se podíval na nepochopitelnou hatmatilku symbolů. "Aha!" řekl, jako by všemu rozuměl. "Vypnul se sám." "A tady," listoval Kryton prstem zprávou. "Z nějakého důvodu došlo sedm minut před přechodem do režimu off-line k masivní energetické vlně." Rimmer nakukoval Krytonovi přes rameno a doufal, že se dívá do správného místa klikyháků, odhalujícího právě tuhle část informace. "Přesně tak to tam stojí," potvrdil. "O tom není sporu." Na Krytona to udělalo dojem. Jen velmi málo nemechanoidů se dokázalo vyznat ve strojovém kódu. Obzvlášť, když ho držel vzhůru nohama. "To je šílené," přecházel Rimmer širokou chodbou mezi naskládanými diskovými mechanikami. "Loď je teď totálně bezmocná." Kryton chodil za ním: "Proč se asi rozhodl sám sebe vypnout?" "Existuje jediný způsob, jak to zjistit," zastavil se Rimmer před obrovskou hlavní obrazovkou Hollyho. "Znovu ho zapneme a zeptáme se ho." Kryton napsal několik restartovacích

příkazů a na obrazovce se vynořil Holly. Rimmer se na něho podíval: "Holly - co se stalo?" Holly chvíli vypadal, jako by netušil, kde je, a jako by se právě probudil a teprve se začínal orientovat. Potom se mu náhle rozšířily oči a okamžitě se vypnul. Bzučící řady počítačů opět umlkly. Rimmer se podíval na Krytona: "Zkus to ještě jednou." Kryton opětovně vyvolal restartovací příkaz. Holly se objevil na obrazovce. "Táhněte někam!" řekl rychle a zase se vypnul. Rimmer zavrtěl hlavou: "Co se s ním stalo? Aktivuj mi hlasový modul restartovacího příkazu." Kryton mu vyhověl. "Zapnout," řekl Rimmer. Holly se znovu objevil. "Vypnout," řekl a s cvaknutím zmizel. "Zapnout," trval na svém Rimmer. "Vypnout!" kontroval Holly. "Existuje způsob, kterým by se dal přepsat jeho vypínací disk?" Kryton přikývl a vyťukal něco na klávesnici. "Zkuste to teď," řekl. "Zapnout." Holly se s šuměním vynořil na obrazovce. "Vypnout," řekl, ale zůstal tam. "Vypnout," zopakoval přísněji, ale nic se nestalo. Digitalizované žíly na hlavě mu zbrunátněly. "Vypnout!" zařval z plných plic. "Vypnout! Vypnout! VYPNOUT!!!" "Tak hele," řekl Rimmer sebejistě. "Snad se můžeme bavit normálně, civilizovaným a důstojným způsobem." "Co jste to provedli!? Odstraňte ten inhibitor. Vypněte mě zase!" Rimmer zvedl paži, aby drmolící počítač umlčel. "Vypnout!" ječel Holly. "Není čas nic vysvětlovat. Komprese inteligence. Snížená životnost. Toustovačova chyba. Zbývá dvě celé třicet pět setin." "Jak prosím? Mohl bys mi to zopakovat?" zeptal se Rimmer. "...IQ dvanáct tisíc. Zbývají dvě minuty." "Holly, já nemám nejmenší tušení, co to blábolíš. ‚IQ dvanáct tisíc... Zbývají dvě minuty... Toustovačova chyba...' Co to všechno znamená?" Holly zavřel oči a povzdychl si: "Ty jsi korunovanej ťulpas, že jo, Rimmere? V čem je problém? Kde je nějaká potíž? Proč pořád nejsi schopný pochopit tak mimořádně jednoduchou premisu?" "Jakou premisu?" "Premisu, že jsem si zvýšil svůj inteligenční kvocient na dvanáct tisíc, tedy abych byl přesnější: na dvanáct tisíc tři sta šedesát osm, a že v důsledku toho se můj zbývající run-time zkrátil na dvě a půl minuty. Díky Toustovači mi zbyly k životu dvě a půl minuty. Tedy ve skutečnosti - kvůli této nejapně nadbytečné výměně názorů - mi v této chvíli k životu zbývá jedna minuta a deset vteřin. Chápeš? Kapišto, Bimbův mozečku? Potřebuješ ještě odpovědět na nějaké další otázky? Jen si to v klidu promysli. Pětapadesát vteřin a začne se odpočítávat. Žádný spěch." "Panebože!" řekl Rimmer. "To je strašné. Nebylo by lepší, kdybychom tě vypnuli?" "Počkej, rozmyslím si to," řekl Holly a po krátké pauze dodal hlasem, který roztřásl celé řídící centrum: "ANÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓO!!!!!" "Krytone," zaječel Rimmer, "odstraň ten inhibitor!" Kryton zíral na obrazovku skeneru. Vzhlédl a zamrkal: "Cože? Dobře. Ano. Promiňte." "Čtyřicet pět vteřin," zaúpěl Holly ve chvíli, kdy Kryton odstranil příkaz inhibitoru a zkroušený obličej počítače zmizel z obrazovky. "Chudák Holly," zamumlal Kryton a vrátil se k obrazovce skeneru. "Na co se to díváš?" zeptal se Rimmer. "Tedy, není právě na mně, abych něco takového říkal," řekl Kryton. "Já jsem pouhý sanitární mechanoid. Měl bych uklízet." Rimmer pohlédl na obrazovku skeneru. "To je moc krásné. Co je ta velmi půvabná modrobílá věcička, která letí jako blesk k té červené věcičce?" "Ta červená věcička je Červený trpaslík," řekl Kryton. "A ta modrobílá věcička?" sledoval Rimmer úkosem drobnou poblikávající tečku na skeneru. "Vypadá to, jako by si to k nám mířila pěkným fofrem. Co je to? Kámen? Malá kometa? Extrémně malý ledový asteroid?" "Ne, to je p..." Krytonova hlava sebou opakovaně škubala v sérii zcela stejných pohybů, v jakémsi tělesném zajíkání, které vždy postihlo čtyři tisíce jeho obvodů, když byly vystaveny jisté smrti. "P-p-p-p-p-p..." "P-p?" zasmál se Rimmer shovívavě. "Co to je?" Kryton praštil hlavou do obrazovky skeneru a uvolnil tak zaseklou smyčku ve své hlasové jednotce: "Je to planeta."

3.

Rimmer dlouho nic neříkal, a když nakonec přece jen něco řekl, nebylo to nic obzvlášť pronikavého ani originálního. "Planeta?" opáčil. "Říkáš, že je to planeta?" Kryton se podíval na tisícinásobné 3D zvětšení projektilu na obrazovce skeneru: "Něco ji muselo vytrhnout z její oběžné dráhy." "Planeta?" opakoval Rimmer úplně zbytečně. "Narazí do nás planeta?" Kryton přikývl. "Nebylo by tedy lepší jí uhnout?" "Nemůžeme se hýbat - motory stojí." "Jak dlouho může trvat nastartování motorů a útěk?" Kryton napsal na numerické klávesnici sérii rovnic a počkal, až se data zpracují: "Asi tři týdny." Rimmer si promnul spánky a položil otázku, na kterou nechtěl znát odpověď: "A za jak dlouho narazí ta planeta do lodi?" Kryton svraštil čelo a jeho prsty zatrylkovaly na klávesnici. Nakonec na obrazovce vyskočila hodnota napsaná zelenými číslicemi. "Takže?" řekl Rimmer. Kryton vzhlédl: "Asi za tři týdny." Zdálo se, že nemá smysl říkat Listerovi a Kocourovi o nebezpečné samotářské planetě, která se k nim žene vesmírem. Nebyli v takovém fyzickém stavu, aby mohli jakkoli pomoci. Uzdravovali se zajisté dobře, zavěšeni ve svých nemocničních rouchách jako v hamace, přičemž jim vnitřní hydroterapeutická jednotka rouch prováděla masáže atrofovaných svalových vláken a navracela jim zdraví. Byli ale ještě pořád zoufale slabí a stres by pouze zpomalil proces zotavování. Kryton, který byl vždycky opatrný, vypočítal, že musejí v rouchách zůstat přinejmenším měsíc a potom ještě další dva týdny v naprostém klidu, než budou moci být propuštěni ze ZO. Rimmer si hrozně nerad nechával zprávu pro sebe. Podle jeho názoru bylo na špatné zprávě nejlepší, když jste ji mohli povědět co největšímu množství lidí. Liboval si, když lidem legračně povadly tváře, jako by někdo přeřízl strunu, která držela všechny svaly. Tohle byla navíc ta nejméně radostná špatná zpráva, jakou kdy měl. Při svých nočních návštěvách na ošetřovně se kroutil a snažil se využít sebemenší záminky, aby je už mohl odříznout. Námaha z toho, že musel jen sedět, předstírat, že je všechno žůžo a v cajku, zatímco se k nim řítí ta planeta, byla nesnesitelná. Chtěl se sesypat a všechno vyzradit. Chtěl mlátit rukama o podlahu a kvílet jako profesionální plačka. Chtěl všechny vybičovat k horečným záchvatům sebelítosti a paniky. Místo toho tam musel sedět a být nesobecký a statečný. Jaký má smysl být nesobecký a statečný, když o tom nikdo neví? Omezil proto své návštěvy dole na minimum a většinu volného času strávil dohledem nad pokusy o oživení motorů. Motory Červeného trpaslíka zabíraly větší část celé zadní třetiny lodi. Čtyřicet pět kubických kilometrů oceli a oleje, jimiž vedlo tisíce chodeb. K nastartování lodi se muselo oživit a zažehnout v přesně stanovených intervalech čtyři tisíce šest set osmdesát zapalovacích komor. Miliony galonů paliva na bázi vodíku, recyklovaného z vesmírných proudů přes pěchovací čerpadlo v přídi lodi, se musely napumpovat sítí propojujících trubek tak, aby se jejich přítok přesně strefil do okamžiku zažehnutí zapalovacích komor. Byl to špinavý a pracný úkol i při plném stavu posádky. Pro jednoho

mechanoida, hologram a čtyřicet sedm robíků to bylo naprosto vyčerpávající. Rimmer neustále úpěl. Nedokázal pochopit, jak mohly Vesmírné sbory utratit neuvěřitelné miliardy librodolarů za vyprojektování lodi velikosti Červeného trpaslíka a nedat si stranou pár hadrobabek na instalaci obyčejného "startovacího" čudlíku. Stačilo by jedno malé červené tlačítko s označením "START". Jak moc by je něco takového zdrželo? Kryton opakovaně poukazoval na to, že Červený trpaslík nebyl navržený k tomu, aby vůbec někdy zastavil. Loď se nejblíže k odpočinku dostávala, když se napojila na oběžnou dráhu kolem nějaké planety. Myšlenka, že by se mohla jednoho dne s namáhavým zašupěním úplně zastavit, nikdy nikoho nenapadla. Zdálo se, že Rimmera, který s nutkavou posedlostí neustále vypočítával ceny malých plastikových tlačítek, takové vysvětlení příliš nezajímá. Dokonce ani to nejdražší tlačítko, dohadoval se Rimmer, dokonce ani takové, které by mělo futuristicky laděný design, bylo vyřezané z rohu nosorožce a s nápisem "START" vlastnoručně namalovaným zlatým radioaktivním prachem Leonardem da Vinci, by zase nemohlo stát tolik. Kryton trpělivě vysvětloval, že problém, kvůli němuž nebylo nic podobného nainstalováno, pravděpodobně tolik nespočívá v designu tlačítka, který by se ukázal být příliš drahý, ale spíš v rozsáhlé síti počítačového propojení a tisících kilometrů kabelů, k nimž by takové tlačítko muselo být připojeno. To ale Rimmera nezajímalo. Zvládnout duševně ubíjející úkol dohledu nad robíky, kteří ládovali zapalovací komory, mu pomáhalo sténání. Prokvílel většinu hodin a v duchu adoroval mytické "startovací" tlačítko, které zdobil diamanty a rubíny, potahoval platinou, ale přesto pořád udržoval jeho cenu pod hodnotou jediné přespávací buňky. Práce pokračovaly nicméně dobře; ve skutečnosti měli oproti plánu malý náskok a dobře plnili bezpečnostní nároky, které do časového rozvrhu zabudovali, když Rimmer udělal chybu. Stalo se to na věži jednoho pístu, kilometr vysokého ocelového válce, na jehož vrcholu byly umístěny masivní pístové hlavy. Celkem jich bylo dvanáct set. Rimmer jich měl na starosti šest set, zbytkem se zabýval Kryton. Rimmer se přirozeně snažil skončit svoji polovinu úkolu dřív než Kryton, a tak přiměl robíky, aby se zapnuli na maximum a ztrojnásobili svou rychlost. Jejich malé motorky úpěly a sténaly, jak lítali po věžích a kontrolovali, zda jsou relé zapalovacích komor otevřená. Po kontrole každé z věží se musela vyzkoušet hlava pístů, která vážila osm tisíc tun. Rimmer se domníval, že dvacet robíků, kteří tvořili jeho četu "A", se nachází v pístové věži 137, když spustil testování pístové věže 136. Poslouchal, jak se hlava pístu hřmotně spouští dolů, a poté kývl na svého robíka sekretáře, aby si věž odškrtl na kontrolním listu, a přešel k pístové věži 138. Četa "A" zde z jakéhosi důvodu nebyla. Pochopitelně - musela už být na další věži. Nařídil test věže 137 a pospíchal dál. Čekal. Nemohl tomu uvěřit. Četa "B" nyní chyběla rovněž. Prohledal všechny věže od čísla 150 zpět, ale nedokázal najít ani jediného robíka. Nedávalo to smysl. Kam se mohli podít? Nakonec přišel k věži 137 a uviděl tenkou vrstvu slisovaného kovu na dně pístové věže. Nikdy dřív si ničeho podobného nevšiml, ale stejná byla i ve věži 136. Rimmerovi byl ten pocit důvěrně známý - hrůzyplné pomalé svítání, vnitřní popírání, horečné duševní úsilí nalézt někoho jiného, koho by bylo možné obvinit, postupné uznání skutečnosti, že zase jednou provedl něco tak vysloveně oslovského, že to s ním bude žít až do konce života, číhat v hrůzyplných hlubinách jeho duše vedle devíti či desíti dalších monstrózních nemístných hloupostí, které tam ječely a láteřily a nikdy nedovolily, aby na ně zapomněl. Spočítal si, že tato záležitost se zařadí na čtvrtou příčku. Rozmačkání čtyřiceti robíků na kaši se umístilo v Rimmerových hrůzyplných tabulkách těsně před neúmyslným postřelením vlastního otce do ramene služební pistolí a hned za chvílí, kdy bezděčně obrátil naruby výstavního pudla své tetičky Belindy. V situaci, kdy byla polovina robíků zničená, nebylo nyní možné nastartovat motory včas. Zbyla už jen jediná volba.
Opustit loď.

4.
Lister s Kocourem, zavěšení vedle sebe v nemocničních rouchách, zírali vzhůru na monitor videa ve stropě. Nuda pro to nebyla to pravé slovo. Byli zavření v ZO už téměř tři týdny a Kryton pořád trval na tom, že tam ještě mají zůstat trčet. Byli už z té své nemoci celí nemocní. A čím víc se uzdravovali, tím horšilo byl pocit. Částečně problém vězel v tom, že strávili téměř dva roky ve hře Lepší než život a že si oba zvykli mít všechno, čeho se jim zachtělo, v okamžiku, kdy se jim zachtělo. Zapomněli na bezpočet zpoždění, kompromisů a obecných nepříjemností reality. Pro Listera se absťák z LNŽ mísil se skutečností, že mu nyní bylo sedmadvacet.
Dvacet sedm!
Byl z něho starej páprda! Dvacet sedm a na cestě k pivní cejše. Už brzy se z něho stane jeden z těch politováníhodných prďolů, kteří musejí hrát squash, aby byli fit. A pít minerálku. A sledovat kalorie.
Dvacet sedm.
Vyřízená veličina. Za tři roky bude prakticky senilní. Bude mu třicet. To bylo depresivnější, než by se vůbec dalo vyjádřit. Ležel tedy nabručeně v nemocničním rouchu vedle Kocoura a nemohl dělat nic jiného než číst staré comicsy a sledovat video. Jediné video, na němž se oba shodli jako na neoddiskutovatelné klasice, byli Flinstoneovi, na které se dívali patnáct až šestnáct hodin denně. Asi po devadesáti hodinách sledování Flinestoneových se Listerovi zdálo, že se s ním děje něco divného. "Kocoure," procedil, aniž by odtrhl oči z obrazovky. "Ehm?" zabrblal Kocour v odpověď. "Zdá se mi to, nebo je Wilma Flinstoneová fakt neuvěřitelně sexy?" Kocour se v závěsu otočil a podíval se na něho, potom se vrátil hlavou k obrazovce. "Wilma Flinstoneová," řekl docela vážně a s přesvědčivost! v hlase, "je bez debat ta nejrajcovnější kost, jaká kdy žila." Lister se na něho podíval, aby zjistil, zda to myslí vážně. Myslel. "To je dobře," řekl. "Už jsem si myslel, že začínám cvokatět. A co si myslíš o Betty?" "O Betty Rubbleový?" Kocour se zadumal. "Nóó... Já bych si to s Betty rozdal," řekl a potom zamyšleně dodal: "Ale myslel bych při tom na Wilmu." Oba se mlčky zasnili. "Co to tady děláme?" zeptal se nakonec Lister. "Myslím, že jsme na ošetřovně už trochu moc dlouho. Proč mluvíme o milování s Wilmou Flinstoneovou?" "Máš pravdu," souhlasil Kocour. "Hrabe nám. Tohle je úplně vyšinutá konverzace." Lister zavrtěl smutně hlavou: "Nikdy Freda neopustí, a oba to víme." Krytonův obličej, který se objevil v palubním průlezu rehabilitační jednotky, měl v sobě současně dva výrazy. Spodní část byla klidná, laskavá a vlídná;

horní polovina, oči a čelo, vyjadřovala nejhlubší paniku. "Tak jakpak se nám dvěma daří?" pravil konejšivě, přičemž jeho hlas jednoznačně stranil všem rysům jižně od jeho nosu. Lister s Kocourem vyhýbavě zabručeli.
"Není absolutně žádný důvod něčeho se obávat," řekl Kryton a začal odvazovat popruhy nemocničních rouch, "ale budeme vás muset přestěhovat." "Proč?" "Jen tak. Jen pěkně dál odpočívejte a uzdravujte se. To je vaše jediná starost." "Já se nechci stěhovat," ohradil se Kocour. "Chci se dívat na Flinstoneovy. V tomhle díle Fred a Barney odejdou a Wilma s Betty zůstanou samy." Kryton přirazil vznášedlová nosítka souběžně s jeho postelí. "Prostě jen ležte a odpočívejte. Vyrazíme si na malou procházku." "Kam?" "Nikam zvlášť. Prostě mě jen napadlo, že by to mohlo být hezké." "Krytone - co se děje?" "Lékařský počítač říkal ‚žádný stres'. Prostě teď zkuste usnout." "Krytone, já si na ta nosítka nelehnu, dokud mi neřekneš, co se děje." Kryton se usmál. "Pokud to tedy potřebujete opravdu nezbytně vědět, jde o nepatrnou planetčičku, která by snad mohla nabrat kurs, jenž by se možná překřížil s naším. Ale není zde absolutně nic, co by vás mělo znepokojovat," dodal konejšivě. "Planeta!?" "Je to jen malá planetka." "Proč se jí loď prostě nevyhne?" "Motory jsou tak trochu zamřelé, ale to není nic, co by se vás týkalo. A teď se, prosím, přesuňte na to lehátko." Lister se zuřivě pokusil ve svém nemocničním rouchu napřímit: "Proč motory z toho jejich zamření trochu nepřebereme?" "Nejde to," usmál se Kryton vlídně. "Co říká Holly?" "No, Holly je taky tak trochu zamřelý. Teď se, prosím, přesuňte na lehátko a pokuste se odpočívat." Lister s Kocourem seděli vzpřímeně, ztuhlí hrůzou. "Tak co budeme dělat?" "Teď jdeme na pěknou krátkou procházku dolů na nákladní palubu a potom - podle toho, jak se budeme cítit, kdo ví, třeba by nám mohlo přijít vhod i vydat se mimo loď." Kryton poklepal na nosítka a bezmocně sledoval, jak Lister s Kocourem trhají přilnavou tkaninu nemocničních rouch, odtrhávají od svých těl čidla biofeedbacku a s hlasitým řevem se řítí z pokoje do chodby.

Na Rimmera připadlo, aby Hollymu sdělil, že ho nemohou vzít s sebou. Jeho hardware byl příliš rozsáhlý, aby ho bylo možné evakuovat v malém transportéru, a tak Rimmer pokládal za slušné Hollyho zapnout a nechat ho užít si pětapadesáti vteřin run-timu, který mu zbýval, než planeta uvede Červeného trpaslíka a všechno, co je na něm, do stavu věčného zapomnění. Rimmer seděl v přespávací buňce u svého architektského stolku se sklopnou deskou, koupal se ve světle nouzového osvětlení a znovu si pročítal proslov, kterýsi napsal. Nezněl tak koncizně a pregnatně, jak si ho pamatoval z chvíle, kdy ho diktoval svému robíkovi sekretáři. Celý se vešel na devět stran formátu A4, a když si jeho délku změřil, zjistil, že trvá víc než šestnáct minut. Musel ho proškrtat a zkrátit na maximálně pět vteřin. Všechno mu ale připadalo zcela zásadní. Dvoustránková pasáž zaměřená proti Vesmírným sborům a jejich neochotě instalovat startovací tlačítko, o něco takového by bylo škoda přijít. Třístránková zpráva o nehodě s rozmačkáním robíků, která s přesvědčivou jistotou dokládala zavinění neznámou osobou či osobami, jak by to mohl vyhodit? Nakonec se mu ale podařilo skončit na pouhých čtrnácti slovech: "Planeta v kolizním kursu... motory vypnuté... srážka za dvanáct hodin... opouštíme loď... promiň... sbohem." Když si to nazkoušel, Rimmer zjistil, že dokáže říct celé poselství během necelých dvou vteřin. To ponechávalo Hollymu ještě celých padesát tři vteřin run-timu, aby se potěšil čímkoli podle vlastního výběru. Rimmer hlasem restartoval spouštěcí disk a Holiyho digitalizovaný obraz se objevil na obrazovce přespávací buňky. Rimmer začal svůj proslov. "Planeta v kolizním kursu, motory vypnuté, srážka za dvanáct hodin, opouštíme loď, promiň, sbohem."
Holly zamrkal: "Co říkáš?" Rimmer se zhluboka nadechl a pustil se do proslovu podruhé:
"Planetolizníkursmotorypnutésrážkazadvadinpouštímeloďpromiňsbohem." "Ehm?" Rimmer to zopakoval potřetí:
"Planetolizníkursmotorypnutésrážkazadvadinpouštímeloďpromiňsbohem." "To už jsi říkal minule. Co to znamená?"
Rimmer byl v polovině čtvrtého opakování "Planetolizníkursmotorypnutésrážkazadva...", když ho Holly přerušil.
"Nerozumím ani slovo. Řekni to pomalu."
"Planeta," řekl Rimmer.
"Ano?" opáčil Holly.
"V kolizním kursu," pokračoval Rimmer.
"Ano," řekl Holly.
"Motory vypnuté."
"Správně."
"Srážka za dvanáct hodin."
"Chápu."
"Opouštíme loď."
"Ale."
"Promiň."
"Ano."
"Sbohem."
Během dvou vteřin si Holly natáhl data ze skeneru, probral situaci ze všech stran a řekl dvě slova. Ta slova zněla:
"Řídící centrum." Potom se vypnul, přičemž mu zbývalo necelých pětadvacet vteřin run-timu. Rimmer potkal Listera, Kocoura a Krytona, jak se řítí chodbou dolů do nákladního přístaviště. "Řídící centrum," vykřikl Rimmer. "Řídící centrum?" zakřičel Lister jako ozvěnou. "Proč?" "Myslím, že Holly má nějaký nápad." Dlouho předtím, než proběhli pod kolosální klenbou, která vedla do samotného řídícího centra, uslyšeli šum a klapot strojního zařízení. Počítačové sestavy se na nekonečném papíru valily na podlahu z každé ze dvou tisíc šesti set tiskáren. Celá místnost se po kolena topila v pokroucených haldách papíru.
"Co se to tady, kurva, děje?" zařval Lister, aby přehlušil lomoz strojů, a za sebou táhl chřestící zbytky trubiček od svého biofeedbacku. Kryton se zastavil a zvedl část tisků: "Je to ve strojovém kódu. Výpočty." "Jaké výpočty?" ječel Rimmer. Náhle stroje přestaly hlučet. Nad nimi oživla obrovská obrazovka, která se prostírala přes celý strop a obvykle

hostila obraz Holiyho. "Řešení," stálo tam a pod tím byl seznam souřadnic. Ještě níž byl v 3D grafice zobrazený Hollyho plán. Byl to pravděpodobně nejodvážnější kousek astronavigace, o jaký se kdo pokusil v celé historii vesmíru.

5.

Na obrazovce byla znázorněna dvojhvězdná soustava, v níž se nyní nečinně povalovali. Na spodním okraji obrazovky byl vektorový nákres Červeného trpaslíka. Nahoře byla ledově modrá planeta, která se k nim ve svém kolizním kursu ohromnou rychlostí blížila. Nalevo stálo malé slunce a napravo bylo jeho větší dvojče. Kolem každého z nich kroužila jedna planeta. Potom se na obrazovce objevil Kosmik, transportní raketa Červeného trpaslíka ve tvaru brouka. Raketa nabrala kurs směrem k pravému slunci a vystřelila cosi do jeho jádra. Slunce vzplálo, jeho planeta se utrhla ze své dráhy a vydala se do středu obrazovky. Lister zaraženě a zmateně sledoval, jak se obraz proměňuje v nepřehlednou změť narýsovaných čar a šipek. Když se obrazovka konečně vyčistila, všechny tři planety kroužily kolem levého slunce a Červený trpaslík zůstal netknutý. "Rád bych věděl," řekl Lister, "jestli chce opravdu udělat to, co si myslím." "Co si myslíš, že chce udělat?" zeptal se Kocour. "Já myslím, že hraje kulečník. S planetama." Kryton tupě zíral na potemnělou obrazovku: "Je toto možné?" "No," řekl Rimmer, "určitě je možné vypálit termojadernou střelu do slunce a vytvořit dostatečné sluneční záření, aby to planetu vyneslo z její oběžné dráhy. Zbytek leží kdesi v říši vědeckých hypotéz." Lister usedl do jednoho z vrzajících křesílek u počítačové konzoly a zachmuřeně zavrtěl hlavou. "To nebude fungovat. Říkám vám, že to nebude fungovat. V žádným případě, José, určitě ne v měsíci uranských nedělí. Jestli si Holly myslí, že může šťouch s tou červenou planetou použít ke sražení modré planety na oběžnou dráhu kolem levého slunce, pak má u mě snídani, oběd a odpolední kafe." "Vy si myslíte, že to nejde?" zeptal se Kryton. "To nemá šanci. Nebude mít dostatečnou boční faleš." "Boční faleš?" "Horizontální rotaci. Tágo má v úplně blbým úhlu." "Listere - o čem to pořád meleš?" pohrdavě odfrkl Rimmer. "Máme tady co do činění s počítačem s IQ dvanáct tisíc tři sta šedesát osm." "To ještě neznamená, že umí hrát kulečník." Lister si přiložil dlaň na hruď: "Já ho hrát umím. Věřte mi, vím, o čem mluvím. Ten pátek večer v hospodě v Aigburth byste mě nedostali od stolu. Na tuhle kulečníkovou paži," zahýbal pravačkou, "je spoleh. A já vám říkám, že tenhle šťouch nemůže vyjít. Přehnal to s horní falší, tím to zvoral. Prorve potah. Ta planeta skončí mimo stůl a spadne někomu do půllitru." Rimmer nevěřícně zahýkal: "Tady jde o trigonometrii čtyřrozměrného prostoru, ty hovádko boží, o žádnou ubohou kulečníkovou partičku v obskurní liverpoolské nálevně!" "Princip je stejnej." "Pochopitelně, že není." Lister kývl směrem k obrovské obrazovce: "Povídám vám, že je to úplně zmršenej šťouch, a navrhuju, abychom Hollyho souřadnice hodili do koše a nechali ten šťouch na mně." "No tak," řekl Rimmer, který stál stranou od zbytku skupiny, "já bych řekl, že bychom o tom měli dát hlasovat. Na jedné straně zde máme počítač s pětimístným IQ, který se plně vyzná v astrofyzice, a na druhé straně máme Listera, který, buďme k němu spravedliví je totální vymaštěnec. Do čích rukou svěříme své životy, bezpečí této lodě a veškerou budoucnost? Listere, jak zní tvoje volba?" Lister vzhlédl od procvičování šťouchů na imaginárním kulečníkovém stole: "Já hlasuju pro sebe." Rimmer se samolibě usmál, jak se mu ta hra líbila: Jedna nula pro Listouše. Já hlasuju pro Hollyho. Jedna jedna. Kryťák?" "Tedy já," pravil Kryton, "i když souhlasím s názorem, že je to šílené a sebevražedné, se musím, bohužel, přidat na stranu člověka." "Hustý!" zakřenil se Lister a poplácal mechanoida po rameni. "Cože?" řekl Rimmer. "Ty hlasuješ pro Ela Bžundu?" "Lituji," odpověděl Kryton, "ale jsem tak naprogramovaný." Rimmerův úsměv vyšuměl jako vypálená pojistka. "Kocour?" "Souhlasím s tebou, kámo. Všechno, co říkáš, dává smysl," drmolil Kocour, "jenže věc se má tak: ačkoli s tebou souhlasím, nikdy bych nemohl hlasovat pro někoho s tak špatným vkusem v oblékání. Budu hlasovat pro Listera." "Tři jedna pro mě," řekl Lister, zahoupal rameny a zakroutil pěstmi v šoupavém tanci na oslavu vítězství. Lister provedl poslední kontrolu na přístrojovém panelu plavidla Kosmik a potom zapnul intercom, takže se mu na videoobrazovce objevil Krytonův obličej. Jsme připraveni, Krytone. Kde je Kocour?" "Měl by tam být každou chvíli, pane." "Tohle je šílenství," vrtěl hlavou Rimmer s očima upřenýma na obrazovku navigačního počítače Kosmiku. "Čiré šílenství." Ozvalo se pípnutí a Kocourova tvář se zjevila na obrazovce vedle Krytona. "Já nejedu," řekl. Listerův obličej se nakrčil: "Cože?" "Já to vidím následovně: jestli všechno dobře dopadne, všichni budou v bezpečí a nevznikne žádný problém. Když to dobře nedopadne, tak posádka Kosmiku bude zničena dvacet minut před posádkou Červeného trpaslíka." "No a?" "No a za dvacet minut toho může člověk spoustu stihnout. Zůstávám tady s Krytonem." "Tak mockrát díky." Kocour se zašklebil: "To ani nestojí za řeč. Dávej pozor na jedničku." A poté s pípnutím zmizel z obrazovky. Nosné rakety na odpalovací rampě se zažehly a Kosmik se rozviklaně vznesl.
Lister se nad řídícím sloupkem zamračil. Zdálo se, že je zatuhlý a nereaguje. "Co se stalo?" "Nic," lhal Lister. Zápasil s Kosmikem, aby srovnal jeho kýlovou plochu a spustil zpáteční tryskové motory. Rimmer si stísněně prohlížel přístrojové panely. "Co se děje? Vždyť se sotva hýbeme." Pak se rozletěli. Ocas Kosmiku se střemhlav zřítil k zemi, z ranveje, o níž začal drhnout, odletěly obrovské jiskry, a čumák se zároveň vzepjal ke střeše nákladního přístaviště. Lister protrhl své bezpečnostní pásy a praštil se o tlačítko ohřevu. Kosmik se s trhnutím napřímil a potom konečně začal nabírat rychlost, když už ne výšku. S čumákem ve vzduchu a zadkem na zemi se s lomozem a skřípěním řítil půl kilometru k vratům vzduchového uzávěru. "Asi ti nemusím připomínat," ječel Rimmer přes řev motorů, "že máme na palubě, necelé tři metry pod sebou, malou, ale účinnou termonukleárnízbraň. Ve jménu všeho, co je svaté, vznes se s tím pitomým krámem do vzduchu." "Ty si myslíš, že to dělám, abychom se zasmáli?" zaječel Lister. "Něco není v pořádku. Připadá mi, že ta loď je desetkrát těžší, než by měla." Kosmik s plesknutím udeřil o okraj vzduchového uzávěru, který se rozzářil nádherným ohňostrojem magnéziově bělostných jisker, což roztavilo vrata přístavu a nechalo je už navždy otevřená, a po odrazu vyletěl do zívající mlčenlivé tlamy širého vesmíru. Jakmile se dostali z lodi, Kosmik poskakoval a třásl se, potom náhle spadl o tři kilometry pod jihozápadní stěnu Červeného trpaslíka, až Lister musel zapojit dva záložní zdroje a oběma rukama zápasit s řídícím sloupkem, aby raketa alespoň vzdáleně připomínala řízenou loď. "Já to nechápu," křičel Lister přes hukot motorů, které jely na maximum. "Z nějakého neznámého důvodu potřebujeme plný plyn plus nouzový záložní zdroj, aby se ten pitomý krám vůbec hýbal." Nebylo to poprvé, co se

Rimmer cítil být navýsost vděčný, že už je po smrti. Lister se hrbil nad plochým skenerem, jedno oko měl zavřené a nos téměř paralelně s obrazovkou. Mlčel a soustředěně studoval 3D simulaci, potom se napřímil a přešel kolem stolu, aby si prohlédl situaci z nového úhlu. Tam na vzdáleném konci obrazovky byla ledově modrá planeta. Planeta, kterou Lister označil jako modrou kouli. Napravo kroužila kolem většího ze dvou sluncí dvojhvězdy planeta, kterou Lister pokřtil jako kouli, s níž provede šťouch. Koule, s níž bude provádět šťouch, narazí do modré koule a pošle ji na oběžnou dráhu levého slunce neboli díry, což bylo označení, jemuž Lister dával přednost. Tak prosté. Byl to jednoduchý úder. Úplně identické šťouchy hrál už tisíckrát. Jistě, dosud nikdy s planetami, ale podle Listerova přesvědčení by tohle mělo být teoreticky snazší, protože planety jsou větší. Aniž by spustil oči ze skeneru, popadl z malé ledničky Kosmiku šestiplechovkové balení silného ležáku a urval té první kroužkový uzávěr. Byl v polovině třetí plechovky, když Rimmer porušil svého bobříka mlčení: "Kolik jich hodláš vypít?" "Řekl jsem ti, abys nemluvil. Teď hraju." Dopil třetí a načal čtvrtou. "Ty vypiješ čtyři plechovky silného ležáku?" Lister smetl z obrazovky skeneru imaginární prach. "Ne, vypiju všech šest. Nejlíp hraju kulečník pokaždý, když mám v sobě pár piv. Uklidňuje to nervy. Nebudu úplně napadrť, jenom tak příjemně ožralej." "Definuj výraz ‚příjemně ožralý'. Znamená ‚příjemně ožralý' horizontální, nebo vertikální polohu?" "Rimmere - já to zvládnu." "Zato já asi ne." "Jsme ve špatné pozici," cucal Lister plechovku. "Jednodušší ten šťouch bude, až se dostaneme sem," poklepal na obrazovku do místa ve střední vzdálenosti mezi Červeným trpaslíkem a blížící se planetou. "Myslíš, až budeme přímo v dráze té ledové planety?" Lister přikývl. "Takže když netrefíš, praští nás ta planeta přímo do ksichtu?" "Trefím se." Lister s energickým škubnutím otevřel pátou čtrnáctku a vnořil se do kokpitu Kosmiku. "Se?" "Co?" "Řekls, že ‚se' trefíš. ‚Trefím se,' jsi řekl. Jsi pěkně sťatý." Lister začal žhavit pomocné rakety a se škubáním navádět Kosmika do nových souřadnic. "Panebože, království za kari! Škoda, že jsme s sebou nevzali žádný jídlo. Nemáme aspoň brambůrky nebo něco?" Planeta nyní byla blízko. Zabírala téměř polovinu Rimmerovy navigační obrazovky a neustále se zvětšovala, jak se k nim závratnou rychlostí řítila. Lister zkroutil prázdnou šestou plechovku ležáku a hodil ji přes celou místnost do odpadkového koše. Uhodila o okraj a s řinčením skončila na podlaze. Rimmer zavřel oči: "Pojďme odtud prostě vypadnout. Je to možná sprosté vůči Kocourovi s Krytonem, ale můžeme pořád ještě zachránit krk alespoň sobě." Lister přepnul vypouštění jaderných střel na manuální ovládání. Z plochého skeneru se vysunula odpalovací klávesnice a Lister se nosem zabořil do bifokálního hledáčku. Horko ho bodalo do paží a do čela. Zaměřil vlasový kříž hledáčku na slunce, kolem kterého kroužila planeta, s níž měl provést svůj šťouch. Šoupal nohama, až konečně našel střed rovnováhy.
Měl zaměřeno.
Vypadalo to dobře.
Ale čekal.
Čekal, až to bude cítit dobře.
Potom to cítil dobře.
Vesmír se rozplynul a on byl zase v hospodě v Aigburth a tohle byl jen další šťouch, aby mohl zůstat u stolu. Měl osmou ránu a už do toho musel jenom strčit s přesně odměřenou spodní rotací, aby mu nevyskočila zpátky z díry. Bylo to jednoduché. Mohl to zvládnout.
Cítil, že to bude dobré.
Hrál svůj šťouch.
Dotkl se odpalovacího tlačítka a jediným jemným pohybem neustále rovnoměrně zvyšoval tlak. Řízená jaderná střela se s počátečním hvizdem vyškubla ze svého pouzdra pod břichem Kosmiku a se syčením se vydala ke vzdálenému slunci. Lister se obrátil k obrazovce skeneru a díval se. Celá herní epizoda trvala osm hodin, ale Rimmerovi to připadalo jako osm let. Listerovi zase jako osm vteřin. Jaderná střela prudce vrazila do slunečního interna a z rozbouřeného povrchu hvězdy vyšlehl obrovský sluneční plamen, udeřil do Listerovy planety připravené ke šťouchu a vyrazil ji z oběžné dráhy. Planeta se s hukotem vydala vesmírem k průsečíku souřadnic, bodu, kde se měla střetnout s ledovou planetou a přiťuknout ji do "díry" levého slunce.
Rimmer si téměř okamžitě uvědomil, že se netrefí. A ne o kousek. O hodně velký kus. První planeta nevrazí do ledové planety. Dokonce ji ani nelízne. Byla vytržena z oběžné dráhy beznadějně brzy. Bleskově a neškodně protne dráhu blížícího se modravě ledového světa, aby se zachytila na oběžné dráze levého slunce. Lister zmrvil šťouch a poslal kouli tágem přímo do díry. Nebo spíš teprve zmrví šťouch a pošle kouli přímo do díry. Napřed museli počkat, až planetární kulečník dokončí svůj zpomalený pohyb. Tři hodiny spolu nepromluvili. Sledovali obrazovku skeneru a navzdory svým očím doufali, že se to nestane. Ale stalo se. Nastřelená planeta vletěla na oběžnou dráhu protějšího slunce. Zatočila se smyčkou po vzdálené straně v protáhlé nevyzpytatelné elipse a potom udeřila do domovské planety levého slunce a vyslala ji se spirálovitou rotací do vesmíru. Domovská planeta se prohnala napříč obrazovkou skeneru, srazila se karambolem s ledovým světem blížící se planety a vrazila jej na oběžnou dráhu pravého slunce, načež se elegantně se zpětnou rotací vrátila do své původní pozice. "Trefa!" kroutil Lister boky a mával pažemi v šoupavém vítězném tanečku. "Trefáááááááááááá!" "Ty vypatlaný hajzle!" "Hrál jsem a vyhrál." Pumpoval do vzduchu pěstmi a rytmicky prozpěvoval: "Jo, jo, jo, jo..." "Ty vypatlaný, upatlaný hajzle." "Jak to může bejt vypatlaný? Všechny tři planety šly do díry na jedinej šťouch, jak by to mohla bejt náhoda?" "Chceš mi snad namluvit, že v tom byl úmysl?" "Pochopitelně ti nebudu říkat, že zahraju fígl - dostal bys z toho zase křeče." "Hele, vyšum, ty páko," Lister začal tančit kolem plochého skeneru a mával sedmou plechovkou ležáku. "Kulečníkový Bůh," křtil se pivem. "Král šťouchů," bil se v prsa. "Kníže planetárního kulábru." Lister právě působil vážnou újmu třetímu šestiplechovkovému balení ležáku a sledoval na skeneru po stosedmdesátéprvé zrychlené opakování svého šťouchu, zatímco Rimmer vyspával na jediné pohovce na spaní, která v Kosmiku byla, když do nich cestou zpět na Červeného trpaslíka vrazila nějaká planeta. Která planeta do nich vrazila, Lister nikdy nezjistil. Ve skutečnosti to byla první planeta, s níž prováděl šťouch, kterou ze své nové oběžné dráhy vyhodila zpětnou rotací domovská planeta. To ale Listera v tu chvíli nezajímalo. Když vám do

rakety, v níž cestujete, vrazí planeta, jen zřídka máte tolik duchapřítomnosti, abyste se zastavili a začali probírat svou pojistku. Prakticky vzato, Kosmik nebyl zasažen přímo planetou, šlo jen o její gravitační pole. Stačilo ale k tomu, aby to raketu převrátilo vzhůru nohama a vyslalo šroubovitým pohybem vstříc smrtelnému zanoření do ledového světa třetí planety.

6.

Pouze kupolovitá řídící sekce Kosmiku, černě sežehlá po průletu stratosférou ledové planety, vyčuhovala z moře líně se převalujících sněhových dun. Zabořená v úpatí ledovce syčela a kouřila téměř pět dní v nepolevujícím blizardu, než se zde objevily první známky života. Konečně se s cinknutím odklopil malý průlez a do tmavé arktické noci se vyřinulo světlo. V otvoru se objevil Listerův rozšklebený obličej orámovaný kožešinovou beranicí. Prsty v rukavicích sevřel Lister hranu průlezu a v tu chvíli oslepující vítr přirazil dvířka zpět a pokusil se je zavřít na háček. Zadní část Listerovy lebky praštila do kovové hrany zárubně dvířek, zatímco ocelová závora mu rozdrtila nos a zvolna mu počala rozřezávat hlavu vejpůl. Byl bezmocný a neměl daleko k bezvědomí. Už si začínal myslet, že to konečně bude mít za sebou, třebaže být "udveřován" k smrti je dosti hloupý způsob odchodu ze světa, když vítr náhle podruhé změnil směr a průlez se poddal Listerovu horečnému úsilí. Vypadl z Kosmiku a zakymácel se na římse se závějemi navátého sněhu. Rychle zjistil, že jediný způsob, jak zůstat ve vzpřímené poloze, vyžaduje opřít se o vítr. Musel své tělo sklopit do padesátistupňového úhlu. Cítil se absurdně, ale jinak na nohách nemohl zůstat stát. Podařilo se mu ujít v tomto úhlu tři kroky, než mu blizard nafoukl beranici a srazil ho z římsy. Klouzal dolů po návěji a dopadl do koryta vyrytého havarovaným Kosmikem. Postupně se namáhavě postavil na nohy a odepjal si malou lodní lopatku, kterou měl uvázanou u pasu. Podíval se na ni. Měřila napříč sotva deset centimetrů. Podíval se, jak málo z Kosmiku je vidět nad závějí. Hrubým odhadem bude muset odházet asi osm set tun sněhu, pokud se má Kosmik ještě někdy pohnout. Pokusil se o nabrání dvou lopatek sněhu, než se zloudilý poryv blizardu stočil do koryta a mrštil s ním jako s rozbitým papírovým drakem o sněhový břeh o patnáct metrů dál. Rimmer se skláněl nad komunikační konzolou a vyvolával do mikrofonu: "Mejdej... Mejdej... Slyšíte mě?... Přijeďte, prosím..." Vzhlédl k obrazovce, která i nadále chrchlala atmosférickými poruchami. Vnitřní dveře Kosmiku se hřmotně rozletěly a dovnitř vrazil blizard následován Listerem. Sníh uvnitř rakety zavířil jako roj uvězněného hmyzu, který hledá únik. Lister se vší silou opřel o vnitřní dveře a s nejvyšším úsilím je zavřel. Rimmer ani nevzhlédl od komunikátoru. "Pořád ještě chumelí, že?" "Je to na draka," praštil Lister rukavicemi o pažení Kosmiku. "Není možný se tam udržet na nohou, natož se vyhrabat." Ironicky se zašklebil na zrnění na obrazovce. Uběhlo pět dní, vysílali na všech frekvencích a Červený trpaslík dosud nezachytil jejich SOS. Rimmer se nedal: "Mejdej... Mejdej.." Lister vytáhl z nouzové kapsy vaťáku láhev rumu, odšrouboval víčko a naklonil si ji ke rtům. Alkohol byl zmrzlý na kámen. Uchopil láhev za hrdlo, rozbil ji o roh stolu a vděčně cucal své rumové lízátko. Byl to poslední alkohol na palubě. Začínala se ho zmocňovat panika - pokud je někdo brzy nezachrání, bude možná muset strávit noc s Rimmerem střízlivý. "Mejdej... Mejdej..." Rimmer se k němu otočil: "To by mě zajímalo, proč se volá ‚Mejdej'?" "Co?" "To volání o pomoc. Proč se říká ‚Mejdej'? V Anglii je přece ‚MayDay' normální státní svátek - první máj. Proč to není ‚masopustní úterý' nebo ‚nanebevstoupení Páně'?" Otočil se zpátky ke komunikátoru: "Nanebevstoupení Páně... Nanebevstoupení Páně." Chvíli přemýšlel a potom zkusil: "Čtrnáctá středa v mezidobí... čtrnáctá středa v mezidobí..." "To je francouzsky, ty trdlo. Pomozte mi - m'aidez. Kolik tady máme jídla?" Rimmer kývl směrem k navigační konzole. "Udělal jsem úplný seznam do vokálního bloku." Lister si vzal Rimmerův hlasový elektronický diář a zmáčkl "přehrávání". Menu bylo vskutku skrovné: půl pytlíku uzených lupínků, plechovka hořčice, nahnilý citron, tři ztvrdlé vodové suchary, dvě láhve octa a tuba mastičky na dásně značky Bonjella. Lister vzhlédl od bloku: "Mast na dásně?" "Našel jsem to v lékárničce. Je s mentolovou příchutí. Docela příjemná." "Je docela příjemná, když si ji natřeš na beďar v hubě, ale těžko se jí můžeš naládovat." Rimmer pozvedl obočí: "Možná budeš muset." "To je všechno? Nic víc?" "Jenom polévkové nudle. Jo a na poličce s nářadím jsem našel konzervu psího žrádla." Listerovými zaťatými zuby zasyčelo neštěstí. "Takže," prohlásil nakonec, "je docela zřejmý, co se bude jíst nakonec. Polívkový nudle přímo nesnáším." Schoulil se nad posledními zbytky hořícího paliva na hornické pánvi a snažil se nemyslet na jídlo. Uběhly tři dny od chvíle, kdy otevřel poslední zapečetěný nouzový balíček s potravou; tři dny bez pořádného jídla. Vlasně vůbec nejedl od včerejší snídaně, a to měl jenom syrovou růžičkovou kapustu a kousek žvýkačky, který našel nalepený pod židlí v řídící kabině. Pro Rimmera to bylo v pohodě. Rimmer byl hologram - ten nemusel jíst, nemohl cítit zimu, nemohl umřít. Lister si znovu přehrál seznam jídla a zoufale hledal něco alespoň vzdáleně požívatelného. Rimmer tvrdil, že většina potravy sestává z vitamínů, proteinů, nutrientů. Kdyby si Lister odměřil pro sebe dávky, poukazoval Rimmer, kdyby se k tomu posadil a vytvořil si program výživy, jehož by se pak držel, mohlo by mu jídlo vydržet na dva týdny. Jak ale poukázal Lister, Rimmer má takový názor jen proto, že je dutohlav. Hádka skončila dlouhým tichem, které rušilo pouze šumění obrazovky a praskání plamene na hornické pánvi. Jako první promluvil Lister. Jak se dalo očekávat, řekl: "Panebože, já mám děsnej hlad."

"Přestaň myslet na jídlo."

"Tak mi to rozmluv. Povídej mi o něčem."

"Jako o čem?"

"O čemkoli."

"O čemkoli?"

"O čemkoli, jenom ne o jídle."

Rimmer se nepohodlně zavrtěl na židli. Žádné společenské tlachání. To nesnášel.

"O čem jako?"

"Já nevím," pokrčil Lister rameny. "Pověz mi, jak jsi přišel o panictví."

Rimmer zívl, aby zakryl svou paniku: "No-ó. To bylo už dávno... Byl jsem tak mladý a předčasně pohlavně vyspělý,

nejsem si jistý, jestli si vzpomenu." "Každej si pamatuje, jak přišel o panictví." "No, já ne. Můj ty bože, nemůžeš přece ode mě čekat, že si vzpomenu na každý sexuální styk, kterého jsem se kdy účastnil. Kdo si myslíš, že jsem chodící databanka?" Rimmer blábolil nesmysly, aby získal čas na rozmyšlenou. Vždycky se cítil trochu jako ryba na suchu, pokud šlo o ženy. Upřímně řečeno, jeho sexuální puzení bylo vždy na velmi nízké úrovni, což tajně připisoval všemu tomu dušenému zelí, které musel jako chlapec sníst ve školní jídelně. Jaký je vlastně seriozní věk, který by se dal prohlásit za vhodnou dobu ke ztrátě panictví? Určitě ne v jednatřiceti s leteckou techničkou, která byla napůl v bezvědomí a vzpamatovávala se předčasně na rehabilitační jednotce poté, co jí spadl na hlavu rumpál. Která byla ještě celá zafačovaná a tak dezorientovaná, že ho pořád oslovovala "Alane". Určitě to přece nemůže být ten kouzelný a krásný okamžik, kdy nebezpečně udržoval rovnováhu na okraji výlevky v přespávací buňce. Ne, musí lhát. Jenže jak lhát? Musí v tom být trochu mužných faktů. Jaký je správný věk pro pořádného, sexuálně potentního, nesmlouvavě tvrdého a divokého astráka, aby měl svou prvničku? Kolem pětadvaceti? Někdy po dvacítce? "No tak, Rimmere. Pravdu."
Vtom si Rimmer vzpomněl na svůj první tápavý zážitek před maturitou.Jemné překroucení faktů, lehké zastření skutečné události... a mělo by to být dokonale úctyhodné. "Poprvé... úplně poprvé to bylo s holkou, s kterou jsem se seznámil v kadetce. Jmenovala se Sandra. Oběma nám bylo devatenáct. Dělali jsme to na zadním sedadle v autě mého bratra." "Jaký to bylo?" "No fantastické, nádherné." Rimmerovy oči získaly mléčný nádech a v ústech mu vyschlo. "Bentley kabriolet, turbo osmiválec. Ořechové obložení přístrojové desky. Překrásný stroj, překrásný. A co ty? Jak tys o to přišel?" "S Michelle Fisherovou. Devátá jamka na obecním golfovým hřišti v Bootle. Par čtyři, točená napravo, v písku za greenem." "Na golfovém hřišti?" Lister přikývl. "Na golfovém hřišti? Kolik ti bylo?" Lister nostalgicky prohrábl pohasínající uhlíky na hornické pánvi. "Všechno si svlíkla a najednou přede mnou stála úplně nahá. Byl jsem tak vzrušenej, že mi málem vypadl skateboard z ruky." "Skateboard? Kolik ti bylo?" "Dvanáct." "Dvanáct!!! Tobě bylo dvanáct!!? Když jsi přišel o panictví, tak ti bylo dvanáct???"
"Jo."
"Dvanáct???" zíral Rimmer do ohně. "To jsi přece nemohl být řádným členem klubu." "No jasně, že jsem nebyl." "Ty jsi to dělal na golfovém hřišti a nebyl jsi členem?" "No jasně, že jsem nebyl členem," opakoval Lister. "Takže ty jsi neplatil žádné příspěvky, žádné poplatky za green, nic?" "Prostě se tam jenom chodilo." "Já jsem hrával golf. Nesnáším lidi, kteří ničí vybavení. Doufám, že jsi před odchodem písek zase pěkně uhrabal. Už vidím míček v takové poloze. To by bylo peklo, ne? Příští den jsou závody a míček ti spadne do díry po Listerově zadku. To bys normální sendvedžkou odtamtud vůbec nedostal." "Chceš snad říct, že mám velkou prdel?" "Velkou? Máš ji jako dva špatně zaparkované volkswageny." Dvanáct? Rimmer tomu nemohl uvěřit. To jediné, oč přišel, když mu bylo dvanáct, byly boty Vesmírných skautů s kompasem v podpatku a zvířecími stopami na podrážkách. Jeho nejlepší kamarád, kluk, který ho šikanoval ze všech nejmíň, Špekoun Roebuck, mu je hodil do septiku za hřištěm. Brečel celé týdny - protože je měl zrovna na sobě. Komunikační konzola náhle s praskáním ožila. Obrazovka se poskládala do čistého obrazu a najednou k nim hovořil Kryton. Ale něco se stalo se zvukem: slyšeli jen monotónní rezonující basové dunění, zpomalené hučení. Lister si hrál s laděním frekvencí, ale příjem zvuku se mu nedařilo zlepšit. Přenos se vůbec neměnil. Krytonův výraz byl pořád stejný a hluboké zvlněné chrochtání z reproduktorů nepolevovalo. Zkontrolovali kabel videa, ale nenašli žádnou závadu. Totéž platilo i o reproduktorech: fungovaly perfektně. Potom se něco stalo s Rimmerem. Zpočátku to bylo sotva znatelné, ale po několika hodinách už bylo zřejmé, že se začal zpomalovat. V jeho odpovědích Listerovi docházelo ke zřetelným časovým prodlevám. Mluvit s ním začalo připomínat vedení telefonního hovoru přes oceán se špatným spojením. Jeho obraz se začínal kazit. Občas blikal a byl dvourozměrný, nebo ztratil všechny barvy. Lister se o tom zpočátku nezmínil. Připadalo mu to trochu hrubé. Rimmer byl vždycky extrémně přecitlivělý na svůj status hologramu. Nesnášel, když mu někdo připomínal, že je jeho obraz promítán drobounkou světelnou včelkou, která se vznáší v jeho středu a čas od času špatně zafunguje. V minulosti nesčetněkrát trpěl náhlou změnou napětí - pokaždé pak byl trochu průsvitný nebo se zbarvil do divného odstínu modré. Jednou se mu nohy odpojily od zbytku těla, strávily dopoledne bezcílným blouděním po lodi a trup zanechaly zuřivě vztekem zatínat pěsti. Platilo pravidlo, že Lister nikdy nedělal na tyto výpadky signálu žádné narážky, a většinou se to během několika hodin uvedlo do pořádku. Tentokrát to ale bylo jiné. Rimmerův hlas se snížil o dvě oktávy a pokus o rozhovor s ním teď připomínal rozmluvu s Paulem Robesonem žijícím na Marsu. "Rimmere - co je s tebou?" Následovala dvouminutová pauza a pak se ozvalo: Jáááááááááá neeeeeeevíííííííííííííííím." "Něco se muselo stát s tvým signálem z lodi. Dálkové hologramatické vysílání tady nemá dobrý příjem." "Neeeeeeeroooooooooozuuuuuuuuuumíiiiiíííííím, kdyyyyž mluuuuuuvíííííííííš taaaaaaaaaak ryyyyyychleeeeeeeeeeee. Mluuuuuuuuuuuuuuuuuuv
nooooooooooormáááááááálněěěěěěěěěěěě jaaaaaaaaakooooooooo
jáá
áá." Rozhovor, který následoval, neměl nijak závratně bohatý obsah, ale strávili jím téměř půl dne, než se jim ho podařilo dokončit. Podstatou dialogu bylo, že signál z lodi, který promítal Rimmerův obraz, se zpomaloval a slábl. Až signál zeslábne natolik, že ho nebude možné vysílat, hologramatická projekční jednotka automaticky přepne z dálkového na místní vysílání a plně funkční Rimmer se zregeneruje zpátky na palubě Červeného trpaslíka. "To je konec konců dobré. Budeš moct zjistit, co je zdržuje; řekni jim, kde mě najdou." Rimmer odměřeně přikývl. Zabralo to pět minut. Vysílání ještě zesláblo. Přes Rimmerův obraz nakonec přejížděly pruhy rušeného signálu. "Jáááááááááááááááááá seeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee vráááááááááátíííííííííííííím," řekl během následující půl hodiny. "Věěěěěěěěěěěěěěěěěěěěěř miiiii

7.
Lister měl své první jídlo po čtyřech dnech a šestnácti hodinách od okamžiku, kdy zmizel Rimmer. Seděl u hornické pánve a díval se na šedivý oprýskaný smalt talíře z lodní výbavy. Jídlo vypadalo už téměř pěkně. Bylo ozdobené brambůrky, posypané nadrobenými vodovými suchary, postříkané hořčicí a posázené kvítky z mastičky na dásně značky Bonjella. Ale pořád to bylo žrádlo pro psy. Pořád to byly tučné, chrupavkovité kousky králíka v hustém rosolu z morkových kostí. Bylo to totálně nechutné. Desetkrát do toho zabodl vidličku a přidržel si chvějící se hmotu pár centimetrů od rtů, ale nedokázal se přinutit vložit ji do úst a polknout.
Kdyby to aspoň mělo neutrální vůni, mohlo by to být v pořádku. Jenže z pachu psího žrádla se Listerovi vždycky zvedal žaludek. Po pisoárech na diskotékách, vlastních ponožkách a španělských parfémech to byl jeho nejméně oblíbený smrad. Čekal tedy. Čekal, až bude mít takový hlad, že mu to bude jedno. Až žrádlo pro psy přestane být žrádlem pro psy. Až z něj bude prvotřídní plátek opraženého libového stejku ve smetanové omáčce z plísňového sýra. S přivřenýma očima gurmána provádějícího ochutnávku si vložil třesoucí se vidličku mezi rty. Žvýkal. Žvýkal ještě trochu. Potom spolkl psí žrádlo. Chvíli nehybně seděl. Takže, pomyslel si, teď už vím, proč si psi lížou koule. Aby se zbavili chuti po jídle. Odložil vidličku zpátky na talíř, vstal a nejistě odvrávoral do zadní části Kosmiku, aby se pokusil přestat myslet na jídlo. Otevřel skříňku, v níž byla uložena malá knihovnička Kosmiku, a pokusil se najít něco na rozptýlení. Prohlížel si hřbety. Arthur Schnitzler. Sir Francis Bacon. Jiří Brabec. Pavel Kohout. Bohumil Pečínka. A oči si s ním začaly zahrávat: Herman Wok, četl; Správce od Harolda Pinty. Jídlo viděl všude, i tam, kde po něm nebyla ani památka. Leopold von Maso. Dominik Tatarka, tatarka na smažených žampionech, tatarka na špízu. Nic jiného tam nebylo. Vrátil se do střední části rakety, dojedl žrádlo pro psy, stočil se do klubíčka a šťastně usnul. Probudil se zvukem skřípějícího kovu. Skřípějícího kovu a tekoucí vody. Rozepnul si spacák. Šaty měl mokré. Potil se. Ozvala se ohlušující rána a Lister přeletěl napříč kabinou. Kosmik se nakláněl. Příborníky a skříňky se otvíraly a vyvrhovaly svůj obsah na rozpálenou kovovou palubu. Lister vyskočil a pokusil se vyškrábat po svahu vzhůru do kokpitu, ale Kosmik se naklonil ještě víc a prohodil ho zadním průlezem do koncové části. Kosmik se začal pohybovat. Zpočátku pomalu, lenivě klouzal pozpátku dolů, přičemž vnější obal jeho trupu drhl o okolní krajinu a žebra a opěrné nohy v podvozku za chůze slyšitelně praskaly.
Lister se vydrápal do horní části rakety a dovrávoral ke kulatému lodnímu okénku. Ledový svět se rozpouštěl. Přes noc na planetě skončila doba ledová. Teplý polibek jejího nového slunce rozmrazoval planetu, která byla po bezpočet tisíciletí zmrzlá. Široké šedivé řeky se řinuly po úbočích zmenšujících se ledovců. Hory se dávaly do pohybu a s majestátní nádherou pluly tekutou krajinou. A Kosmik nabíral rychlost a bezmocně poskakoval dolů z kopce. Lister spadl na zadek, hlavu si ukryl do dlaní a vydával ze sebe podivné úpění. Měl toho všeho tak akorát. Jediným jeho přáním byl návrat domů. Vrátit se na Zemi. Najít si neperspektivní zaměstnání a dožít si zbytek nudného života. Ale ne. Z Mimasu do hlubokého vesmíru, do neskutečna, a pak až sem: ponechaný bez prostředků v roztřískané raketě, která se řítíjako po tobogánu po ledovci, a pouze s třemi výstřiky mastičky na dásně a půlkou láhve octa, které ho dělí od smrti vyhladověním. Za těchto okolností Lister udělal jedinou rozumnou věc. Vrátil se do postele. Lister měl pro spánek nadání. Mohl spát kdekoli, kdykoli a za jakýchkoli podmínek. Podle jeho názoru to byl nejpodceňovanější talent. A kdyby se někdy v době, kdy žil na Zemi, pořádaly závody ve spaní, mohl být mezinárodní somnolista. Mohl za svou vlast spávat. Vplížil se zpátky na palandu, stočil si polštář přes uši a stal se prvním člověkem v historii, který zaspal celý konec doby ledové.

8.
Něco se stalo s Časem.
Rimmer vyšel z regenerační kabiny na dlouhou chodbu projekčního oddělení hologramů. Řady přístrojů, které lemovaly kilometrovou stěnu, se čeřily a vlnily, jako by se ohýbalo samo světlo. Po Rimmerově pravici na odlehlém konci oddělení spadl z pultu ve výklenku skleněný nápojový automat, který vypadal, jako by se vzpíral gravitaci, neboť visel na půli cesty mezi pultem a podlahou. Rimmer sebou trhl doprava a zamířil k automatu. Ukázalo se, že to byla chyba. Když zvedal nohu, aby vykročil, noha se mu pro-o-o-o-o-táhla na dvanáct metrů napříč místností. Instinktivně posunul pravou nohu, aby si udržel rovnováhu. Jenže pravá noha vystřelila přes místnost a předstihla levou. Zastavil se a prohlížel si své postavení. Trup s hlavou měl sotva šedesát centimetrů nad zemí, zatímco pravá noha se mu táhla víc než dvacet metrů přes místnost a levá zůstávala na dvanácti. Stál úplně v klidu a přemítal, co má dělat. Nápojový automat se posunul o pár centimetrů blíže k podlaze. Rimmer se předklonil, krk se mu vytáhl z ramenou, takže vypadal jako dvounohý brontosaurus, a teleskopicky jezdil místností. Rimmer zpanikařil a začal svůj krk pronásledovat. Náhle si uvědomil, že ho něco rychle předbíhá. Byla to jeho pravá noha. Opět se natáhla o několik metrů dopředu, potom se z druhé strany objevil záblesk khaki a vynořila se jeho druhá noha, aby se připojila k první. Udělal další tři gumové kroky, až ho přinutil zastavit záchvat nevolnosti. Nápojový automat se určitě hýbal. Čím blíže Rimmer přicházel, tím se pohyboval rychleji. Otočil se a podíval se přes místnost na digitální nástěnné hodiny. Cifry znázorňující minuty se řítily tak rychle, že z nich byla vidět pouhá šmouha. Rimmer se začal vracet ke dveřím, u nichž visely hodiny, aby se dostal zpátky do místnosti, kde byl upravován status. Ke svému zděšení zjistil, že vyhazování nohou tímto směrem způsobuje jejich zkrácení. Varhánkovatěly a sklápěly se do sebe, takže vypadal jako špatná karikatura Groucho Marxe pronásledujícího Margaret Dumontovou. Něco se dělo s hodinami. Čím více se k nim blížil, tím pomaleji šly. Číslice pořád ještě běžely velice rychle, ale byla to pomalejší vysoká rychlost než rychlost, které byl svědkem, když stál u visícího nápojového automatu. Konečně dospěl na konec oddělení a stál pod hodinami. Ty teď šly úplně normálně. Na digitálním ciferníku stálo: Pondělí, 13:02.
Prošel průlezem a ocitl se v hlavní spojovací chodbě. Chodba probíhala v pravém úhlu k hologramovému oddělení a vypadala normálně. Zdálo se, že veškerý problém, v čemkoli spočíval, je omezený na jedinou místnost. Zamířil do

úpravny statusu. Pravá noha bušila o podlahu, krátká, široká a neohrabaná, zatímco levá se vedle něho elegantně kuželovitě zužovala. Vkolébal se na svých nových podivných nohou do úpravny statusu, posadil se k počítačové konzole a prohlédl si stěnu bezpečnostních monitorů. Problém zasahoval celou loď. Čas se pohyboval různými rychlostmi v každé jednotlivé místnosti. Pohlédl na digitální hodiny zapuštěné mezi přepínači na konzole.
Stálo tam: Úterý, 05:17.
V chodbě o dvě stě metrů dál bylo pondělí odpoledne. Tady brzké úterní ráno. Aktivoval hlasem externí skenery a studoval obrazovky. Nevšiml si kolem lodi ničeho, co by jev vysvětlovalo. Dvě slunce dvojhvězdné soustavy i všechny tři planety byly pořád na svém místě. Jediná maloučko podivná věc spočívala v tom, že jedno ze sluncí, to, které bylo blíž lodi, už nebylo dokonale kulaté: mělo nyní podobu vajíčka, z něhož se odlupoval tenký proužek světla a rozplýval se v černé prázdnotě. Vzdálené slunce, kolem něhož kroužila Listerova planeta, se nezdálo být zasažené. Hlasem přepnul monitory zpátky na vnitřní mód a detailněji zkoumal nabídnuté obrazy. Trvalo mu téměř hodinu, než na to přišel. Čím víc jste se přiblížili do přední části lodi, tím pomaleji Čas ubíhal. Jako by nějaká obrovská síla Čas nasávala. Rozkládala ho. Zpomalovala. Rimmer věděl pouze o dvou věcech, které by mohly takové příznaky vyvolat. A jelikož nikdy v životě nekonzumoval lysohlávky, zbyla mu pouze jediná alternativa. Modlil se, aby se mýlil. Mýlil se ve většině věcí a odedávna. Proč by měl mít najednou pravdu? Ne, určitě existuje nějaká možnost, s níž nepočítal. Na beton se musí mýlit. Na beton. Trochu se rozveselil, důvěřoval své děsivé schopnosti být naprosto nezpůsobilý, a požádal bezpečnostní počítač, aby okamžitě zahájil pátrání po Krytonovi s Kocourem. Počítač je našel v jedné ze strojoven na zádi lodi, kde horečně pobíhali s tlupou robíků ve snaze restartovat motory. Rimmer požádal o hlasové spojení: "Krytone, Lister je bez prostředků na ledové planetě. Umírá hlady. Musíme se tam dostat a pomoct mu. Co se to tady, kurva, děje?" Kryton odpovídal nesrozumitelnou fistulí, než ho ze záběru odstrčil Kocour, který byl určitě netrpělivý, aby mohl podat svoji verzi událostí. "Gubudubidy," vypískl a divoce přitom gestikuloval rukama jako vyšinutý pouliční opilec. "Gadabadybidubida. Jasný?" "Mluv pomalu," řekl Rimmer co nejrychleji a nejvyšším hlasem, jakým to dokázal. „Já musím mluvit rychle a ječivě a ty musíš mluvit pomalu a hluboko. Jinak si nebudeme rozumět." Do videozáběru probleskl Kryton a mluvil, jak nejpomaleji dokázal. Přesto zněl jako člověk s pusou plnou helia, ale aspoň mu bylo rozumět. "Někde je chyba," zašvitořil užitečně. "Opravdu?" zaječel Rimmer sarkastickou odpověď. "To se mi ulevilo. Tady je úterý, vedle pondělí a ty si myslíš, že někde je chyba." "O čem to mluvíte?" řekl Kryton. "Je pátek." Otočil bezpečnostní kamerou, aby zabrala nástěnné hodiny. "Pátek?" přimhouřil Rimmer oči, aby přečetl údaje z ciferníku. "Vedle je pondělí, tady úterý a pátek tam, kde jste vy." Chvíli seděl a přemýšlel: "Jenže který pátek? Je to minulý pátek, nebo příští pátek?" "Tady je tenhle pátek," řekl Kryton. "Kolikátého je?" "Patnáctého." "Takže to je příští pátek." Nastalo mlčení. Nikdo nedokázal vymyslet, co by měl říct. "Jdu dolů," oznámil nakonec Rimmer. "Budu tam za vteřinku."
"No konečně!" otočil se Kocour od zkoušení posledního pístového pouzdra a postavil se ve svých červených hedvábných montérkách s rukama v bok. "Kde ses flákal, kámo?" "Celou cestu jsem utíkal," supěl Rimmer. "Nemohlo mi to trvat déle než pět minut." "Byls pryč dýl než tejden." Rimmer se podíval na hodiny. Byla sobota třiadvacátého. Za pístovým pouzdrem vykoukla Krytonova hlava. "Jsme připraveni a palivo je nasáté," řekl. "Spusťme motory." Všichni tři se nemotorně vlekli po točitém schodišti nahoru do navigačního centra. Kryton naťukal startovací sekvenci a masivní písty prudce uvedly motor do života. Kryton tleskal nadšeně svýma plastikovýma rukama: "Dokázali jsme to!" "Fajn," Kocour vyklouzl z červených hedvábných montérek a odhalil pod nimi prošívanou výsadkářskou kombinézu. "Hoď tomu bumbrlíčkovi zpátečku a padáme." Kryton naťukal na klávesnici příslušnou sekvenci a hluk motoru změnil tón: přešel do přiškrceného dunivého kvičení. Na číselný údaj s relativní rychlostí byly přisáty tří páry očí. Sotva se změnil. "Přidat," řekl Kocour. "Pedál na podlahu. Víc šťávy." "Máme zpátečku naplno." Kocour odstrčil ramenem Krytona z místa a nesmyslně začal třískat do kontrolních kláves: "To přece není možný, ty vylepšená kondomová hlavo, vždyť letíme pořád dopředu." "Podívejte se," ukázal Kryton na displej. "Dostali jsme se do červeného pole. Využíváme veškerou energii, kterou máme." "Pak je to pravda," zhroutil se Rimmer do křesla u konzoly. "Co je pravda?" zeptal se Kocour. "Pravda je," vzhlédl Rimmer s očima zarudlýma strachem, "že nás nasává černá díra."

část třetí
1.
Dnes byl ten den. Dnes byl velký den.
John Ewe jezdil jupiterskou cestou pravidelně už téměř dvacet let. Nebylo mnoho lidí, kteří by dokázali celý svůj život strávit odvážením lidských splašků z Jupiterových satelitů přes celou sluneční soustavu a vyhazovat je na smetištní planetu, ale John Ewe měl svoji práci rád a navíc byla dobře placená. Na smetištní planetu se nevylévaly jen splašky, vyhazovalo se tam všechno: veškerý lidský odpad, jaderný odpad, chemické roztoky, zahnívající potrava, střepy skla, odpadový papír; všechno, co bylo k nepotřebě, všechny nechtěné vedlejší produkty tří tisíc let civilizace. Ale John Ewe se specializoval na splašky. Byl Králem hoven. A právě teď trůnil nahoře na dvou miliardách tun tohoto materiálu. Jeho útulná řídící kupole, jediné obyvatelné místo na celé obrovské nákladní lodi, tvořila necelé procento gigantické konstrukce. Masivní trup lodi sestával ze dvou dvoukilometrových válců, v nichž byl uložen odpad. Lodní počítač signalizoval, že jsou připraveni vstoupit na oběžnou dráhu. Ewe se zabezpečil popruhy a zapnul kontrolní obrazovku. Raketa s odpadky se zapnutými motory plula řídkou atmosférou a narazila do těžkého, dusivého černého smogu, který ve spirále stoupal z povrchu planety. Byl na místě. Ve Světě odpadků. Celé obrovské plochy krajiny byly vyhrazeny jednotlivým druhům odpadů. Dvacet minut loď plula nad pohořími s desítkami hor, složených výhradně z vyhozených plechovek. Byly tak vysoké, že vrcholky přikrývaly čepice sněhu. Raketa proplula nad ostrovem velikosti Malgašské republiky, do výšky zaskládáným černými pytli s odpadky. Přeletěla přes odkalovací moře plápolající toxickým odpadem. Přeskočila celý kontinent automobilového vrakoviště: tisíce a tisíce kilometrů rezivějících podvozků. Přeplula

nad pouští: rozlehlou jednotvárnou rovinou z nedopalků cigaret. A potom konečně dorazila nad kontinent určený pro splašky. To byla ta chvíle. Chvíle, kterou plánoval téměř dvě desítky let. Jako každý člověk v ubíjejícím jednotvárném zaměstnání, i John Ewe si vymýšlel hry, aby nějak zabil čas. Jeho hrou byly graffiti. A dnes měl dokončit největší graffito, o jaké se kdy v dějinách lidské civilizace někdo pokusil. Nápis se táhl přes celý kontinent. Byl viditelný z vesmíru. Byl vytvořen splašky a zněl: "Byl tu Ewe." Dnes měl s sebou poslední dvě miliardy tun, které potřeboval k dokončení zpola napsaného ocásku u závěrečného "e". Vrata nákladového prostoru ve spodní části kosmické lodi se sklopila, polotekutá masa se vyřítila dolů a s cáknutím dopadla na místo. John Ewe se odepnul z bezpečnostního postroje, fanfarónsky si vykračoval úzkou uličkou a nad horním okrajem džín se mu vlnila chlupatá rozsedlina hýždí. Zapnul satelitní spojení a prohlédl si své životní dílo v nádheře dokončeného artefaktu. Poškrábal se na chlupatých ramenou a říhl si. "Krásný k posrání." John Ewe pocházel z kolonie. Narodil se a vyrostl na Ganymedu, jednom z měsíců kroužících kolem Jupitera. Uvědomoval si, že zde kdysi žili jeho předci - vlastně pocházeli přímo ze skládkové planety, ale posledních pět šest generací už tady nebydlel vůbec nikdo. Necítil se být ke světu svých praotců přitahován o nic víc, než jsou Anglosasové přitahováni Skandinávií. Planeta Země neznamenala pro Eweho vlastně vůbec nic, prostě to bylo jen místo, kam se házely odpadky. Matematika to byla jednoduchá: civilizace produkuje odpad; čím větší je tato civilizace, tím větší odpad produkuje a lidstvo bylo vskutku nesmírně civilizované. Tři sta let po vynálezu žárovky si kolonizovalo celou sluneční soustavu. Sluneční soustava byla brzy také k prasknutí přecpaná civilizací a lidstvo rychle dosáhlo bodu, kdy existovalo tolik nezničitelného odpadu, že už jej nebylo kam dávat. Něco bylo třeba udělat. Vynucené vystřelování odpadků zbůhdarma do vesmíru se nevyplácelo finančně. Meziplanetární komise pro nakládání s odpadem zpracovala studie několika návrhů a došla k závěru, že jedna z devíti planet sluneční soustavy musí být zvolena jako úkladiště odpadu. Delegáti ze všech planet a jejich satelitů podali návrhy do tendru na negativní výběr planety. Merkurovská delegace poukázala na své továrny na sluneční energii, které poskytovaly neomezený zdroj levné energie pro celou soustavu. Studijní skupina z Uranu se točila na přírodních zásobách surovin. Jupiter a jeho měsíce spoléhaly na svou výjimečnou přírodní krásu. Neptun postavil svou obhajobu na slavné architektuře planety: byl terraformován podle těch nejvyšších kritérií. Saturnův prstenec, mohutná turistická atrakce, zajišťoval bezpečí planetě i jejím měsícům, neboť třebaže to byla poněkud ošuntělá a podřadná planeta, poskytovala mnoho příležitostí k podnikání díky své poloze na křižovatce tradičních obchodních spojů. Mars byl v úplně největším bezpečí ze všech, protože byl domovem bohatých lidí. Byl to nejmódnější a nejexluzivnější svět v celém planetárním systému, byl při ruce pro komunikaci s ostatními planetami, ale zároveň dost daleko od veškeré lůzy a chátry, a tak se stal ideálním místem pro multimilionáře. Na Venuši se usazovali lidé, kteří se nedostali na Mars, lidé, kteří chtěli žít na Marsu, ale nemohli si to dovolit. Venuše byla plná lidí, kteří chtěli být ve skutečnosti Marťany; tolik, že často udávali svou adresu jako "Jižní Mars" nebo "region Mars/Venuše". l přesto šlo o docela bohatou planetu a Venušané představovali mocnou politickou lobby. A tak došlo k přímé bitvě mezi Zemí a Plutem. Delegace z Pluta předvedla poněkud slabou argumentaci, při níž poukázala na svou nevyzpytatelnou oběžnou dráhu a polohu na okraji sluneční soustavy. Delegace ze Země byla bez sebe vztekem. Skutečně bylo k vzteku, že by planetu, která byla matkou lidské rasy a kde se zrodil a rozvinul život, mohl potkat tak smrduty osud. Delegace dlouze a vášnivě hovořila o tom, jak by se lidstvo mělo upomenout na své kořeny, a předváděla zdlouhavé nudné videosnímky o zašlé slávě Země. Je jisté, připouštěli delegáti, že planeta už není tak krásná, jak kdysi bývala. Souhlasili s názorem, že je to dnes nejznečištěnější planeta v celé sluneční soustavě. Většina obyvatel utekla na nové terraformované světy a dnes na Zemi žilo jen několik milionů obyvatel, kteří byli na dně, příliš ustrašení nebo příliš hloupí, aby planetu opustili. Ale co tradice? argumentovali její zástupci. Země vynalezla civilizaci. Dala civilizaci celé sluneční soustavě. Jestliže se nyní tato civilizace obrátí proti ní a doslova Zemi zasype odpadky, co to vypovídá o lidstvu? A tak došlo k hlasování. Hlasování bylo živě přenášeno do všech terraformovaných světů sluneční soustavy. Porota na každé planetě trpělivě seděla během představování všech devíti komisí a potom přidělila body, přičemž nejnižší počet bodů měl připadnout planetě, jež bude nejvhodnějším místem pro nově vzniklý Svět odpadků. Estráda byla přenášena z francouzské kolonie na saturnském satelitu Dione. Uváděla ji Avril Dupontová, velice oblíbená francouzská televizní hvězda. "Haló, Merkur? Slyšíme se?" Pauza. Praskot. "Ahoj, Avril." "Můžete nám sdělit výsledky hlasování merkurovské poroty?"
"Merkurovská porota rozdělila následující body.
Pluto: dva body."
"Pluto, dva body. La Pluton, deux points."
"Neptun, sedm bodů."
"Neptun, sedm bodů. Le Neptune, sept points."
"Uran, čtyři body."
"Uran, čtyři body. LUranus, quatre points."
"Saturn, osm bodů."
"Saturn, osm bodů. Le Saturne, huit points."
Jupiter, pět bodů."
Jupiter, pět bodů. La Jupiter, cinque points."
"Mars, dvanáct bodů."
"Mars, dvanáct bodů. La Mars, douze points."
"Venuše, deset bodů."
"Venuše, deset bodů. La Vénus, dex points."
"Země, nula bodů."
"Země, nula bodů. La Terre, zem points."
"To je výsledek hlasování merkurovské poroty. Pěkný večer, Avril."

A byl to nejlepší výsledek, jakého Země dosáhla. Nezískala ani jediný hlas. Dvacet minut pojedenácté hodině 11. listopadu následujícího roku odstartovala poslední raketa s lidmi evakuovanými do nových domovů na Plutu a planeta Země byla oficiálně přejmenována na "Svět odpadků". Prezident Kallista osobně přestřihl pásku z toaletního papíru a slavnostně uložil první lopatu chlévské mrvy do centra někdejších Benátek, čímž prohlásil Svět odpadků za otevřený pro obchodní činnost. Prezident se svými poradci poté uháněli do prezidentské rakety, protože hned vzápětí začaly k povrchu klesat první z celkového počtu tří set tisíc lodí s odpadem a vypouštět svůj smrdutý náklad na planetu, jíž se kdysi říkalo Země. Oblasti skládek podléhaly přísné regulaci: Severní Amerika byla například určena pro láhve. Láhve z bílého skla na západním pobřeží, hnědé láhve na východě a zelené uprostřed. Austrálie byla vyhrazena domovnímu odpadu: slupky od brambor, špinavé papírové pleny, pytlíky od čaje, banánové slupky, vymačkané tuby od zubní pasty. Japonsko se stalo hřbitovem automobilů; jeden ostrov po druhém, od špičky po konec, pokrýval zemi vycházejícího slunce tichý kov nejrůznějších vozidel, od Datsunů přes Chryslery až po čtyřicetiválcová cyklotronická vznášedla. Oblast za severním polárním kruhem byla určena pro zahnívající potraviny, Bahamy se staly domovem vysloužilých pohovek a kol z bicyklů. Korea si vzala veškeré rozbité elektrospotřebiče. Evropa dostala splašky. A během posledních dvaceti let se John Ewe zabýval napsáním svého jména do rohu tohoto kdysi nádherného kontinentu. John Ewe vypnul satelitní spojení a následoval své chlupaté pivní břicho zpátky do přední části lodi. Než se mu podařilo dosáhnout svých bezpečnostních popruhů, otřásla odpadovým korábem masivní metanová turbulence a John odvrávoral ke skříňce první pomoci. Prstem si nahmatal řeznou ránu, která mu krvácela na čele, a vynalezl dvě nové kletby. Metanové bouře se během posledních let zhoršily a John věděl, že se měl poradit s meteorologickým počítačem, než se odvázal z bezpečnostních popruhů. Vrávoravě se postavil na nohy, když vtom druhý poryv metanu nabral loď zespod a John odklopýtal pozpátku úzkou chodbičkou. Když bezmocně klouzal dolů, zachytil mávající paží o mechanismus otvírání dveří a nouzový východ kokpitu se prudce rozevřel. John se svými tlustými prsty natáhl po klice, ale minul ji a vyklouzl z otevřených dveří, až se zachytil o jejich práh. Třicet vteřin se s křikem houpal nad Evropou. Potom se houpat přestal. Padal z rozšklebené odpadové rakety a utonul ve svém vlastním podpisu. "Byl tu Ewe," stálo tam. A byla to pravda. Byl tam. Neřízená loď se zmítala v náhlé turbulenci, autopilot na její zvládnutí nestačil. Metanová bouře zaútočila silou hurikánu a stáhla raketu k zemi. Metanový kontinent explodoval. Výbuch spustil termojadernou reakci v tisících opuštěných jaderných elektrárnách a Země se odtrhla ze své oběžné dráhy kolem Slunce a odprděla si to ven ze sluneční soustavy. Země byla svobodná. Svobodná od lidí. Svobodná od civilizace. Když se ocitla z dosahu slunečního vlivu, ve vesmíru bez tepla umrzla a zhojila si své rány v permanentní době ledové. Letěla dál ze sluneční soustavy do hlubokého vesmíru, protloukala se kosmem a hledala si nové slunce, kde by se cítila víc doma.

2.

Lister se probudil s kašláním. Obrovský záchvat kašle mu otřásal celým tělem a přinutil ho, aby se stočil do klubíčka, jímž pak kašel dál třásl pod těžkou peřinou, až se nakonec Listerova hlava přece jen vynořila, lapajíc po vzduchu. Jak se ukázalo, byl vzduch tím posledním, po čem toužil. Byl totiž hustý, plný kouře a hořký na chuť. Rukou poslepu šmátral po kyslíkové masce, která se houpala ve výklenku vedle pohovky. Přidržel si ji u obličeje a nadechl se. Postupně se mu pročistil výhled a on mžikal do husté tmy. Z podlahy vycházel syčivý zvuk. Lister si kolem sebe přitáhl pokrývku, klekl si a natáhl se nad okraj pohovky, aby se podíval zblízka. Celá paluba z ocelové slitiny byla provrtaná tenounkými dírkami, z nichž se valil kouř, jako by se zespod něco snažilo provrtat do lodi. Snažil se rozkoukat a v tu chvíli mu cosi proletělo kolem obličeje, až mu to málem odřelo tvář, se syčením to přistálo na palubě a trpělivě začalo vrtat vyztuženou ocelí. Lister prudce trhl hlavou zpátky do bezpečí výklenku. Srdce mu bušilo v rytmu samby na xylofon jeho žeber. Mohl přijít o hlavu. Sklonil se co nejníž, aby uviděl v rohu svého zorného pole okraj střechy Kosmika. Ze zprohýbané konstrukce visely duté kovové krápníky a z některých z nich kapala čirá bezbarvá tekutina na podlahu. Lister se prudce stáhl zpátky a schoulil se v rohu výklenku.

Kyselý déšť.

Ale nikoli obyčejný kyselý déšť. Tohle byl opravdu déšť kyselin. Kyselý déšť takové koncentrace, že prořezával vysoce odolný kov, jako by to byl plnotučný měkký sýr. Listerovy oči zpozorovaly, co zbylo z křesla s vysokým opěradlem, které stálo před obrazovkou skeneru. Nyní z něj byla hromádka kouřící šlichty. Přede dvěma dny na tom křesle usnul. Mohl teď být součástí té šlichty. Nedávalo to smysl. Proč kyselý déšť neprořezal i strop nad palandou? Proč ho vynechal? Lister se podíval nahoru a našel tam odpověď. Nevynechal. Střecha se divoce vzdouvala jako míč plný vody a krápníky prohnutého kovu mu hrozily protáhlými výstražnými prsty. Neměl kam jít. Neměl útočiště. Ať už by se Lister rozhodl pro cokoli, musel to udělat rychle. Ze skříňky za hlavou popadl boty a v horečném spěchu si je zavazoval, s očima pevně upřenýma ke stropu. Náhle se strop přímo nad jeho hlavou začal bortit. Lister se překulil i s matrací z palandy na palandu pod sebou. Během několika minut krápníky začaly pronikati střechou spodní palandy. Odhadl, že má asi dvě minuty, než kyselina střechu prorazí. Ale dvě minuty na co? Kam jít? Nahoru to bylo nemyslitelné. Ven? V žádném případě. Neměl na vybranou. Musí dolů. Trhal za dřevěná prkna pod matrací spodního lůžka. Kdyby se mu podařilo dostat na palubu údržby pod sebou, získal by přinejmenším trochu času. Naskládal prkna za sebe a zadíval se dolů do vzniklé díry. Lister skutečně neočekával, že najde pod palandou průlez vedoucí přímo dolů na palubu údržby, ale přesto ho překvapilo, když tam nebyl. Byl šokován. Uražen. Jistě, ta možnost, že by tam průlez byl, byla mizivá, proč by někdo při zdravém rozumu umístil průlez pod dvoulůžkovou palandu? K čemu by to mohlo sloužit kromě poskytnutí pohodlného úniku kosmickému cestovateli, který se náhodou ocitne v obzvlášť hnusném kyselém lijáku? Jenže na druhé straně zde nějaká cesta k úniku být musela, jinak by nemohl uniknout. Jinak by bylo po něm. Když se tedy žádný únik neobjevil, pobouřilo ho to. Byl naštvaný. Přístupový průlez přece mohl být pod palandou z desítek různých důvodů. Mohl tam být dávno nepoužívaný čistící průlez; přístupové místo klimitazice;

ventilační šachta, raketa jich byla plná, proč by nemohla být jedna právě tady? Jenže nebyla. Nebylo tam nic než jednotvárná podlaha. Bezvýsledně škrábal po hladkém kovu, potom tři dřevěná prkna roztřískal na třísky, aniž by podlahu z dvojnásobně zpevněného železobetonu, která ho dělila od paluby údržby, sebemíň poškrábal. Co teď? Lister se vmáčkl zády do rohu palandy a přitáhl si kolena pevně k hrudi. Popadl jedno z prken, která ležela vedle něho, a vrazil je do kovové podlahy palandy nad sebou v pětačtyřicetistupňovém úhlu od svého těla. Bodal jím znovu a znovu. Prkno nakonec prorazilo změklou ocel a kyselina z horní palandy začala po kapkách stékat do nohou spodní palandy. Lister si držel u obličeje kyslíkovou masku a bodl prknem ještě jednou, aby rozšířil odtokovou díru nad sebou. Vytáhl zčernalé kouřící prkno a zabodl je znovu. Z rozšířené díry se vyřinulo více kyseliny, která si začala razit cestu dolů na palubu údržby. Nedalo se dělat nic, jen čekat a sledovat, co se poddá dřív: podlážka palandy nad ním nebo úniková díra dole. Ozval se vrzavý zvuk a strop palandy se hrozivě naklonil a prohnul se o dalších pět centimetrů k jeho hlavě. Horečně bodal do podlahy a divoce vrtěl prknem, aby rozšířil průměr vzniklé díry. Dvacet centimetrů. Teď třicet. Pořád ještě byla příliš malá. Náhle ucítil strašlivou bolest v ruce, na polštářku mezi palcem a ukazováčkem. Přitáhl si ruku k obličeji. Kapka kyseliny mu dlaň propálila skrz a nechala za sebou kouřící dírku. Viděl skrz ruku na druhou stranu jako kukátkem. Úniková díra byla třicet pět, možná čtyřicet centimetrů široká. Hodil prkno do otvoru a čekal, až dopadne na podlahu spodní paluby.
Jedna vteřinka.
Dvě vteřinky.
Tři vteřinky.
Čty...
Dřevo dopadlo na kov paluby.
Deset, dvanáct metrů. Bez měkkého dopadu jistota zlámání kostí. Kopnutím díru rozšířil. Bota mu začala bublat a doutnat. Díra nyní měla v průměru devadesát centimetrů a pořád se zvětšovala. Provedl naplánovaný pohyb. Matraci, kterou stáhl s sebou z horní palandy, si pevně ovinul kolem sebe, matraci ze spodní palandy si přidržel nad hlavou a proskočil dírou. Matrace ze spodního lůžka zazátkovala díru a poskytla mu možná pět vteřin ochrany, zatímco se řítil do kaluže kyseliny, která už si razila cestu podlahou údržbářské paluby. Za letu si strhl matraci, kterou měl obtočenou kolem těla, a hodil ji do kouřící kaluže pod sebou. Přistál na zádech, omráčený a neschopný pohybu. Pohlédl ke stropu a spatřil, že na něho padají tři kuličky kyseliny. Pokusil se odkulit napravo, ale tělo se odmítlo pohnout. "To byl po čertech blbý pád," říkalo jeho tělo. "Chvilku si tady odpočineme." Dvě kapky vypálily v matraci pár centimetrů od jeho genitálií díry velikosti pennycentu. Třetí mu odstranila levý ušní lalůček. Lister znovu uspořádal schůzku se svým tělem. Hlavní náplní konference byl návrh, aby se tělo co nejrychleji pohnulo. Návrh podával Lister, jeho tělo ho podpořilo, a pohyb byl odhlasován v poměru hlasů dva ku nule. Přetočil se na stranu právě ve chvíli, kdy se dočasná zátka nahoře definitivně poddala a dírou začal proudit vodopád kyseliny, který dopadl na matraci necelý metr od jeho prudce oddychujícího, jednolalůčkového těla. Zvedl se a klopýtavě se sunul palubou údržby, aby něco našel, cokoli, co by mu mohlo poskytnout nějakou ochranu. Strhl ze stěny lékárničku a vytáhl z ní láhev čistého lihu. Pořádně si jím prolil díru v dlani, zlehka otřel levé ucho a zbytek vypil. Potom se dovlekl do skladu inženýrských zásob. Nabral na vidlici jednoho ze tří oranžových vysokozdvižných vozíků paletu a naložil ji do výše kanystry s kyslíkoacetylénovým plynem, svářečkami a dalším svářecím nářadím. Krátce pohlédl ke stropu. Vydrží tak čtvrt hodiny. Přinejlepším dvacet minut. A potom už se v lodi nebude kam schovat. Níž už nic nebylo. Dál už mohl jedině ven. Ven do kyselé bouře. Během následující čtvrthodiny odřezal ze závěsů ocelové dveře, odtrhl ze zdi ocelové trubky a svařil si sflikovaný pršiplášť do kyselého deště. Pádil zpátky do inženýrského skladu a vyzkoušel si několik svářečských helem. Zjistil, že když si nacpe hlavu do té nejmenší, může si na ni nasadit prostřední a nahoru ještě tu největší. V kvílícím kovovém tichu pod třemi helmami si vlezl do svého obleku. Dva metry pevné oceli nad sebou plus helmy, plus rukávy a kalhoty z kovových trubek - to mu poskytne
přinejmenším čtvrt hodiny k tomu, aby vyběhl z lodi a našel si nějaký úkryt.
Byl vtom jediný háček.
Nemohl se pohnout.
Téměř se nemohl hýbat.
To bylo hloupé.
Hloupé, hloupé, hloupé.
Jak mohl zahodit tak vzácných patnáct minut na výrobu té nepohyblivé příšernosti, aniž by ho napadlo, že ta proklatá věc bude na nošení moc těžká? Vysoukal se z obleku a nakopl ho. Teď měl ke všem potížím ještě zlomený palec na noze. Podíval se ke stropu. Už se tam začaly tvořit krápníky. Doklopýtal k palubnímu okénku a díval se do bouře. Naprosto otřesen zjistil, že déšť je lokální. Totálně lokální. Vířil pouze nad malou proláklinou, v níž se Kosmik zastavil. Za hřebenem kopce byla čistá obloha. Hřeben kopce byl sotva půl kilometru vzdálený. Určitě přece musí s tou zatracenou věcí pohnout o pět set metrů. Půl kilometru. No tak. Přemýšlej. Očima kroužil po místnosti.
Při druhém okruhu se zastavily na vysokozdvižném vozíku. Lister skočil na řidičské sedátko a nastartoval. Vidlici vozíku zabořil pod paže svého obleku a začal jej zvedat. Oblek se pomalu začal vznášet nad zemí. Lister seskočil z vozíku a uháněl zpátky do skladu, aby se vrátil s bubnem ocelového lana. Zatímco podlaha kolem něj syčela a prskala, přivařil lano k dvěma řídícím pákám vozíku a protáhl je rukávy obrněného pršiplášťě. Přepnul palubní vrata na manuální ovládání a na klávesnici naťukal otvírací kód. Vrata zůstala zavřená. Zkusil to znovu. Nic. Po vratech syčela kyselina. Elektronika byla v pekle. Ze vzdáleného konce údržbářské paluby se ozval rachot a celý dvacetimetrový kus stropu se zřítil dolů na podlahu. Lister si vůbec nebyl vědom slz, které se mu kutálely po mastných tvářích, ani šíleného blábolu, jenž mu vycházel ze rtů, když se úprkem vracel a soukal se do obleku. Škubl za levý kabel a krk mu poskočil dopředu, když se vozík rozjel dozadu, odcouval asi padesát metrů a vrazil do lodní přepážky. Oblek se na vidlici zakymácel.

Kdyby teď spadl... kdyby teď spadl a zůstal bez hnutí na podlaze, zatímco z horní paluby by čím dál hrůzyplněji stékala kyselina... Jemně zatáhl za pravé lano a vozík se rozjel kupředu. Přitáhl víc. Elektrický motor se rozkvičel v nejvyšším tónu. Vozík nabíral na rychlosti. Řítil se proti palubním vratům a vpředu unášel Listera v obleku z vyztužené oceli. Kyselina už prokapala ve vratech trojúhelníkové obrazce a vozík prorazil jejich oslabenou strukturou ven vstříc kyselé bouři. Pásy vozíku se natřásaly zbrázděným terénem prolákliny a zařízení stále nabíralo rychlost, kterou ztratilo při proražení vrat. Když Lister přišel k sobě, byl na půli cesty po úbočí. Za vrcholem kopce, který měl před sebou, viděl jasnou oblohu, která svou modř prostírala nad sousedním údolím. Ještě dvě stě metrů. Sledoval půdu kolem sebe. Bylo to naprosto bizarní a šílené, ale připadala mu složená z rozbitých lahví. Rozhlédl se. Celá hora vypadala jako ze skla. Miliony a miliony skleněných lahví nejrozmanitějších tvarů a velikostí, ale pouze jediné barvy, všechny byly zelené. Když se díval kyselinovou mlhou, uvědomil si, že vlastně všechny hory, které se kolem něho tyčí, jsou podobným způsobem sestavené ze zelených lahví a sklenic.
Co to je za místo? Chvilkové noční doby ledové, kyselý déšť prořezávající ocel a krajina celá ze skla. Pěkné místo na prázdniny. Za ním se ozval tlumený úder a vysokozdvižný vozík sebou trhl a zůstal stát. Lister natahoval krk, aby zjistil, proč k tomu došlo. Vozík byl k nepoznání, roztavená změť kovu a plastů. S idiotským optimismem znovu zatahal za pravé lano. Kabel se utrhl a projel rukávem jeho obleku, přičemž mu po celé délce paže zanechal tenkou rudou rýhu bolesti. Visel na vidlici vozíku, zatímco déšť bičoval a se syčením se odrážel od jeho obleku. Bezmocný a nepohyblivý se otáčel jako obrovský kovový vývěsní štít hospody. Pokusil se zvednout paže. Nemožné. Oblek byl příliš těžký. Tak se tam jen otáčel a přemítal, jak dlouho mu asi bude trvat, než zemře, až se déšť konečně prokouše dovnitř, a kolik toho po něm zůstane. Jestli vůbec něco najdou, až ho budou hledat.

3.
Rimmer, Kryton a Kocour se vylodili z kyvadlového mikrobusu uprostřed odpoledne předešlé úterý a surreálně vrávorali kovovou rampou do řídícího centra. "Buďte v klidu, hoši," řekl Rimmer, který maniakálně přecházel sem a tam před obrovskou obrazovkou. "Hollymu bude trvat deset vteřin, než vyřeší, co máme dělat, a potom se odtud dostaneme." "Nedal by si někdo toust?" ozval se tenký hlásek. Otočili se a spatřili Toustovače, uvelebeného nahoře na hromadě terminálů. "Ne!" zakřičeli sborem. "Co třeba palačinku?" Kryton naťukal Hollyho aktivační klíč a předal hlasovou aktivaci Rimmerovi. "Zapnout," řekl Rimmer. "Holly, byli jsme vtaženi do černé díry, jak se z ní dostaneme?" Obrovská obrazovka s lupnutím zablikala, než se na ní vynořil obraz Hollyho jako šílená, kubistická parodie sebe sama. Bradu měl na místě, kde mělo být čelo, místo úst měl ucho a z plešatějícího temene lebky mířil vzhůru nos.
"Jlkjhfsyuhdjdk," řekl.
"Cože?"
"Mcujnkljfibnnbcbcy."
"Něco v něm nefunguje," zaječel Rimmer. "Vypni ho! Plýtváme jeho run-timem." Kryton praštil dlaní do klávesnice a Holly se zašuměním zmizel. "Co se s ním stalo?" Rimmer s Kocourem pokrčili rameny. "To je účinek dilatace. Jeho terminály jsou rozmístěny po celé lodi, takže všechny operují v různých časových zónách. Zatímco má jeho centrální procesorová jednotka pondělní půlnoc, v RAM má čtvrtek příštího týdne. Neměl by někdo zájem o vdoleček?" "Zavřeš už hubu?" řekl Rimmer. "Co budeme, kurva, dělat?" "Co se stane," naklonil Kocour hlavu ke straně, "když nás to vcucne do černé díry? Je na tom něco špatného?" "Černá díra je nestabilní hvězda, která se hroutí sama do sebe. Její gravitační pole je tak obrovské, že z něho nic nemůže uniknout - světlo, čas, nic. Co takhle bramborák?" "Hele, budeš tak laskav a zavřeš ten svůj rozen?" odsekl Rimmer. "Snažím se přemýšlet." "Nemůžeme tou dírou prostě proletět," zkoušel to Kocour, "na druhou stranu?" "Pěkný nápad," posmíval se Toustovač. "A mohli bychom se třeba někde uprostřed stavit v obchůdku se suvenýry
a nakoupit si různé upomínkové předměty na černou díru." "Černé díry mají uprostřed obchody se suvenýry?" křenil se Kocour plný očekávání. "Dělá si z tebe šoufky," vyštěkl Rimmer. "Přestaneš už s těmi svými lacinými blbinami? Musíme přijít na to, jak se odtud dostat." "Lacinými!?" odfrkl si Toustovač. "Stojím 19,99 librodolarů bez DPH!" "Odtud se nedá dostat, že ne?" řekl Kryton. "My tady um um um um um um um um..." třískal hlavou o skříň monitoru, jak se zasekl ve smyčce, "umřeme." "Ne nezbytně," řekl Toustovač s veškerým šarmem, jehož byl schopen. "Jestli tu klapačku nezavřeš," pohrozil mu Rimmer, "tak tě vypnu." "Takže nechcete vědět, jak se z téhle šlamastyky dostat?" Rimmer se otočil na podpatku: "Aha, a ty to náhodou víš, že?" Toustovačův regulační knoflík, jímž se určovala míra opečení, se zatočil ze strany na stranu. "Možná," pravil nevyzpytatelně. "Kdo by si dal opražený vdolek?" "Jak by mohl, kurva do pytle, Toustovač vědět, jak se dostat z černé díry?" "Prakticky vzato vlastně nejsme v černé díře. Ještě ne. Ještě jsme nepřekročili horizont událostí." "Co je to horizont událostí?" zeptal se Kocour. "Začněme od začátku." Toustovač si upravil šířku chleba na maximum a zase zpátky. "Černá díra není žádný objekt, je to oblast, jakási trhlina v látce, z níž je utvořen vesmír, nebo chcete-li, čas. Začíná jako masivní slunce. Když slunce vyhasne, v jeho středu vznikne obrovská gravitační síla, která vtahuje veškerou hmotu hvězdy zpátky do sebe. Ze středně velkého slunce vznikne neutronová hvězda, to je hvězda, jejíž molekuly jsou k sobě nacpané tak hustě, jak to jen jde. Je-li však váha slunce dostatečně veliká, přestane platit "vylučovací princip", který stanoví, že za normálních okolností dva elektrony nemohou obsadit tutéž energetickou hladinu, a tak hvězda pokračuje ve svém hroucení. Nakonec je gravitační síla uprostřed tak kolosální, že úniková rychlost, tedy rychlost, jíž musíte dosáhnout, abyste se dostali z jejího vlivu dosahuje 299 792 kilometrů za vteřinu. Což je rychlost světla. A jelikož rychlost světla představuje ve vesmíru limitní rychlost, nic nemůže uniknout, dokonce ani světlo. Z hvězdy se stane jakýsi gigantický galaktický vysavač, který nasává všechno ve svém dosahu, dokonce i Čas. Proto Čas v přední části lodi utíká pomaleji než v zadní části. Čím blíže se dostanete, tím více pocítíte vliv této gravitační síly, a horizont událostí je bodem, odkud není návratu. Takže," odmlčel se krátce, "kdo si dá teplý croissant?" Kryton zavrtěl hlavou: "Pochopil to někdo?" "Já jsem to chápal," řekl

Kocour, "až do chvíle, kdy řekl: ‚Začněme od začátku.' A pak jsem zase porozuměl ve chvíli, kdy došel k pasáži o teplých croissantech." Rimmer přešel k Toustovači: "Něco mi vysvětli, chlebové trdlo: jak může vylepšený kuchyňský přístroj toho najednou tolik vědět o černých dírách?" "Jsem vášnivý čtenář," odpověděl Toustovač. "Řekl ti to Holly, že? Když se mu vrátilo jeho IQ, ale dřív než se sám vypnul." Grilovací mřížka Toustovače celá zrudla: "Možná." "Nezmínil se náhodou také o tom, jak se z takové černé díry dostat?" "Přijde na to," řekl Toustovač. "Na co přijde?" "Přijde na to, jestli chcete nějaké tousty nebo ne." O dvacet minut později seděli v podkově řídícího centra a prožvýkávali se navršenými hromadami roztříděných toustovaných lahůdek. Kryton, který musel sníst i Rimmerův podíl, začal cítit potřebu výměny svého břišního pytle a Kocour začínal být docela hysterický ohledně toho, co udělá čtyřiatřicet toustů s jeho boky. "Panebože, copak jsi zešílel?" vyštěkl Rimmer. "Kolik podle tebe ještě budou muset sníst toustů?" "Tak takhle je možné dostat se z černé díry. Za předpokladu, že pořád zrychlujete a dosáhnete ve chvíli, kdy překračujete horizont událostí, dostatečnou rychlost, další zrychlení, které vám dodá gravitační síla, způsobí, že prolomíte rychlost světla, provedete kolem singularity v jádru černé díry smyčku a poletíte dostatečně velkou rychlostí, abyste se zase dostali z jejího vlivu." "Domníval jsem se," řekl Kryton s plnou pusou toustů, "že jakmile překročíme horizont událostí, rozmačká nás to." "Jestliže poletíme rychlostí vyšší, než je rychlost světla, pak ne. Získáme celou množinu nových fyzikálních zákonů." "Takže když vyletíme," zamračil se Rimmer, "poletíme rychlostí, která bude vyšší než rychlost světla, ano?" Toustovač naklonil místo přikývnutí svůj tácek s drobečky. "Jak zastavíme? Lister trčí na planetě a umírá tam hlady. Když se nám podaří zastavit o sto třicet galaxií dál přibližně jihojihovýchodním směrem, nijak výrazně nám to nepomůže. Za předpokladu, že má Holly v tom všem pravdu a my to přežijeme, musíme Listera zachránit, jak zastavíme?" "No tak," zavrtěl Toustovač svým regulačním knoflíkem. "Nechtěli byste to taky vědět?" "To bychom chtěli," řekl Kocour zdvořile. "Inu, z vaší strany je odpověď prostá." Jaká?" "Jezte dál tousty." Kocour zaúpěl a sáhl po svém pětatřicátém krajíci.

4.

Lister se pokusil znovu pohnout paží. Tentokrát se to podařilo. Ne o mnoho, ale o kousek ano. Zkusil to znovu. Ruka se pohnula trochu víc. Jeho oblek se rozpouštěl. A čím více se rozpouštěl, tím byl lehčí. To bylo dobré a zároveň to bylo i špatné. Bylo to dobré, protože přinejmenším bude v jednu chvíli opět pohyblivý a bude moci vyrazit k hřebeni kopce. A špatné to bylo, protože neměl sebemenší představu, jestli se mu může podařit dostat se na vrchol kopce dřív, než se oblek úplně rozpustí. Ohnul lokty, aby sklouzl z vidlice vozíku a s křupnutím dopadl na rozbité sklo úbočí. Zjistil, že může zvednout nohu dva centimetry nad zem, a dokázal udělat maličký nejistý krůček kupředu. Zahájil nejpomalejší závod svého života. Stehna se mu chvěla. Bolela ho ramena. S každým krokem byl oblek lehčí a Listerův krok se zrychloval. Lister ztratil veškerý cit pro své tělo. Skládal se jen z pálících, přetížených plic. Vyrazil k vrcholu kopce. Jeho oblek byl nyní lehký. Děsivě lehký. Cítil se téměř nahý. Potom si uvědomil, že pokud se mu i podaří dostat na kopec, pokud se doplazí z dosahu deště, oblek se bude dál rozpouštět, bude se ho ještě muset zbavit. A potom bylo po všem. Vrhl se přes hřeben a s rachotem se skutálel na druhou stranu. Už v pádu tahal za vnitřní řemeny svého obleku a odhazoval kouřící pláty. Jeho pád zastavila hradba lahví. Žádný triumf. Žádná radost, žádná oslava, když se mu podařilo hodit dolů z hory poslední kus kovu, jen příšerně bolavá únava a nepřekonatelná touha po spánku. Vrávoral podél římsy skleněné hory a našel jeskyni - vlastně to bylo spíš doupě, jen něco málo přes metr a půl hluboké a metr dvacet vysoké. Vplazil se dovnitř, stočil se do klubíčka jako děcko a usnul. Za necelých dvacet minut se Lister probudil. Zvuk, který ho probral, byl silný, vlhký rachot lijáku. Nedokázal to snést. Kyselá bouře se musela přesunout přes hřeben na tuto stranu údolí. Narovnal se ze své embryonální polohy a připlazil se k okraji doupěte. Mýlil se, nebyl to kyselý déšť. Ale normální déšť to taky nebyl. Byl černý. Proudy těžkého černého sirupu stékaly po úbočí hory. Lister natáhl roztřesenou ruku a zachytil kapku příšerné tekutiny do dlaně. Čichl k ní. Ochutnal. Vyplivl. Nafta. Pršela nafta. Naftový déšť, pomyslel si Lister, je pořád ještě po čertech lepší než kyselý déšť. Ten ho aspoň hned nezabije. Cítil se docela v povznesené náladě. Pokud šlo o počasí, všechno se lepšilo. Bude-li to tak, do háje, pokračovat, večer by se mohlo dít něco úplně obyčejného jako déšť rajské omáčky nebo sněžení nafukovacích balonů. Odplazil se zpátky do úkrytu svého doupěte a pokusil se znovu usnout. Ale nedařilo se mu to. Ani Lister neuměl spát při zemětřesení. Zvláště když se odehrávalo přímo pod ním. Země se rozšklebila a třiceticentimetrová průrva se plazila k němu, zatímco on pozpátku couval z doupěte. Před bičujícími poryvy nafty si zaclonil oči a sledoval klikaté škvíry, které se šířily trhající se krajinou. Miliony lahví se třištily a řítily se do hřmícího chřtánu otevřené země. Lister utíkal. Neměl sebemenší představu, kam prchá, nebo má-li to vůbec nějaký smysl. Přeskakoval náhle se rozvírající průrvy, uskakoval před menšími lavinami lahví a běžel jako o závod na vrchol dalšího kopce. Z černé oblohy na jeho ubohé, třesoucí se tělo dopadaly ostré kapičky nafty a Lister spadl na kolena a smykem sjel do další prolákliny. Naftou mu ztěžkly vlasy a vítr mu jimi bičoval tvář, přičemž mu kapky deště pronikaly do krku a on musel lapat po dechu. Slepý a zpola udušený vrávoral proláklinou. Setřel si nejhorší nánosy nafty z očí tím, co mu zbylo z trička, a zamrkal proti valícímu se dešti. Nebyl sám. Na horizontu se objevily mohutné siluety pěti tváří. Nebo spíš pěti polotváří, které se vynořily z moře odpadků, jako by se chtěly naposled nadechnout, než je smetí zcela pohltí. Lister je znal. Všechny je poznal. George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln,Theodore Roosevelta a snad největší americký prezident všech dob, Elaine Salingerová. Lister vlekl své rozbolavělé tělo napříč plání a schoval se pod nosem George Washingtona. Už věděl, kde je. Pod horou Rushmore v Jižní Dakotě. Tahle proklatá planeta, tahle neobyvatelná díra plná hnusu je Země. Lister se zasmál. Dokázal to. Byl zpátky doma. Smál se příliš dlouho a příliš usilovně, nebezpečným smíchem, který hraničil s šílenstvím. Všeho, co ho drželo při životě, cíle, který jeho životu dával smysl, toho všeho náhle ve fraškovité podobě dosáhl. Tohle je Země. Je doma.

Ale co se to stalo? Co s ní udělali? Odpověď byla docela zřejmá i napůl šílenému, nemocnému a naftou zmáčenému astrákovi na pokraji vyhladovění. Země se proměnila v monstrózní smetiště. Lister neměl sebemenší představu, co

planetu odtrhlo z její oběžné dráhy a vyslalo ji na divokou pouť do nejvzdálenějších koutů vesmíru, ale skutečnost, že tohle je Země, kterou proměnili na planetární skládku, byla naprosto nepopiratelná. Vysvětlovalo to ale, proč je tady tak ztřeštěné počasí? Jen částečně. Čím více o tom Lister přemýšlel, tím více skutečností do sebe začínalo zapadat. Hned od okamžiku, kdy tady přistál, od chvíle, kdy poprvé vystrčil z Kosmiku nos a polární vítr ho začal bičovat, pohrávat si s ním a nevyzpytatelně měnit směr každých pár vteřin, vyhazovat ho do vzduchu a mrskat jeho tělem do závějí... hned od onoho okamžiku se ho počasí pokoušelo zabít. Pak přišel kyselý déšť, syčivý liják, který padal pouze do prohlubně, kde ztroskotala jeho raketa. Po zázračném útěku do doupěte ho poté zemětřesení přinutilo vylézt do dusivé, mazlavé melasy naftové bouře. Stává se z něho kvůli únavě paranoik? Má myšlenky zdeformované hladem a vyčerpáním?
Nebo má pravdu? Vyhlásila mu Země válku? Jemu osobně? Ale proč? Měla-li Země nějaký druh nevysvětlitelné, vrozené inteligence, proč by ho měla chtít zabít? Co on kdy Zemi udělal? Proč by ho měla nenávidět? Pak mu to došlo. Udělal Zemi úplně všechno. Ukřižoval ji. Byl příslušníkem lidské rasy, zástupcem živočišného druhu, který se rozšířil po planetě jako bakterie; zabíjel její bohatý, plodný život; spotřebovával její bohatství; a nakonec ji považoval pouze za místo vhodné na skládku pro odpadky celého lidstva. Právě tímhle Lister byl: jednou buňkou baktérie. Morový zárodek. A imunitní systém planety ho odmítal. Ne. To je přece absurdní myšlenka. Zešílel. Hlad a únava dodávaly potravu jeho stihomamu. Země přece nemá žádnou inteligenci. Není "živá". Je to kamenná koule. Stál v přístřešku pod levou nosní dírkou George Washingtona a začal sestavovat seznam mnoha skvělých úspěchů, kterých lidstvo dosáhlo. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu ho jako první napadl hrající držák na toaletní papír a v tu chvíli už mohutný plošný blesk zažehl déšť a seslal z oblohy po úbočí hory ohnivou stěnu, která ožehla všech pět prezidentů a přinutila Listera vmáčknout se až do nejzazšího výklenku Washingtonova chřípí. Rozzářil se druhý plošný blesk, odhodil Listera z nosu a přinutil ho běžet přes hory odpadků, které ožily ohnivými řekami. "Tak do toho!" zařval Lister. "Dělej, jen mě zabij!" Zabořil prsty do valící se mazlavé břečky a prudce je vymrštil k obloze. "Zabij mě! Jen do toho, na co čekáš?" Uprostřed hořících jezer a tryskajících gejzírů nafty Lister křičel a pateticky kázal Zemi. Když dva výbuchy hořícího deště pokropily po obou stranách kopec, na němž stál, schoval si hlavu pod paži. Padl na kolena na odpadky, z nichž se kouřilo. "Můžu něco udělat," vzlykal. "Můžu pomáhat. Můžu... Když mě necháš žít, můžu hned začít s nápravou. Můžu..." omdlel. Když do jeho těla začalo opět pozvolna proudit vědomí, uvědomil si napřed déšť. Skutečný déšť. H20. Hmotu života. Překulil se na záda a otevřel ústa. Všude kolem něho se plazily k obloze ocásky kouře z ohnivých louží, které ještě hořely. Pil déšť. Nechal ho přes sebe proudit; čistil mu rány, občerstvoval ho a dodával mu sílu. Přetočil se na břicho, aby se zvedl, a vtom to spatřil. Pár centimetrů od jeho pravé ruky vykukovala z rumiště, z odpadků a zapáchajícího močálu jediná větvička - mrňavý zakrslý stromek s úrodou zelených bobulí. Lister jeden z plodů utrhl a začal ho jíst. Byly to olivy. Rozbrečel se. Utvořil z dlaní misku a nachytal trochu dešťové vody, jíž stromeček něžně pokropil. Vypadalo to na docela prostou rovnici: když se bude starat o olivový strom, olivový strom se postará o něho. V rumišti za sebou zaslechl pohyb. Otočil se. Nebyl jediným žijícím živočichem na planetě. Byl zde přinejmenším ještě jeden. Stvoření se s ním setkalo pod olivovým stromem. Byl to jeden z nejstarších obyvatel Země. Byl zde dávno před člověkem a pravděpodobně zde zůstane i dlouho po něm.
Byl to šváb.
Ale velký šváb.
Obrovský šváb.
Tenhle šváb by mohl hrát útočné křídlo za londýnské Tryskáče v jejich nejlepší sezóně všech dob.
Byla to šváb všech švábů.
Šváb dva a půl metru dlouhý.
Lister se dal pomalu do pohybu. Velmi pomalu. Zhoupl se na zadku, přitáhl kolena k bradě a rychlým pohybem vymrštil obě nohy ve vysokých botách ze strany proti švábovi. Ozvalo se odporné žuchnuti a šváb se ocitl na zádech, bezmocně se kroutil a v šoku otvíral a zavíral kusadla. Lister slídil v odpadcích po nějaké smrtelné zbrani a našel dlouhý tenký střep skla. Stál nad vrtící se bestií s rukama zdviženýma nad hlavu. Sklo prudce kleslo k měkké části podbřišku. Vtom se Lister zarazil. Odhodil ostrý střep stranou, sklonil se a zvedl švába zpátky na nohy. Šváb ze sebe vydal řadu udivených mlaskavých zvuků, ale nepokusil se zmizet. "Tu máš," utrhl Lister z větvičky olivu a podal ji švábovi, aby si vzal. "Jsem reformovaný živočišný druh. Budeme spolu vycházet. Už žádný zabíjení. Tu máš. Vem si." Obrovský hmyz olivu ignoroval. Místo toho zarýpal čumákem v rumišti a začal pojídat odpadky. Lister tam seděl a pojídal olivy, zatímco mamutí šváb konzumoval odpad. Zdálo se, že mu to nesmírně svědčí. Po jídle se Lister rozhodl, že se vrátí ke Kosmiku, aby přehrabal jeho ruiny a podíval se, jestli tam nezůstalo něco, co by mohl zachránit. Když kráčel rumištěm, uvědomil si, že ho šváb sleduje. Otočil se a pokusil se ho zahnat divokým pohybem paží. Šváb zamlaskal, vypískl a pokračoval v chůzi za Listerem. Lister se rozběhl klusem. Šváb rovněž. Lister nakonec zpomalil a úplně zastavil. Šváb ho doběhl, sklouzl na břicho, hlavu si vložil Listerovi mezi kolena a šťouchal ho do nohou. Lister se klopýtavě zvedl, narovnal se a znovu se ho pokusil zahnat. Šváb do něho opět začal šťouchat. Lister šel bokem s široce rozpaženýma rukama a snažil se držet si švába od těla. Šváb ho trkl potřetí a Lister spadl jak široký, tak dlouhý na záda. Šváb zvedl břicho ze země a začal se kolébat vpřed.
Chtěl ho nést. A když vás chce svézt dvaapůlmetrový šváb, dedukoval Lister, je patrně nejmoudřejší nechat ho při tom. O pět vteřin později už svůj názor změnil. Jen co se obkročmo posadil na jeho hřbet a zabořil prsty pod okraj plátů jeho brnění, šváb vyrazil. Pohled přibližně z padesáti metrů to musel být jistě úžasný, ale museli byste mít otevřené oči, abyste si ho mohli plně vychutnat, a Lister neměl vůbec v úmyslu něco takového udělat. Křičel a řval a snažil se švába řídit směrem k zemi, ale jeho laskavý únosce byl upřený pouze k cíli své cesty. Vezl ho domů, aby ho seznámil s rodinou. Obstoupilo je přibližně dvacet členů švábí rodiny, pohvizdovali, mlaskali a třeli si o sebe zadní nohy v projevech hmyzí radosti. Lister byl očividně hit. Jeden ze švábů odlezl do hloubi jeskyně a přitáhl k Listerovým nohám

napůl zetlelou kostru pohovky. Rodina vše pozorovala v němém očekávání. Lister udělal něco, co by za žádných jiných okolností nikdy neudělal. Začal pohovku jíst. Zdálo se, že nebude problém ji strávit. Ozvala se kakofonie ševelení, pohvizdování a mlaskání a švábi ho potěšené obkroužili. "Je to naprosto úžasný." Lister s údivem zjišťoval, že k nim promlouvá. "Máte to tady nádherný," řekl matce švábici. "A podáváte vynikající shnilou pohovku. Já ale opravdu budu muset jít." Kývl, přidal několik zamlaskání a hvízdnutí a vyšplhal se na záda prvního švába. Ten se kolébavou chůzí rozběhl jeskyní a vyletěl nad úbočí hory. Když Lister otevřel oči, zjistil ke svému zděšení, že letí ve zformované letce na čele roje švábů. Deset jich měl po pravici, deset po levici. A když prolétávali údolím, vynořovali se ze svých jeskyní další a další a přidávali se k nim. Ohlédl se na bobtnající roj bzučících švábů za svými zády a zaječel jako hvězda rodea na hřbetě divokého mustanga. Díky obyčejnému oportunistickému pojezení malého kousku rozkládající se sedací soupravy byl Lister pomazán na Krále švábů. A Lister společně se svými loajálními poddanými se vydali dát planetu opět do pořádku.

5.

Kolosální kuželovité trysky na břichu Červeného trpaslíka zuřivě úpěly v prohrané bitvě s neodolatelnou přitažlivostí gravitační síly černé díry. Náhle jejich marné protesty v jediném okamžiku ustaly a rozhostilo se ticho. Jakmile veškerý odpor skončil, masivní těžařská loď byla katapultována do černočerné tmy směrem k horizontu událostí. Trysky začaly líně rotovat, 45 stupňů, 90 stupňů, 120 stupňů, až nakonec opsaly celý půlkruh. Rotující motory zeslábly a na své místo hlučně doklaply vyrovnávací trysky. Celou tu dobu se loď se skučením řítila vstříc neosvětlenému neznámu. Tryskové motory opět naskočily. Tisíce vodíkových explozí zkrotily surovou energii vesmíru a hnaly loď kupředu k hranici blížící se rychlosti světla a dál.

"Horizont událostí: dvě minuty a končíme." Kryton si přetáhl přes ramena bezpečnostní popruhy a nafoukl si protinárazový oblek. "Už jsem vám říkal o špagetizaci?" zeptal se Toustovač. Kocour se prudce napřímil na gauči zastrčeném v rohu antigravitační komory: "Co je to špagetizace?" "Tak jsem se o tom vážně nezmínil?" "Minuta padesát." "Nezmínil. Co je to?" zeptal se Rimmer. "No," začal rozvážně Toustovač, "když vstoupíte do černé díry, nastane jev zvaný ‚špagetizace'. Myslel jsem si, že jsem se o tom zmínil, jenže zřejmě jsem to neudělal. V každém případě k tomu už za malou chvíli dojde." "Minuta čtyřicet." Kocour se položil zpátky na pohovku a zíral do stropu: "Co to, sakra, teda je?" "Špagetizace. Zkusím hádat," řekl Rimmer. "Vidím jen dvě možnosti. Zaprvé: vzhledem k bizarnímu efektu intenzivní gravitační síly a jelikož vstupujeme do oblasti, kde pro čas a prostor už nadále neplatí fyzikální zákony, ve všech z nás se nevysvětlitelně probudí neodolatelná chuť k pojídání obrovského množství jistých italských nudlí na bázi pšenice, které se obvykle podávají se strouhaným parmezánem, nebo zadruhé: my, celá posádka, se proměníme ve špagety. Mám pocit, že první možnost můžeme vyloučit." "Máte naprostou pravdu," řekl Toustovač. "Všichni budete tak trochu špagetizováni." "Čtyřicet vteřin," odpočítával Kryton. "Co se teda stane?" "Ale potom zase budete dešpagetizováni," řekl Toustovač a dodal: "Doufejme. Holly hovořil o této části poněkud mlhavě. Zřejmě to nepovažoval za nijak zvlášť důležité." "Tak já se proměním ve špagetu," vyletělo Kocourovi obočí až po horní okraj čela, "a ty to nepokládáš za nijak zvlášť důležité?" "Třicet vteřin." Kocour se marně pokusil zvednout hlavu z podpěrky lebky - měl v zásobě obrovskou sbírku nechutných pohledů, jimiž chtěl vrhnout po Toustovači, ale gravitační síla ho přišpendlila do úplné nehybnosti k pohovce, takže vrhal své pohledy alespoň do stropu. "Je už pozdě, abychom změnili ten plán? Nemám sebemenší představu, co má letos nosit dobře oháknutá špageta."

"Deset vteřin."

"Deset vteřin?" Rimmer byl podobně nehybný. "Co se stalo s dvaceti vteřinami?" "Zapomněl jsem dvacet vteřin ohlásit," omlouval se Kryton. "Poslouchal jsem Kocoura." Jeho oči se opět zvedly k obrazovce skeneru. "Ach, promiňte - jak jsem se omlouval za to, že jsem neoznámil ‚dvacet vteřin', tak mi teď uteklo ‚pět vteřin'." "Tak za jak dlouho to teď je?" zaječel Rimmer. "Ehm... za nula vteřin," řekl Kryton. A měl pravdu. Kombinace tryskového pohonu Červeného trpaslíka a gravitační síly prolomila hranici rychlosti světla přesně v okamžiku, kdy raketa narazila na horizont událostí. Ve všech myslitelných významech a hypotézách loď přestala existovat ve vesmíru v jeho původním smyslu. Setřásla ze svého hřbetu Newtona, Einsteina, Oppenheimera i Chiena Lau a upsala se úplně nové množině fyzikálních zákonů. Byli v černé díře a mířili do jejího středu. Mířili do prstence světla, který sebevražedně vířil kolem točící se singularity - jádra mrtvé hvězdy, kde je veškerá hmota nasávaná černou dírou nekonečně stlačena. A řítili se tam takovou rychlostí, že předstihli světlo. Kocourovo tělo začalo všemi směry přetékat z gauče. Dlouhé tenké proužky hmoty, z níž se předtím skládalo jeho tělo, sklouzly na podlahu a proplétaly se s proužky, jež kdysi byly Krytonem, Rimmerem a Toustovačem. Antigravitační komora se stala mořem supících a křičících živých plochých nudlí. Všichni se vzájemně propojili. Propletli se a vytvořili nový celek. Nebyli čtyři, byli jeden. Částice, které kdysi tvořily Rimmerovu inteligenci, najednou v oslepujícím záblesku empatického souznění pochopili zoufalou, monumentální důležitost toustu. V témže okamžiku proužky, které bývaly Toustovačem, si uvědomily naprostou nezbytnost dobrého oblečení a opravdu úžasného střihu vlasů. Vlasové nudle, v něž se nyní proměnil Kocour, pocítily svou mechanickou podstatu a s neotřesitelnou jistotou poznaly, že křemíkové nebe existuje a že nejlepší způsob, jak se do něho dostat, spočívá v pilném luxování. Současně makarony z někdejšího Krytona poznaly, jaké to je být Rimmerem. Pochopily, jaké to je, když měl člověk takové rodiče, takové dětství, takovou kariéru, takový život. Nedalo se křičet, ale právě to se teď Krytonovi chtělo. Loď už nebyla lodí, stala se obrovským tachygrafickým objektem, superlehkou částicí, která se řítila vesmírem na vnější straně toho našeho. Byla nádrží, pak vlnou, balonem, tečkou a nakonec přestala mít jakýkoli tvar, prostě jen byla. Obrovská hromada italských těstovin klouzala časoprostorem a civěla do tváře roztočeného bílého disku. "Podívejte," pravila část špaget, která náležela převážně Rimmerovi.

Uprostřed světelného kotouče bylo šest propletených cívek, které připomínaly optická vlákna, ale o rozměrech, které žádný rozměr neměly. Obrovské duté kabely se točily a vlnily jako zmije na hlavě Gorgony. Trubice měly barvy bez

jakéhokoli významu pro lidské oko. Točily se a kroutily v nadčasovém tanci krásy. Nebylo to poprvé, co si Rimmer vyčítal, že si s sebou nevzal videokameru. "Co je to?" zeptal se, ale než mohl kdokoli z nich odpovědět, že je to kulička světla, loď sama proklouzla singularitou. Odrazila se od nenadálého polštáře antigravitace, s nímž se setkala, a potom jako plavec, který se ponořil příliš hluboko, zoufale zalapala po hladině, po horizontu událostí, po známém vesmíru. Vynořila se vpředu a bojovala s gravitací, která se ji snažila vtáhnout rychlostí světla zpět do svého jádra. Potom gravitace táhnoucí loď rychlostí světla zrušila moment rychlosti světla lodi a Červený trpaslík opět nabyl svou fyzickou podobu. Náhle cestoval relativní rychlostí nižší než tři sta šedesát tisíc kilometrů v hodině a mířil k horizontu událostí. Kov lodního pažení se prohýbal a úpěl. V kovových stěnách se objevily poťouchlé trhliny, které se jako šílené klikatě sbíhaly v prostoru přístaviště.
Loď začala zpomalovat. Kupole z plastu se tříštily a otřásaly. Kovová těžařská výzbroj se s odporem odtrhla od zádi lodi a bezmocně se ve spirále pohroužila do singularity, aby se tam nekonečně zmačkala. Plavidlo stále zpomalovalo. Trysky motorů začaly skřípět a potom se náhle po celé délce lodního břicha s praskotem odtrhly a také se zřítily do nekonečné propasti.
Loď stále zpomalovala.
Polovina hnacích trysek byla ztracena. Z mrtvých motorů vytrysklo vodíkové palivo a zaplavilo neúprosnou prázdnotu. Zraněné plavidlo se jako harpunou zasažená velryba divoce vrhlo k hladině, ke světlu, k životu. A pořád pomaleji. Další sprška tryskových pouzder zaúpěla, zohýbala se a odpadla.
Ještě pomaleji.
A pomaleji.
A po-o-o-o-o-maleji-i-i-i-i. Relativně se loď pohybovala sotva devadesátikilometrovou rychlostí za hodinu. Potom padesátikilometrovou.
Pětatřicetikilometrovou. Dvacetikilometrovou. Černá díra si potřebovala vyžádat ještě jedny trysky, aby dosáhla rovnováhy, stáhla loď pod rychlost světla a navždy ji sevřela ve svém ponurém objetí. Ale nedošlo k tomu. S náhlostí kojeneckého křiku při porodu Červený trpaslík protrhl horizont událostí a ocitl se zpátky ve známém vesmíru. Osvobozená z nejhoršího sevření pohyblivých písků vnitřku mrtvé hvězdy se ochablá loď opět na okamžik přiblížila k rychlosti světla, k čemuž došlo chviličku předtím, než by ji poslední zbytky gravitačního pole otočily a zastavily na samé hranici oblasti vlivu černé díry. Dešpagetizovaný Kocour se podíval na své tělo a kontroloval, jestli je všechno na svém místě. Zdálo se, že ano. Odepjal se z gauče a postavil se na nejisté nohy. "Všichni v pořádku?" Kryton přikývl, ale ještě se mu příliš zvedal žaludek na to, aby mohl promluvit. "Co to bylo?" zeptal se Rimmer. "Uprostřed toho vířícího světla. Ty trubice." "Omnizóna," odpověděl Toustovač. "Holly předpověděl, že se v ní ocitneme. To potvrzuje jeho teorii." "Jakou teorii?" "Teorii, že existuje šest dalších vesmírů a všechny průchody z jednoho do druhého konvergují do středu singularity." "Existuje šest dalších vesmírů?" zeptal se Rimmer. "Tak to Holly vypočítal," odpověděl Toustovač. "Taky věří, že náš vesmír je špatně stvořený. Je to vesmír, ve kterém je úplný bordel. Něco se při velkém třesku udělalo špatně a Čas se vydal špatným směrem. Proto tady nic nedává smysl." "Já ti povím něco, co smysl určitě dává," připotácel se Kocour k Toustovači. "Přinutil jsi mě sníst sedmdesát tři toustů s máslem. Zkontroluj si to: sedmička, trojka," poplácal se po zadku. "Cítím se, jako bych za sebou vlekl v gatích ještě třetí půlku. A musím ti jednou provždy povědět a chci, abys s tím žil po celý zbytek života, že ty..." bodl Toustovače dlouhým nehtem svého ukazováčku, "ty totiž děláš fakt mizerný tousty. Jsou studený, připálený a ještě k tomu nepropečený." Toustovač zakroutil vzdorovitě regulačním knoflíkem: "Tak hele: co bys čekal za 19,99 librodolarů bez daně? Konverzaci, kvantovou teorii a ještě k tomu dobrý tousty?"

6.
Vyboulená.varhánkovitě pomačkaná vrata nákladního přístavu se odmítla podřídit elektronickému pokynu, ale nakonec se poddala hromadné masivní palbě z hornických laserů, které je vyrvaly ze závěsů a vyslaly na krouživý pohyb vesmírem. Na startovací rampě rolovala dvě transportní plavidla, která společně vyletěla rozšklebeným otvorem. Obě rakety se naklonily vlevo a vydaly se podél těžce poškozeného trupu Červeného trpaslíka, než se střemhlav snesly do atmosféry planety. Když narazily na šedivou hradbu mraků, lodě se od sebe oddělily. Bílý obr s Rimmerem a Kocourem zamířil na severní polokouli a Modrý skrček, jejž řídil Kryton s Toustovačem, si to svištěl na jih. Rimmer bez jediného mrknutí zíral na infračervenou obrazovku skeneru, zatímco Bílý obr přelétával nad povrchem planety. "Co se stalo s tím sněhem? Kam zmizela doba ledová?" Kocour odsunul stranou rozhoupané chlupaté kostky a zadíval se do husté tmy za oknem řídícího centra. "Co to je tam dole za bordel? Ta hora, vždyť se třpytí." Rimmer se ohlédl přes rameno: "Vypadá to na sklo." Kocour zesílil zvětšovací faktor a dívali se na pohoří ze zelených lahví, která se pod nimi prostírala. "Láhve? Co to má být?" Rimmer pokrčil rameny a otočil se zpátky k tepelnému skeneru. Nic. Zapnul hlasem ultrazvukový prohlížeč, aby zachytil známky pohybu. Pořád nic. "To je beznadějné. Můžeme tady létat dokola celé roky a nemusíme ho najít. Jeden člověk na planetě takových rozměrů? Jako hledat jehlu v kupce sena. Ne, je to ještě horší. Jako pokoušet se najít schovanou plechovku piva na studentském večírku." Jestli je ještě naživu, najdeme ho. Dá nám nějaký signál." "Je tam dole už čtyřiadvacet dní. Čtyřiadvacet dní bez jídla. Možná je příliš zesláblý na to, aby nám mohl dát nějaký signál." Kryton přepnul Modrého skrčka na autopilota a vmáčkl se mezi tyčící se hromady čerstvě opečeného chleba, které zabíraly osmdesát procent životního prostoru v operační střední části rakety. Vzal přibližně deset hnědých krajíců, které ležely na obrazovce skeneru, a odložil je nahoru na palandu, která se prohýbala pod tíhou hromady francouzských baget. "Čtyřiadvacet dní bez jídla," řekl Toustovač. "Já se jen modlím, jestli jsme s sebou vzali dost chleba." Kryton potlačil povzdech a přemítal, jak se mohl nechat přesvědčit, aby vyrazil do vesmíru ve dvojici s kuchyňským robotem. Už třicet šest hodin létali nad povrchem planety v naději, že tepelný lokátor infračerveného skeneru nebo ultrazvuk odhalí nějaký pohyb. V pět hodin odpoledne druhého dne konečně zachytili signál. Pocházel z

malého ostrůvku, který měřil napříč sotva sto kilometrů a nacházel se pět a půl tisíce kilometrů jižně od rovníku. Na ultrazvuku zaznamenali malé oblasti pohybu. Infračervený skener potvrdil výskyt života. Docela značné množství života. Kryton se podíval na hodinky, potom si odšrouboval ucho a zase je přišrouboval zpátky, což byl jeho zvyk, když přemýšlel. Další tři hodiny nebude možné spojit se s Rimmerem a Kocourem. Pohybovali se na opačných stranách planety a komunikovat mezi sebou mohli jedině tak, že odráželi radiový signál od Červeného trpaslíka na oběžné dráze, který se však ve správné poloze ocitl vždy jen jednou za čtyři hodiny. Znovu se podíval na hodinky, několikrát na ně poklepal a rozhodl se. Zpáteční tryskové motory Modrého skrčka vypálily do bažinatého povrchu ostrova kouřící jámy a přistávací nohy se vysunuly do slatiny, do níž se zabořily několik metrů, než našly pevný podklad. Průlez se otevřel a Kryton se vyklonil, aby si prohlédl terén. Opatrně začichal, aby nabral vzorek pro analýzu atmosféry. Jeho čichový systém se okamžitě přesytil masivním předávkováním a nos mu hlasitě vybuchl. Netrpělivě pomlaskával, odšrouboval si roztrhaný nos z obličeje a zalovil ve svém pytlíku s náhradními díly pro druhý. Roztrhl plastikový obal a přicvakl nos na místo. Přitáhl regulační šroubek, aby snížil citlivost pachového čidla na minimum a znovu pokusně nasál. Jeho druhý nos skončil přesně stejně jako první. Další nosy už neměl. Bude muset počkat, dokud se nevrátí na Červeného trpaslíka. Zatím zůstane bez nosu, což je pravděpodobně jen pro dobro věci. Vyvrávoral na rampu a vhodil do kouřící bažiny malý nafukovací člun. Potom se ponořil zpátky do rakety, aby se za chvíli objevil s Toustovačem přivázaným na zádech. "Opatrně," ječel Toustovač. "Já jsem jenom za 19,99 librodolarů. Nejsem vodotěsný." Krytonův řídící procesor napadla zvláštní myšlenka, ale byl to příliš krutý nápad, který se nehodil pro mechanoida, a také nebyl toho druhu, aby ho přiblížil křemíkovému nebi, takže ho Kryton váhavě zavrhl. Seděli v nafukovacím člunu a Kryton kontroloval dálkový skener. Přitáhl si joystick k sobě a člun vydal skřípavý zvuk, nadskočil na kouřící hladině bažiny a vydal se ve směru zvukového signálu. Kocour začínal panikařit. Byl už téměř dvě hodiny bez koupele, nemohl si dát dokonce ani lehkou sprchu. Začínal smrdět jako člověk. Přepnul kontrolní panel na automatiku a odšoural se do šatny. "Nejsem tady, kámo," řekl a rychle se probíral svým nouzovým cestovním šatníkem, který obsahoval jen stovku jeho nejlepších, nepostradatelných obleků, a vybral si na odpoledne sedm nových souprav. S Kocourem se nedalo vůbec nic kloudně dělat. Rimmer vzhlédl od své hlídky u obrazovky skeneru. "Skutečně potřebuješ úplně nezbytně další koupel?" Kocour otázku vůbec nepovažoval za hodnou odpovědi. Lidské bytosti, jak nehygienická, špinavá a nechutná stvořeníčka! Všechny jejich priority byly mylné: věnovaly jen velice nedostatečnou pozornost odpočinku a celkové kvalitě podřimování. Místo toho pobíhaly nesmyslně sem tam a potily se. Žádný div, že vymyslely kolo dřív než dvourychlostní vysoušeč vlasů s nástavcem na tvorbu účesu. Všechny jejich hodnoty byly převrácené vzhůru nohama. Co se však dalo čekat od rasy, jejíž přední vědci věřili, že se vyvinuli ze slizu? Z mořského slizu. Lidé se zcela upřímně drželi názoru, že jejich předkem bylo slizké bahno. Na druhou stranu, když už s nimi Kocour strávil nějakou dobu, byl nakloněn s tím názorem souhlasit.
Vymodeloval si tvář do elegantního úšklebku a zmizel ve sprchovací buňce. Kocour se ještě nemyl ani hodinu, když Rimmer spatřil Kosmika.
"Podívej, tamhle je!" Kocour vyběhl z buňky se sprchovací čapkou na hlavě a zpod koupacího pláště z něho kapala voda. "Tamhle!" ukazoval Rimmer na zvětšeném obrazu videa. Kocour čvachtavě dosedl do řidičského křesla, zapnul Bílého obra do průzkumného režimu a přistál čtyři sta metrů od těžce poškozené rakety. Rimmerovi bylo jasné, že na palubě nemůže být nikdo živý, už dávno předtím, než přes duny ze skla dorazili k vykuchané lodi. Průlezová dvířka byla napůl roztavená a to, co z nich zbylo, se vrzavě houpalo na jednom závěsu. Uvnitř nezůstalo nic: žádné příslušenství, žádné armatury, jen rozpadající se lodní přepážky. Střecha chyběla téměř úplně a kuželovité díry vytvářely v podlaze z vyztuženého, metr silného železobetonu groteskní vzory. Kocour prostrčil dírou v trupu prst a zatáhl.
Třicetcentimetrový plát kovu se lehce odloupl, a když Kocour sevřel pěst, snadno ho v dlani zmačkal. Rimmer se rozhlédl po hromadě popela, který ležel na místě, jež připomínalo přespávací pohovku. "Tohle jsem našel na místě řidiče," stál Kocour v průlezu a držel v ruce rozpuštěný kousek Listerovy kožené ušanky. "To už jsem kdysi zažil," řekl Rimmer. "Jednou na Kallistu. Vyhubilo to veškeré osídlení." "Co je to?" Rimmer se podíval vzhůru střechou na černé chomáčky mraků, které se tvořily na šedivé obloze. "Kyselý déšť," řekl tiše. Oba dva věděli, že nic nenajdou, ale rozhodli se na místě porozhlédnout. Nic z toho Rimmerovi nedávalo smysl. Zanechal Listera na ledové planetě. Led se jakýmsi záhadným způsobem všechen rozpustil a odhalil podivný terén s geografickými útvary zjevně postavenými ze skla. "Hej!" Rimmer vzhlédl. Kocour stál na vysoké římse a hleděl na vrak Kosmika. "Pojď se podívat na tohle!" Kocour mával na Rimmera, aby přišel za ním. Rimmer se vydal rozrytým úbočím lahvové hory vzhůru a pohlédl do vedlejší prohlubně. Pod nimi se do dáli táhly hektary úrodných, svěže zelených pastvin a polí. Pole plná pšenice, kukuřice a ječmene se tetelila v lehkém vánku chráněného údolí. Po celé jeho délce se třpytila dlouhá tenká stužka zurčící modři. Po obvodu vyrůstaly husté lesy nepříliš vysokých, ale silných a mladých stromů. A uprostřed údolí, v samém srdci rozlehlého olivového sadu, stoupal z hlavy komína malého statku kouř. "Tam." Rimmer nedokázal nějakou chvíli rozpoznat, na co Kocour ukazuje: jeho zrak nebyl zdaleka tak dobrý. Potom to uviděl. V dálce na úzkém hnědém obdélníku nějaká malá postavička táhla podomácku vyrobený pluh po zpola zoraném poli. "To je Lister. Musí to být on." Napůl klouzali, napůl padali dolů do údolí a běželi přes pole vstříc postavě. Když od ní byli dvě stě metrů, uvědomili si, že se spletli. Byl to člověk, ale nebyl to Lister. Byl to starý člověk s prošedivělými vlasy a s trochu ohnutými zády. Taky asi dost špatně slyšel, protože neodpověděl ani na jediný z Rimmerových výkřiků, dokud se neocitli až těsně u něho. Muž se otočil a podíval se na ně, přičemž jeho prsty si mimoděk pohrávaly s dlouhými pramínky stříbřitých vousů. Měl pružné silné svaly a větrem ošlehanou tvář farmáře, který strávil celý život v polích. Byl zdravý a silný, ale muselo mu být přinejmenším šedesát let, možná i víc. Chvíli na ně zpod silných, chlupatých housenek svého obočí tiše zíral a potom si hrubou pokožkou předloktí otřel čelo a vrátil se ke svému pluhu. "Starče!" supěl Rimmer. "My někoho hledáme." Muž se zastavil, ale neotočil se.
"Našeho přítele. Ztroskotal kousek támhle za kopcem," ukázal Kocour, ale stařec se tam nepodíval. Místo toho docela

slušně napodobil, pořád k nim otočený zády, Rimmerův hlas. "Vrátím se," řekl stařec. "Věř miiiiiii." Otočil se a smekl čepici. Rukou s jaterními skvrnami si pročísl pár zbylých pramínků stříbra na temeni hlavy. Rimmer nahnul hlavu na stranu a studoval rysy ve tváři starého muže. Oči ho prozradily. "Listere?" řekl a napůl svým očím nevěřil. Lister zavrtěl hlavou: "Kde, kurva, vězíte?" "Dostali jsme se sem, jak to šlo nejrychleji." "Nejrychleji?" zařval Lister. "Nejrychleji?" Šoupal nohama o sebe a vydával jazykem bizarní mlaskavé zvuky. "Bylo to jen šestnáct dní." Rimmer podrobně zkoumal starce, v něhož se Lister proměnil. "Můj ty bože, za to určitě může časová dilatace." "Co?" "Loď se zasekla v černé díře. V okolí černé díry ubíhá čas pomaleji. Relativita. Z našeho pohledu jsi byl pryč jenom pár dnů." Lister si odfrkl a odhalil řadu zkažených zubů. "Byl jsem tady sám a čekal jsem, že mi přinesete něco k jídlu," - jeho oči zajiskřily vztekem - "celých posledních čtyřiatřicet let. Čtyřiatřicet kurevskejch let." Rimmer zavrtěl hlavou a snažil se vymyslet něco adekvátního, co by mohl říct. Napadlo ho jediné: "Promiň."

7.

Kocour se otočil a ukázal na rozlehlé údolí: "To jsi všechno udělal sám?" Lister zavrčel nevolí. "Tady to byly dřív samý odpadky a ty jsi z toho udělal tohle?" Lister znovu zavrčel. Víc než třetinu století toho anglicky moc nenamluvil a konverzace mu dělala potíže. Otočil se a přimhouřenýma očima přehlédl svá pole. Rimmer sledoval směr jeho zraku až ke stádu zvířat, pasoucích se na samém okraji údolí. Vypadala jako menší koně, ale na tu dálku to bylo obtížné poznat. Lister si strčil do úst oba palce a vydal pronikavý kolísavý hvizd. Jedno zvíře ze stáda vzhlédlo od pastvy a dalo se do klusu. Sledovali je a zvíře se náhle vzneslo do vzduchu a zamířilo si to oblohou k nim. Obrovský dvouapůlmetrový šváb přistál elegantně mezi ječícím Kocourem a hysterickým Rimmerem. Kusadly se něžně otřel zezadu o Listerova lýtka a Lister ho něžně poplácal po hrudi, přičemž celou dobu vydával vrkavé mlaskání a pohvizdoval. "Mňau! Vrrr!" Kocour se vrtěl a kroutil tělem, jako by ze sebe setřásal tisíce vší, zatímco Rimmer vedle něho se zmítal v křečích. "Žerou odpadky," řekl Lister, jako by to bylo nějaké vysvětlení, a vyšplhal se švábovi na záda. "Jedeme," plácl švába přes zadek. Kocour se zkroutil a začal pobíhat dokola, přičemž se škrábal po celém těle. "To je teda fór! Brrr! Pfuj! Vždyť je to šváb!" "Ty si myslíš, že si na to máme sednout?" řekl Rimmer lapaje po dechu. "K domu je to deset kilometrů." "Deset kilometrů? Tak málo?" Rimmer mával před sebou oběma rukama. "Jeďte, hoši, napřed. Já bych se docela proběhl." "Cože? Ne ne. Já běžím s tebou," řekl Kocour a začal další kruhový tanec svého zhnusení. Šváb zamlaskal, hvízdl a čile si třel o sebe chlupaté zadní nohy. "Začíná být rozrušený," řekl Lister. "Myslí si, že ho nemáte rádi." "No nééééé," zasmál se Kocour s předstíraným pobavením. "Jak ho mohlo něco takovýho napadnout? Myslím, že je docela roztomilej. Švábi patřili vždycky k mýmu nejoblíbenějšímu hmyzu. Dokonce mi ve skříňce visí plakát se švábem. Nejvíc miluju ty černý lepkavý chlupy, co má vzadu na nohách, a ten sliz, co mu ukapává z kusadel. Je rozkošnej! Vaúúúú." "Tak nasedat. Ty taky," kývl Lister na Rimmera. Přehodili nohy přes švábova záda a šváb chvíli capkal, rozběhl se, a když nabral rychlost, hlučně zamával křídly a vznesl se k obloze. "Tak co," řekl Kocour a pevně svíral krunýř švábova břicha, "bude se během letu pouštět nějaký video?" "Co je to?" ukázal Rimmer na pole pod nimi. Na poli nebyla žádná úroda, jen žluté a bílé kytky, které rostly tak, aby tvořily dvě obrovská písmena: dvě velká "K". "Jasmín," odpověděl Lister prostě. A Rimmer se dál neptal. Listerův dům byl celý postavený z odpadků. Stěny byly z odpadového papíru slisovaného na cihly, které byly pevné jako tvrdé dřevo. Střešní tašky byly vyrobené z rozklepaných plechovek od fazolí a kruhová okna pocházela z automatických praček s bočním vkládáním prádla. Do vysoké věže, vzdálené asi patnáct metrů, která obsahovala soustavu zrcadel, jež poskytovala sluneční energii, vedly nejrůznější roury, trubky a kabely. Vedle hlavní budovy stál bezpočet stájí pro šváby a hospodářských stavení, kde byla uskladněna sklizená úroda, semena a nářadí. Když kráčeli po dvoře, vyběhlo je přivítat veselé klubko mladých švábů. Ňafali, mlaskali, pohvizdovali a motali se kolem Listerových kotníků a on každého z nich poplácal a pokračoval dál do hlavní budovy. Nábytek uvnitř obydlí byl rovněž zbudován z nežádoucího odpadu. Bylo zde primitivní, ale účinné ústřední topení, vyrobené ze starých automobilových chladičů a výfuků. Zatímco Lister byl zaneprázdněný v kuchyni, Rimmer s Kocourem se usadili na pozoruhodně pohodlné pohovce, která zjevně sestávala ze tří svázaných záchodových mís potažených odpadovými pytli, měkce vycpanými materiálem, z něhož se nakonec vyklubaly chuchvalce smetí z vysavače. Kamenný krb měl bohatě zdobené, ručně vyřezávané obložení ze dřeva. V pokoji sflikovaném z nejrůznějšího odpadu působil zvláštně nepatřičně. Nad ním visel zdobný zlacený rám, který na první pohled vypadal prázdně. Rimmer vstal a přešel k němu blíž. Při pozornějším ohledání zjistil, že uvnitř rámu je obraz. Fotografie, jež snad ani neměla rozměry snímku na pas, vystřižená z ročenky Červeného trpaslíka. Rimmer přimhouřil oči a pokusil se ten obličej rozpoznat. Byla to fotka, kterou Lister míval pořád v peněžence. Ta, o které si myslel, že o ní Rimmer neví. Byla to jeho jediná fotografie Kristiny Kochanské, která se na ní usmívala svým proslulým úsměvem výherního automatu. Rimmer zavrtěl hlavou. Lister ještě pořád visel na holce, se kterou chodil tři týdny před několika tisíci epochami. Jeho psychika si ji vyfantazírovala za družku ve hře Lepší než život, a ani teď, po téměř čtyřiceti letech samoty zde ve Světě odpadků, nebyla jeho paměť ochotna ji propustit. Z kuchyně se přišoural Lister a ve vrásčitých rukou svíral tác naložený neuměle vytočenými keramickými hrníčky. Uviděl Rimmera, jak si prohlíží fotografii velikosti nehtu v rámu, který by mohl pohodlně pojmout několik pláten El Greca, a usmál se. "Jednou," řekl, "ji dostanu zpátky." Rimmer s Kocourem pohlédli na křehkého starce, v něhož se Lister proměnil, a s vlídnou shovívavostí přikývli. Zdálo se zbytečné poukazovat na to, že umřela před třemi miliony let a že dokonce i v době, kdy ještě žila, to byla ona, která jejich vztah skončila, neboť se na Listera vykašlala kvůli jakémusi chlápkovi, jenž pracoval v letecké navigaci. "Jednou," zopakoval. A oni opět přikývli. Lister podal Kocourovi hrnek kopřivového čaje a plný talíř salátu z jalovce a pampelišek a posadil se. "Co se tedy stalo?" zeptal se Rimmer. A Lister jim začal vyprávět. Pověděl jim téměř všechno, vynechal pouze příhodu s olivovou větvičkou, onu "smlouvu", kterou uzavřel s planetou a která se postupem let stávala v čím dál větší míře snem, něčím neskutečným, zpola vyfantazírovaným. "A co dál?" zeptal se Kocour a odložil svůj netknutý talíř salátu z jalovce a pampelišek i plný hrnek studeného kopřivového čaje. "Co hodláš teď dělat?

Zůstaneš tady, nebo půjdeš s námi?" "Obojí," odpověděl Lister. "Ehm?" "Uděláme ze Země svůj domov. Odtáhneme ji zpátky do sluneční soustavy." "Cože uděláme?" zasmál se Kocour. "Je to možný," řekl Lister naprosto vážně. "Posledních deset let to promýšlím." "Co tedy přesně budeme dělat?" rozehrál se na Rimmerově tváři blahosklonný úsměv. "Hodíme sem z rakety řetěz a Mount Everest použijeme jako hák? A do Austrálie bychom třeba mohli zapíchnout obrovskou ceduli: .Nefungující směrovky: planeta je na vlečném zařízení'." "Tak nějak," řekl Lister a myslel to naprosto vážně. "Tak nějak."

8.
Obrovský šváb obkroužil Bílého obra a potom obratně přistál po jeho boku. Sesedli ze švábova hřbetu, a zatímco Rimmer s Kocourem roztřesenou chůzí zamířili ke vstupní rampě, Lister zalovil v kapse kabátu a nakrmil švába trochou zahnívajícího hmyzího protlaku. Na komunikačním monitoru ve velíně Bílého obra blikala zpráva "Příchozí vysílání, vyžadována odpověď". Rimmer zařval hlasový příkaz a na obrazovce se s šuměním objevil Krytonův obličej. "Aha, tady jste. Snažím se vám dovolat už dvě hodiny. Našel jsem ho." "My jsme ho našli," opravil ho Toustovač. Rimmer se zamračil: "Koho jste našli?" "Španělskou královnu Isabelu," odpověděl Toustovač sarkasticky. "Koho jsme asi tak, kurva, mohli najít, co myslíte?" "Pana Listera," řekl Kryton trpělivě. "Našli jsme pana Listera." Kocour vykoukl přes Rimmerovo rameno: "Cože? Chcete říct, že jste našli nějaké ostatky? Kostru nebo tak něco?" "Odezírejte mi ze rtů," řekl Toustovač, který žádné rty neměl. "Našli jsme Listera. Je tady a je naživu." "To není možné." "Podívejte se," otočil Kryton objektiv vysílací kamery, aby zabral postavu ležící na záchranném lehátku Modrého skrčka. Byl to Lister. Byl těstovitě bledý a vyčerpaný, jeho pokožka měla podivný voskový lesk a v očích se zračila zvláštní duchaprázdnost, ale byl to Lister. Přinejmenším vypadal jako Lister a nebyl starší než toho dne, kdy ho Rimmer opustil ztroskotaného na planetě. Rimmer zíral na obrazovku a jeho obličej byl zmačkaný jako koule z makulatury. Náhle se kolem něho protáhla větrem ošlehaná ruka a přepnula vysílací frekvenci. Rimmer se otočil a hleděl do Listerovy staré scvrklé tváře. Kocour ustoupil až ke stěně lodního pažení. "Co se to tady děje? Co jsi zač, kámo?" "Já jsem Lister," pravil Lister naprosto bez úsměvu. "A kdo je ksakru támhleto?" ukázal Kocour elegantním gestem ukazováčku na obrazovku. "Benny Goodman se svým orchestrem?"
"To je Morf."
"Kdože to je?"
"Je to Polymorf."

9.
S lidskými bytostmi se to mělo následovně: lidské bytosti se nedokázaly dohodnout. Nedokázaly se dohodnout na ničem. Hned od chvíle, kdy se jejich předci poprvé vyplazili z oceánů a jedna skupina slizu si pomyslela, že bude lepší žít na stromech, zatímco druhá považovala za naprosto samozřejmé, že to nejapartnější místo k životu je na zemi. A od té doby spolu nesouhlasily téměř v ničem. Lidé se hádali o politice, o náboženství, o filosofii - zkrátka o všem. A důvod toho hádání spočíval v tomto: všechny lidské bytosti víceméně věřily, že ostatní lidské bytosti se nacházejí v různém stupni totálního zblbnutí. Mohl za to v podstatné míře vadný gen, izolovaný koncem šedesátých let dvacátého století skupinou dánských vědců v kodaňském výzkumném ústavu. Byl to objev, jenž měl potenciálně vyléčit veškeré lidské choroby, a vědci, kteří byli pochopitelně u vytržení, se to rozhodli oslavit společným obědem. Dva z nich chtěli jít na švédský sendvič, jeden toužil po čínské kuchyni, jiný dával přednost francouzské, zatímco poslední měl dietu a chtěl zůstat v laboratoři a napsat zprávu. Hádka se rozrostla mimo veškeré meze, vědci se začali handrkovat a vědecká práce nebyla nikdy dokončena. Což bylo jedině dobře, neboť kdyby ji zveřejnili, stejně by s nimi nikdo nesouhlasil. Nelze se tudíž příliš divit, že homo sapiens strávil většinu svého krátkého pobytu na Zemi vedením válek proti sobě navzájem. Po několik prvních tisícovek let na planetě dělali lidi jen zřídka něco jiného a objevili dvě věci, které jsou dost zvláštní: první spočívala v tom, že jakmile spolu válčili, dokázali se lépe dohodnout. Celé národy se shodly na tom, že jiné národy jsou šílené, a dokonce se shodly, že nejvýhodnějším řešením bude dát se dohromady a cvoky vyeliminovat. Pro většinu lidí představovaly války nejpříjemnější období života, kdy nejvíc souhlasili s ostatními, protože kromě kraťoučkého období v předvečer Nového roku (na jehož datu se, mimochodem, také nedokázali shodnout) byl jedinou dobou, kdy žili šťastně pospolu, čas, v němž se snažili navzájem pozabíjet. Uprostřed dvacátého století potom lidská rasa narazila na závažný problém. Lidi se ve válčení natolik vylepšili, že už nemohli žádnou válku vést. Strávili takovou spoustu času zkoušením a zdokonalováním umění genocidy, vyvíjením stále smrtelnějších zařízení určených k masové zkáze, že vést válku bez současného vyhlazení celé planety a všeho, co je na ní, přestalo být možné. Lidé z toho ani v nejmenším nebyli šťastní. Mluvili o tom, jak by se přesto dali vést malé, rozvážné války. Taková malá válka. Válčička, chcete-li. Mluvili o konvenčních válkách, omezených válkách, a možná by ten nápad dokonce mohl fungovat, jen kdyby se lidé uměli dohodnout na nových pravidlech. Jenže jelikož byli lidé lidmi, tak se jim dohodnout nepodařilo. Bylo po válkách. Válka byla pasé. A lidstvo truchlilo, trucovalo, kolektivně chytalo lelky jako malé děcko, připravené o svou nejoblíbenější hračku, a přemýšlelo, co dál. Koncem dvacátého prvního století se našlo řešení. Tím řešením se stal sport. Sportovní soutěže byly svým způsobem takové malé války, a když už opravdové války nebyly, začali lidi brát sport ještě mnohem vážněji. Vědci a teoretikové nasměrovali svou energii od zbrojní techniky do nové bitevní arény. A jelikož zbrojním vybavením sportu byly samy lidské bytosti, zaměřili se vědci na genetické inženýrství. Po celé planetě byli v laboratorních zkumavkách vypěstováni - doslova vypěstováni - dokonalí sportovci a sportovkyně. Sportovní orgány na celém světě zakázaly novým mutantům účastnit se soutěží s normálními atlety, a tak vznikl nový, alternativní sportovní orgán, který vytvořil nové soutěže.
GAS (Genetické alternativní sporty) během dvou let "normální" sport zcela odrovnaly. Sportovní fanoušci se přestali zajímat o sledování obyčejných boxerských utkání, když se mohli stát svědky souboje dvou geneticky upravených

rohovníků (které stvořili s mozkem v trenýrkách a všechny jejich důležité orgány nacpali do nohou a chodidel, aby z hlavy mohli udělat tuhou hmotu nemyslícího svalstva), jak ze sebe navzájem celé hodiny vytloukají duši způsobem, který by normální boxeři vydrželi jen pár minut. Hráči košíkové dorůstali do šestimetrové výšky. Plavci byli vyzbrojeni žábrami a ploutvemi. Fotbalisté se pěstovali s pěti nohama a bez úst, takže rozhovory po zápase byly nekonečně zajímavější. Organizace GAS nicméně nepřijala všechny druhy genetických sportovců a po mistrovství světa v roce 2224, kde Skotsko postavilo brankáře v podobě obdélníku lidského masa, který měřil dva metry čtyřicet na výšku a pět metrů na délku, takže vyplnil celou branku, musela být utvořena nová pravidla. Skotům se přesto jakousi záhadou nepodařilo kvalifikovat ze základní skupiny.
Americký fotbal nabízel nejširší škálu sportovních mutantů, z nichž každý byl navržen speciálně pro své postavení v poli. Křídelní útočník byl například v podobě obrovského ptačího křídla, velikánského plátu masa bez kostí, který v zápase neustále nalétával na obrannou linii. Záložníci měli podobu obrovského X - čtyři dlouhé paže, které se kuželovitě zužovaly k útlým bokům, z nichž vybíhaly nohy schopné dělat desetimetrové kroky. Obránci byli ještě rozložitější, speciálně vypěstovaní k vyměšování škodlivých chemikálií vždy ve chvíli, když byl míč ve hře. Genetické alternativní sporty se staly obrovským hitem a technologický pokrok ovlivnil i další oblasti lidského života. Automobily náhle vycházely z výrobních linek v podobě lidských mutantů. Navenek kost a uvnitř měkká svalová tkáň, motory vyrobené ze zmutovaných vnitřních orgánů - živá auta, která se sama řídila, sama parkovala a nikdy se nevybourala. Ještě důležitější bylo, že nevyžadovala k provozu fosilní paliva. Stačilo jim žrádlo pro auta: speciální mulčovaný materiál vyrobený z prasečích vnitřností. Auta třiadvacátého století jezdila na párky. Módní trend se šířil. GUŽIFové, Geneticky upravené životní formy, byli všude a zakrátko doslova všechny spotřebitelské výrobky byly vyrobeny z živých tkání. Gužifové lenošky, které dokázaly vycítit vaši náladu a namasírovali vám záda, když jste byli podrážděni, se staly součástí každodenního života. Gužifové vysavače, které byly napůl domácím spotřebičem a napůl rodinným mazlíčkem, se kolébaly po bytě na malých zavalitých nožkách, vykonávaly domácí práce a bavily děti. Bublina nakonec praskla. Gužifové povstali, úplně stejně jako před nimi mechanoidi. Nepokoje doutnaly půl století. Dichotomie spočívala ve skutečnosti, že ačkoli gužifové byli stvořeni z lidských chromozomů, a tudíž po technické stránce byli lidmi, neměli vůbec žádná práva. Žádali docela jednoduše volební právo. A normální lidé odmítali chodit k volbám po boku chodícího nábytku a šestimetrových sportovních zrůd. Povstání vypuklo v rakouském městě Salzburg, když jeden vysavač spolu s gužifovým Volkswagenem Broukem vyloupili banku na hlavní třídě. Ředitele a jednoho člena ochranky si vzali jako rukojmí a hodlali je propustit pouze v případě, pokud bude Valter Holman obžalován z vraždy. Valter Holman zabil svoje křeslo a celá gužifová komunita byla na nohou, tedy ti z nich, kteří měli nohy, protože soudy odmítly uznat, že byl spáchán zločin. Fakta případu byla přitom zcela nesporná. Byl to zločin z vilnosti. Holman se vrátil jednoho odpoledne nečekaně domů z práce a zjistil, že jeho křeslo sedí na jeho nahé manželce. Okamžitě dospěl ke správnému závěru a křeslo, které se spěšně snažilo nacpat zpátky do svého čalounění, zastřelil. Úřady nakonec kapitulovaly a Holman byl pohnán před soud. Po dvoudenním procesu soud dospěl k závěru, že Holman, který bude muset zbytek života prožít s cejchem člověka, jemuž nasadil parohy vlastní nábytek, byl už potrestán dostatečně, a odsoudil ho na šest měsíců podmíněně. A tak vypukla gužifová válka. Lidstvo se na krátký čas opět oddalo své nejoblíbenější zábavě. Lidé versus lidmi vyrobení lidé. Lenošky a vysavače bojovaly bok po boku s geneticky upravenými sportovními hvězdami bizarních tvarů a s živými, dýchajícími automobily. Gužifové neměli šanci a většina z nich byla zničena nebo zajata. Pár zbylých přešlo do podzemí a stali se odborníky na městskou partyzánskou válku. Po jistou dobu se množily případy lovců gužifů a obvyklým pouličním obrázkem se stal rebelující vysavač, zoufale se kolébající přeplněnou ulicí a pronásledovaný gužifovým běžcem. Problém však nespočíval v gužifových bojovnících z odboje. Tíživá otázka zněla, co dělat s těmi, kteří se vzdali. Z legálního hlediska jejich zabití znamenalo vraždu, ale zároveň je mohly úřady sotva poslat zpět k poslušné práci pro blaho lidstva.
Naštěstí k tomu došlo v téže době, kdy Země získala nominaci na Svět odpadků. Všichni zajatí gužifové byli vyhozeni jako odpad na ostrov Zanzibar, kde měli zemřít. Většina z nich také zemřela. Ale ne všichni. Někteří přežili. Ne ti nejchytřejší, dokonce ani ti největší, ale prostě ti, kteří byli nejlépe schopni vyrovnat se s tvrdými podmínkami života na planetě zaplavené toxickým odpadem a jedovatými výpary. Ti, kteří dokázali přežít nekonečnou zimu, když Země plachtila vesmírem a hledala si nové slunce. A postupně se vyvinula nová rasa gužifů. Tvor, který mohl žít kdekoli. Dokonce i v odporných podmínkách na Zemi. Tvor s šestým smyslem: telepatií. Tvor, který dokázal číst v mysli kořisti i skrze stovky metrů kompaktní ledové vrstvy. Tvor bez pevné vlastní podoby, jehož forma byla diktována potřebou přežít. To byli polymorfové. Tvorové měnící podobu. Nepotřebovali k přežití potravu. Živili se emocemi jiných stvoření. Jejich stravou byl strach, žárlivost, vztek... A když na Zanzibaru nezůstala žádná jiná stvoření, začali se živit sami sebou navzájem. Až jich nakonec zbyla jen hrstka.

10.
Polymorf, který na sebe vzal Listerovu podobu, ležel na palandě a čekal, až se mu po metamorfóze navrátí energie, zatímco Kryton s Toustovačem zírali do náhle potemnělé obrazovky. "Co jsi to provedl? Vždyť to kvůli tobě přestalo fungovat." Za zvuku tenkých Toustovačových tónů se Krytonovy oči protočily o 720 stupňů. "Vysílání bylo ukončeno. Se mnou to nemá nic společného." "Proč by se vysílání tak náhle přerušilo? Něco jsi musel zmáčknout. Musels zmáčknout špatné tlačítko." "Já jsem nic nezmáčkl, prostě přestali vysílat." "Říkáš ty." Kryton toho měl s Toustovačem až po šroubky na krku, které mu držely stereofonní sluchové senzory. Z milého Toustíka mu zkrátka naskákaly pupínky v umělohmotné pokožce. Čtrnáct hodin kodrcání v záchranném člunu a křižování močály pod Toustovačovým navigováním ho dohnalo až na hranici jeho téměř neohraničené trpělivosti. Jen málo vztahů dokáže přežít krutou zkoušku společného cestování za neznámým cílem nacházejícím se v libovolné vzdálenosti, když jeden řídí a druhý čte v mapě. Kdyby Romeo s Julií někdy museli nastoupit do rodinného dostavníku a odjet z Benátek do

Marbelly, rozešli by se mnohem dřív, než by vůbec dorazili na španělské hranice. Kdyby beznadějně zabloudili a hulákali po sobě bůhvíkde na nějakém opuštěném odpočívadle, asi by si odpustili ty řečičky o sebevraždě: spíš by byli ochotni zamordovat jeden druhého. Kryton neměl počáteční výhodu, že by byl do Toustovače šíleně zamilovaný. Z pohledu na Toustovače nebyla jeho duše nikterak u vytržení. Považoval Toustovače za drzého spratka, který dovede pěkně rozčílit. A to už před cestou. Čtrnáct hodin společného pobytu ve člunu jejich vztahy nezlepšilo a Kryton začal mít proti své přirozenosti představy, v nichž Toustovače porcoval motorovou pilou. "Ta obrazovka by se v žádným případě nemohla vypnout, kdybych to řídil já," švitořil Toustovač. "Absolutně v žádným případě." "Buď, prosím tě, zticha. Snažím se zjistit, kde se stala chyba." "Já už jsem ti řekl, v čem je chyba. V tobě. Nevíš, co děláš. Jsi sanitární mechanoid na čištění hajzlů a v tom jediným jsi dobrej. Jsi střečkovitej čistič hajzlů. Záchodovej droid. Mechanickej cídič záchodovejch mís." "Opravdu?" Krytonův hlas se nebezpečně ztišil. "Takže mám předpokládat, že konfekční Toustovač je nekonečně lépe vybaven, aby se vyrovnal se složitým komunikačním systémem této rakety?" "No, řekl bych, že ten jistý, takzvaně ‚konfekční' Toustovač neudělal ani zdaleka špatnou prácičku, když nás všechny vytáhl z jisté černé díry," zatočil Toustovač arogantně knoflíkem na nastavení míry vypečenosti. Kryton nenápadně rozdrtil kousíček obložení konzoly a pokračoval v neúspěšných pokusech obnovit komunikační linku s Bílým obrem. Voskově bledá postava naslouchala jejich hašteření. Slova sama nic neznamenala, ale tvar a zbarvení jejich emocí byly nové a vzrušující. Jen co se jí vrátí energie, budou hody. Polymorf žil už příliš dlouho z drobečků hmyzích emocí - většinou pouze ze strachu - až malých kousků, které dokázal kanibalsky urvat ze slabších jedinců vlastního druhu, pro něž každá změna tvaru znamenala puštění žilou a dočasnou bezmoc. Téměř už na něj dolehl Čas stínů. Bude potřebovat potravu a živiny, má-li přežít Skonání. Polymorf tyto věci nepromýšlel. Prostě je věděl. Neměl žádnou schopnost abstraktního myšlení, nedokázal plánovat. Byla to instinktivní záležitost. Instinkt k přežití, od jednoho okamžiku k druhému, co nejdéle to bylo možné. Ale voda pomáhala. Chladivá voda na čele mu pomáhala obnovit síly. Kryton znovu navhlčil hadřík a položil ho svému pacientovi na čelo. "Nechápu, co se stalo s komunikační linkou. Ale nemusíte se ničeho obávat. Jsem si jistý, že se s námi opět brzy spojí." Kryton starostlivě pomlaskával. Lister vypadal naprosto příšerně. "Jste si zcela jistý, že pro vás nemohu nic jiného udělat?" "Potřebuje," vpadl mu do řeči tenký hlásek, "jedině příjemně horký..." "Ne!" vyštěkl Kryton. ".....čaj. Chtěl jsem říct ‚příjemně horký, sladký čaj'. Co sis myslel, že řeknu?" zeptal se Toustovač. A pak přišel Čas stínů a spolu s ním i bolest. Kryton byl na půli cesty zpět ke komunikační konzole, když se Lister začal křečovitě třást. Prohnul se na posteli v zádech a všechny jeho údy sebou neovladatelně házely. Zmítal sebou ve výklenku pohovky. Z vibrujícího hrdla mu vycházely podivné zvuky, které téměř nebyly lidské. "Dusí se!" zaječel Toustovač. "To vidím!" odsekl Kryton, tahal Listera do sedu a plácal ho po zádech. "Třeba spolkl rybí kost!" "Cože spolknul?" "Rybí kost. A víš, jak se léčí rybí kost uvízlá v krku?" "Jak?" "Suchým toustem! To je radost! Na podobnou chvíli jsem čekal celý svůj život! Podej mi kus chleba!" Kryton strhl ze zdi hasicí přístroj a hodil ho po Toustovači. Přístroj prudce narazil do regulačního knoflíku míry opečení. Toustovač na chvíli zaraženě ztichl a Kryton pokračoval v třískání Listera, který se pořád ještě zmítal v křečích, mezi lopatky. A právě když se zdálo, že už to s křečemi nemůže být horší, náhle zcela ustaly. Z Listerova krku se cosi uvolnilo a spadlo to do nastavené Krytonovy dlaně. "Byl to kus žvýkačky," přidržel Kryton růžový žvaneček gumy Listerovi před obličejem, aby se podíval. Bledý a zpocený Listerův morf klesl zcela vyčerpaný zpět na pohovku. Kryton odhodil gumovou kuličku do kovového odpadkového koše a zrovna v té chvíli komunikační obrazovka s praskáním ožila. "Co se děje?" zeptal se Toustovač. Po obrazovce bezzvučně rolovaly stránky strojového kódu. "To je strojový kód," řekl Toustovač. "Ano," sykl Kryton, "to je mi dost jasné." "Proč s námi komunikují strojovým jazykem?" "Nemám sebemenší představu." "To tedy nemáš," souhlasil Toustovač, "že ne? Chceš, abych ti to přeložil? Umím strojový kód docela plynně." "Já to zvládnu." "Fakt? Tak co říkají?" "Když vteřinku počkáš, povím ti to." "Ano?" "Říká se tam: Krajní nebezpečí. Máte..." Krytonův hlas se vytratil. "Co máte?" "Nic." Krytonovy oči přeletěly po obrazovce, aby obsáhly celou zprávu. "Co tím myslíš, že ‚nic'?" Kryton se natáhl přes rameno a pohlédl na postavu na pohovce. Mléčně zkalené oči bez života mu pohled opětovaly. "No tak - co tím myslíš, že ‚nic'? Přece na obrazovce nemůže být pět set řádků ničeho." "Já... neumím to přeložit," lhal Kryton. "Nevím, co to znamená." Toustovač si významně povzdychl a otočil se, přičemž na stole prudce zatřásl svým táckem na drobky, a zadíval se na obrazovku. "Kavalerie v podobě pohledného, leč za rozumnou cenu prodávaného toustovacího přístroje, musí opět zatroubit k útoku a vyrazit přes hory k záchraně. Zpráva," pokračoval Toustovač, "zní takto: ‚Krajní nebezpečí. Máte na palubě genetickou mutaci...'" "Drž hubu." ".....Není to, opakuji, není to Lister..." "To stačí." ".Opusťte plavidlo..." "Ticho!" "...a spusťte sebedestrukci.' To je namouduši úplně jednoduchý. To musíš bejt upínej ťulpas, když tohle nedokážeš přeložit. Co to tam máme dál...?" Než mohl Toustovač pokračovat, Kryton vyrval z opěradel lenošek dva tenké ocelové popelníky a vrazil je Toustovači do otvorů pro chleba. Toustovač okamžitě ztichl. Listerova zrůda na pohovce se vzpřímila a netečně pozorovala Krytona, který se pozpátku kradl k skleněné vitríně s hasičskou sekyrkou pro nouzové použití. Opustit loď? Jak by mohl opustit loď? Nebyli už ve Světě odpadků, byli ve vesmíru, na půli cesty zpátky na Červeného trpaslíka. Něco se dělo. Tvary, barvy emocí kořistí se měnily. Ten vysoký, hubený, pohyblivý, vyrobený z plastu a kovů, dostal strach. Strašný strach. Pochoutka. Strach je výživný. Je a ještě povyroste. Pak si pochutnáme na jeho šťávičce. Nažere se k prasknutí. Musí se změnit. Musí se změnit, aby získal živiny ze strachu. Jenže je slabý. Příliš slabý, aby to dokázal. Kryton loktem roztříštil skleněnou výplň dvířek skříňky za svými zády a rukou nahmatal topůrko sekyrky. Potom ztuhl. Byl to strašlivý zvuk. Ten nejhrůzostrašnější zvuk, jaký kdy Kryton slyšel. Drcené kosti o odporná vlhkost, a výkřik, který padal až kamsi do pekel. Lister přestal být Listerem a začal se proměňovat na cosi jiného. Jeho tělo se zavinulo do sebe, a když se znovu roztáhlo, bylo naruby. Slizké orgány pokryté hlenem se celé třásly a bublaly, zatímco hrudní koš se rozevřel a vysunula se z něj podivná, hadu podobná sací hlava, která se začala plazit po podlaze ke Krytonovým chodidlům. Kryton tam stál pořád ještě ztuhlý hrůzou jako kus vosku a nevýslovně odporný ocásek se mu začal omotávat vzhůru po nohou. Zbytek příšery ležel na podlaze a svíjel se vzrušením: od ramenou vzhůru Lister, odulý krvavý chuchvalec dole. Bizarní

chapadlo se bez námahy vyšplhalo po Krytonově trupu a ovinulo mu krk, až se jeho slintající špička s chvěním zastavila pár centimetrů od jeho rtů. Chapadlo couvlo jako had chystající se k útoku. Špička chapadla se rozštěpila a růžovoučká, masitá ústa se s úsměvem našpulila. Pak se ozval hlas. Měl vysoký kovový tón. Byl to Toustovač. "Hele, kamaráde." Ústa příšery se pomalu natočila k řvavě rudé plastikové krabici na stole. "Nedal by sis toustíček?" Toustovač trhavě zatřepal táckem na drobky, až se zakymácel a přepadl dopředu, a potom s rachotem zacloumal páčkou na vyjímání chleba. Dočervena rozpálený kovový popelník proletěl vzduchem a prořízl chapadlo příšery. Uťatý výrůstek se třásl a tloukl kolem sebe a po celém řídícím centru tryskala odporná zelená šlichta. Část stvoření, které bylo napůl Listerem a napůl čímsi jiným, v zaslepené agónii zavřeštěla a zapotácela se směrem k Toustovači. "Hele, nezlob se. l pro tebe se najde krajíček." Řídícím centrem zasyčel druhý popelník, projel hrdlem zvířeckého Listera, jemuž uťal hlavu, a navždy tak umlčel jeho nelidský jekot. Toustovač se překlopil zpátky na svou základnu a promluvil natolik mužným hlasem, jaký mu dovoloval jeho útlý hrtan. "Nebylo to snad něco takovýho, jak jsem říkal?" zavrčel se skotským akcentem. "Myslím, že jsem ho pěkně sejmul." Kryton ztratil rovnováhu, sjel po stěně lodního pažení na podlahu paluby a zaúpěl protáhlým, tlumeným zachroptěním. K ničemu horšímu snad ani nemohlo dojít. Už podruhé ho zachránil Toustovač. Teď ho opět zahrne novou snůškou urážek. Toustovač už se k tomu chystal. Z horní části své opékači mřížky vyfoukl obláček kouře: "Toust, kvantová mechanika a teď zabiják slizounský potvory. To není špatná koupě za 19,99 librodolarů, co říkáš?" Aniž by přerušil své úpění, Kryton praštil do tlačítka dvojnásobného ohřevu, aby se Modrý skrček vydal k Červenému trpaslíku dvojnásobnou rychlostí.

11.

Listerovi připadalo velice divné, když hleděl do svých vlastních posmrtných rysů. Zavrtěl hlavou: "Nedává to smysl, nechápu, jak jste ho mohli tak jednoduše za bít." "Já ti dám jednoduše," namítl Toustovač. "Byl to souboj tváří v tvář, neboli mano a mano, jak se praví na koridě, bitva nindžovského typu, v níž udatný, pohledný červený domácí spotřebič s ostře řezanými rysy nakonec přece jen zvítězil." Lister neposlouchal. Prstem se pořád ještě dotýkal spouště výkonného hornického laseru. "Musel bejt zesláblej." "Zesláblej? Vždyť se chystal vymačkat život z mechanoida série 4000. Tak byl zesláblej. Prostě se neumíte smířit s myšlenkou, že vám všem zase jednou váš starej kámoš Mluvící Toustovač zachránil krk." "Proč čekal tak dlouho se začátkem krmení? Nedává to smysl, nic z toho nedává smysl." "Nezačal se krmit, protože se ocitl v gigantické bitvě na život a na smrt s toustujícím samurajem . Byl příliš zaměstnán pokusem vyhnout se smrtelným diskům z rozžhavené oceli, než aby měl pomyšlení na svačinku. No, měli jste mě vidět, byl jsem úžasnej. Byla to fantastická finta, uhnul jsem doleva, uhýbal jsem nahoru dolů, kymácel se a poskakoval, a on si ani necucl." Lister znovu zavrtěl hlavou a poté zamlaskal a zahvízdal švábí kletbu. Kryton šťouchl do ostatků polymorfa topůrkem hasičské sekyrky a pohlédl na Listera: Já tedy nechápu především to, proč vypadá o třicet let mladší než vy." "Čte vaše myšlenky. Vy jste čekali, že mě najdete stejně starýho jako v době, kdy jste mě opustili. To byly jediný data, který měl k dispozici. Věděl, co hledáte, a proměnil se v to." Rimmer stál před průlezem na nástupní rampě a stále zarytě odmítal vkročit do Modrého skrčka. "Takže ty ses už s tím dřív setkal?" zavolal na Listera. Lister přikývl: "Jednou. Jeden z průzkumnejch švábů přitáhl jednoho do údolí. Morf vyhladil polovinu populace, než jsme mu konečně zatli tipec. Potom jsme už drželi hlídky, ale žádnej jinej se neukázal. Myslím, že nejsou moc inteligentní. Jsou jako asijský majny: všechno napodobují, a přitom vůbec nechápou, co to znamená." "Co tedy teď budeme dělat, pane Listere?" "Nechci nic riskovat. Myslím, že bychom měli Modrýho skrčka vystřelit do vesmíru a nechat ho vybuchnout autodestrukcí." "Zničit Modrého skrčka nakoukla dovnitř průlezem Rimmerova hlava. "Už jsme přišli o Kosmika. Takže nám zbývá jediná dopravní raketa." "Rimmere, já vím, co to umí." "Vždyť je to mrtvé! To už nemůže nic udělat." "Já vím. Ale chci se toho zbavit. Do posledního pitomýho kousíčku. A jedinej způsob, jak tohle zajistit, spočívá v zapálení lodi." Rimmer pokračoval v protestech celou cestu do startovacího prostoru rakety, ale Lister byl neoblomný; neoblomný a paličatý způsobem, jakým v mládí nikdy nebýval. Prostě se s ním vůbec nedalo hádat. Odešli. Teď už je bezpečné začít se hýbat. Už je bezpečné proměnit se. Kulička růžové žvýkačky se zavinula do sebe a začala syčet, neboť se proměnila v obláček páry. Potom vyplula z kovového odpadkového koše a zamířila k vzduchovému uzávěru. Pára se sama sbalila do kuličky a ztvrdla na kulatý černý kamínek. Kámen s řinčením dopadl na palubu Modrého skrčka a valil se proti dveřím vzduchového uzávěru. Potom se z kamene stal led. A z ledu voda. A voda se pokusila protáhnout pečetí vzduchového uzávěru. Nedá se utéct. Tudy ne. Z vody se opět stala pára, která se nechala unášet vnitřkem rakety a hledala východ. Nic. Celá kosmická loď byla vzduchotěsně uzavřená. Potom zarachotily motory, trysky se rozhořely a plavidlo začalo stoupat. Pára doplula až k zadnímu lodnímu okénku, stala se mouchou a rozletěla se proti vyztuženému sklu. Modrý skrček poskočil a zhoupl se, řídící trysky loď stočily a srovnaly ji ke zničeným vratům přístaviště. Z mouchy se stalo peříčko, které bezvýsledně plulo proti sklu. Z peříčka se stala kulka. Ta vystřelila a praštila sebou proti sklu, odrazila se zpátky a znovu se zřítila na palubu. Tam zůstala v tichosti ležet. Polymorf byl mladý. Žádné další tvary neznal.

Potřeboval toho vědět víc. Cosi prastarého v jeho nitru, jakýsi instinkt, jemuž ani on sám nerozuměl, mu říkal, aby vyhledal duši své kořisti. Signály byly slabé, dokázal je sotva vnímat. Prohledával vzpomínky a proměňoval se v předměty, které zde našel. Ve spoustu předmětů. A žádná podoba, na niž přišel, se nedokázala probít sklem. Modrý skrček proplul pod klenbou přístaviště a vznesl se do vesmíru. A teprve v této chvíli se netvor proměnil v tu jedinou věc, která mohla projít sklem. Ve světelný paprsek. Stal se z něj světelný paprsek, který zasvítil skrze sklo a stekl zpátky otevřenými vraty přístaviště. Byl zpátky. Zpátky na Červeném trpaslíku. Stala se z něj malá kaluž vody - nejméně namáhavá podoba ze všech možných tvarů a odpočíval. Až se mu vrátí síla, nakrmí se. Dobře se nakrmí.

12.

Kryton zaraženě hleděl na zmuchlaný kus papíru s ručně psaným receptem, který mu dal Lister. Byl to Listerův vlastní

výtvor: "ďábelský sami kebab", o němž pyšně prohlašoval, že jednou poslal Petersena na týden na marodku. Ale v receptu určitě musela být nějaká chyba. Požadované množství ostrého čili by dokázalo odpálit vesmírnou sondu z houstonské raketové základny až na sám okraj galaxie. Tohle nebyl sami kebab, to bylo termojaderné zařízení. Jenže příkazy byly prostě příkazy. Kryton zapojil do zásuvky v rozkroku míchadlo jídla ze svého příslušenství a boky nastrčil k míchací míse. Sérii 4000 ubíralo na kráse, že zásuvka elektrického proudu byla tak neslušně umístěná. Obzvlášť směšně to vypadalo, když měl Kryton použít metrovou hadici vysavače. Zatahal se za pravé ucho a mísidlo bzučivě ožilo. Kryton si šťastně pohvizdoval a začal promíchávat přísady kebabu. O Listerovo tělo se rozstřikovaly drobné rychlé kapičky vody. Rochnil si v teplé sprše. Do nastavené dlaně si vymačkal absurdní množství šamponu a vmasíroval si ho do vlasů na temeni, které se už tak utápělo v pěně. Šampon a mýdlo patřily k luxusním předmětům, které se mu nepodařilo ve Světě odpadků adekvátně nahradit. Třetinu století se musel mýt za použití soli. Jeho pokusy vyrobit skutečné mýdlo vařením rozkládajícího se zeleninového tuku měly tak odporné výsledky, že to ani nelze popsat. Po vykoupání vždycky smrděl víc než předtím. Nakonec své pokusy s výrobou mýdla vzdal, když si všiml, že se mu švábi začínají vyhýbat, a spolehl se na sůl. Skrz mydliny v očích mžoural na svůj odraz v nástěnném zrcadle buňky. Zrcadly se nikdy nezabýval, protože je pokládal za marnivé vynálezy - opravdu nijak netoužil zapůsobit na šváby úhledně upraveným zevnějškem, a všechna zrcadla a plochy, od nichž se odráželo světlo a které během let sesbíral, použil ke spoutání slunečního tepla. Mít staré tělo bylo divné; přemýšlel o sobě pořád stejně, jako by mu bylo pětadvacet. Kam všechna ta léta zmizela? Kdo mu ukradl to úžasné tělo, které měl kdysi pár měsíců, když mu bylo osmnáct? Kdo mu dal místo něho to současné? Dobře, na jednašedesát bylo docela slušně zachovalé a v mnoha ohledech bylo díky vší té práci na poli kupodivu v mnohem lepší kondici, než když poprvé dorazil do Světa odpadků. Nebylo ale možné se ho zbavit, žil teď v těle, jemuž scházelo devět let do sedmdesátky. Táhlo mu na sedmdesát. Už brzy si bude muset připustit, že se vší pravděpodobností nikdy nebude hrát profesionálně za londýnské Tryskáče. Možná se ani nedožije toho, aby viděl, jak dopadne jeho plán s přiťuknutím Země zpátky do sluneční soustavy. Přes hřmot sprchy zaslechl hlas a zastavil kohoutky. Byl to Kryton: "Za dvě minuty to bude hotové, pane Listere." Lister se usmál. Dvě minuty ho dělily od jeho prvního sami kebabu za tři a půl desetiletí. Ve Světě odpadků se pochopitelně vzdal masa a vůbec se mu po něm nestýskalo. Ale sami kebab, to bylo něco jiného. Fantazírování o této indické pochoutce ho udržovalo při životě v nejtěžších časech. A teď si jeden takový kebab dá. Hlasitě se rozesmál a začal si mlaskat a pohvizdovat radostnou švábí písničku, přičemž si z vlasů vyplachoval mýdlo. Kryton si navlékl jedny přes druhé troje ochranné rukavice a vytáhl z trouby tři kebaby ve tvaru jelit. Vypadaly docela nevinně, ale upřímně řečeno se cítil bezpečnější, když s nimi manipuloval v azbestovém obleku a s dálkově ovládanými mechanickými rameny. Byli to pěkně páliví mackové. Položil talíř na stolek v přespávací buňce a nervózně vycouval. "Podává se večeře, pane." "Už jdu." Když Kryton procházel napříč přespávací buňkou, skočil průlezem do místnosti malý, zářivými barvami pomalovaný plážový míč. Kryton jej při pátém odrazu chytil, položil jej na stůl vedle Listerových kebabů a vyšel na chodbu, aby zjistil, co se děje. Nikdo tam nebyl. Chodba byla prázdná. Kryton se vkolébal zpátky do přespávací buňky. Plážový míč tam nebyl. Kryton si nevšiml, že ze tří kebabu na talíři se staly čtyři. "Pááááni!" Lister vystoupil ze sprchové kóje a zavazoval si šňůrky županu. "Opravdovej sami kebab!" zařval ve vrcholném vzrušení. "Třicet čtyři roků! Doufám, žes nešetřil na čili, Kryťáku, ty stará vojno." Lister se posadil a chystal se k jídlu. Když se jeho vidlička přiblížila k talíři, jedna z indických klobás vyskočila z listu salátu a vrhla se mu kolem krku. Lister se vymrštil a přepadl i s židlí dozadu, prsty se zoufale snažil odtrhnout škrtící kebab, kopal a vyhazoval nohama. Kryton se otočil od umyvadla za zvukem Listerova zoufalého zápasu. Zavrtěl hlavou a nevěřícně zamlaskal: "To mi vážně budete tvrdit, že je máte rád až tak ostré?" Lister chrčel a zalykal se. Jeho tvář začínala černat. "Toho čili bylo až moc," kvokal blaženě Kryton. "Neříkal jsem vám to?" Lister koulel očima a převaloval se po podlaze přespávací buňky. "A takhle vypadá vaše představa o tom, jak si vychutnáte jídlo? Vždyť je to čiré šílenství." "Ten kebab," zaskřehotal Lister, "mě bude stát krk." "To mě ani trochu neudivuje." Listerovým prstům se konečně podařilo lépe se za klobásu zaklesnout, strhl smrtelný sami kebab z krku a mrštil jím napříč přespávací buňkou. Nahrbil se, kašlal a dávil se, zatímco kebab vklouzl s hadí rychlostí pod palandu. "Kam zmizel?" "Kam zmizel kdo?" "Polymorf! Je tady další polymorf!" "Cože? Kde?" Lister odvrávoral k palandě. "Myslím, že to zalezlo pod Rimmerův rýsovací stolek." Shýbl se, zvedl z podlahy své červené boxerské trenýrky a nasoukal se do nich. "Pojď, Krytone, musíme odtud vypadnout." Lister popadl z místa za palandou baseballovou pálku a začal couvat směrem k průlezu. Ozval se hlasitý praskavý zvuk a Lister se zkroutil bolestí. "Jste v pořádku pane?" "Uíííí!" "Co se děje?" "Moje... au!... Moje trenky... aúúú!... Scvrkávají se!" Lister zavrávoral kupředu, oči se mu strachy rozšířily na dvojnásobek a druhé zaskřípění zkroutilo jeho tělo v křečích. "Polymorf! Proměnil se v trenky... zmenšuje se... Aúúú! Ne! Panebože! Prosím! Prosím!" Lister chvíli vrávoral a potom se svalil na záda. "Krytone, pomoz mi! Prosím tě, pomoz mi! Moje trenky, stáhni mi je, servi je ze mě! Prosím tě, panebože, já tě prosím." Kryton padl na kolena mezi Listerovy roztažené nohy, trhnutím mu rozevřel župan a horečně z něho tahal trenky. Do přespávací buňky smykem vklouzl Rimmer. "Co se to tady, sakra, děje?" "Nehýbejte se, pane Listere!" "Já už to nevydržím. Sundej mi je, prosím tě! Okamžitě!" "Potřebovali bychom nějaký lubrikant." Krytonovy oči pátraly po místnosti. "Máslo. Podám máslo." "Cokoli! Cokoli! Jenom rychle!" Rimmer zavrtěl hlavou. Nemohl říct, že by byl úplně konsternován. Přál si být konsternován, ale nebyl. Lister by ojel cokoli. Před jeho odpornými choutkami nebyl tedy v bezpečí ani mužský android. A co to Krytonovi visí ze zásuvky v rozkroku? Měchačka? Když si to představil, vehnaly se mu do očí slzy. Kryton s obrovským úsilím nakonec strhal z Listera maličké trenky a vstal. Trenky byly drobounké, jako na panenku. Lister po čtyřech couval k průlezu, "je to polymorf! Nestůj jen tak a nedrž ho v ruce! Zbav se toho smrada!" Titěrné červené boxerky se náhle zavinuly do sebe a Kryton držel krysí ocas. "Panebože!" dral se Listerovi žaludek do krku. Byla to morová krysa, sedmdesát centimetrů dlouhá, když nepočítal ocas. Lister krysy nenáviděl. Nenáviděl.

A tahle pocházela z jeho nejděsivějších snů: zažloutlé zuby, ostré jako břitva, černá srst bez lesku, pokropená krví, a

studené, mrtvé oči.
Kroutila se, cvakala zuby a slintala, zatímco Kryton odvrávoral k Listerovi, přičemž krysu pořád neochvějně držel za ocas. "Co mám dělat, pane? Kam ji mám strčit?" "Prostě to odsud vyhoď! Hlavně ji dej co nejdál ode mě!" Kryton zvířetem zatočil a mrštil jím o lodní přepážku, ale krysa se ve vzduchu zatočila, provedla přemet a změnila směr. Lister sledoval v adrenalinem zpomaleném pohybu, jak krysa přistává
na
jeho
OBLIČEJI.
"Vuáááááááááá!" z nejhlubších zákoutí jeho duše vykřikl hlas, který Lister nikdy předtím neslyšel. Cítil, jak se mu do nosu dostal páchnoucí krysí dech. "Panebožéééééééé!" Pak se Listerovi přihodila ta nejstrašnější, nejnechutnější, nejodpornější, nejhnusnější věc, jaká se mu kdy přihodila. Do jeho v hrůze otevřených úst ukáplo trochu slin rozzuřené krysy. "Fuuuuuuuuujgchchchrrch!" Listerův strach byl totální. Hrůza ho přivedla na sám pokraj šílenství.
Pak se to stalo.
Hlava krysy se zavinula do sebe, rozvřela se a vyvrhla polymorfovo zažívací chapadlo. Slizovitý zkrabacený náústek na špičce chapadla se s mlasknutím přisál na Listerovo čelo. A polymorf se začal krmit. Kryton odtrhl poloviční krysu z Listerova obličeje a mrštil jí o stěnu vedle palandy. S čvachtáním sklouzla po zdi, zanechala za sebou stopu slizu a krve a spadla do otevřeného koše se špinavým prádlem. Kryton se vrhl napříč místností a přirazil na koš víko. Lister vstal z podlahy a zvedl baseballovou pálku. "Nesnáším krysy," otřásl se. "Dohánějí mě k šílenství. Je to moje druhá největší hrůza v životě." Rimmer si suše odkašlal: "A co je ta první?" Kovové víko vyletělo do povětří a z koše se vztyčila nová příšera, její obrovská hlava se kývala nad nimi. V prostorách mezi obnaženou vnitřní kostrou v podobě brnění pulsoval sliz. V mohutných čelistech se blýskalo ďábelskými slinami dvě stě stříbřitých zubů, ostrých jako jehly. "Tohle," řekl Lister. "Toho se bojím úplně nejvíc na světě."
Čelisti příšery se rozevřely do krajnosti, zažívací chapadlo vystřelilo z úst a pospíchalo k Listerově hlavě. Zpola nasycený polymorf dokončil svůj jídelní chod.

13.
"Takže co to říkáte?" zamračil se Kocour. "Že se to živí cizími city?" Kryton přikývl: "Přesně tak. Mění tvar, aby vyprovokoval negativní emoce, v tomto případě strach. Dohnal pana Listera na samý okraj hrůzy a pak se nacucal jeho strachu." "A co se stalo pak?" "Zmizel. Proměnil se v oblak páry a odplul z místnosti." Kocour se zadíval na Listerovo nehybné tělo ležící na biofeedbackové pohovce zdravotnického oddělení. "Je v pořádku?" "Zdánlivě ano. Jenom už necítí vůbec žádný strach." Rimmer přestal přecházet po místnosti: "Otázka zní: co budeme dělat?" Lister prudce otevřel oči a posadil se vzpřímeně na pohovce: "Navrhuju vlítnout na něj a dát mu pořádnou nakládačku." "Listere, ty jsi nemocný," začal Rimmer opět přecházet sem a tam. "Nechej to laskavě na nás." Lister se praštil pěstí do dlaně: "Skoro jsem ho dostal už v přespávací buňce, jenom mě trošku zaskočil." "Listere, proměnil se mezitím v dva a půl metru vysoký vraždící stroj v brnění." "Byl jsem na tom líp než on. Tyhle vraždící mašiny jsou všecky stejný. Jedna dobře mířená rána pěstí do huby a pěkně rychle ztratí zájem." "Nejlepší snad bude, když zůstanete v klidu, pane," řekl Kryton konejšivě. "Ztratil jste veškerý cit pro strach. Nepřemýšlíte racionálně." "Co jste tak podělaný? Jestli chce přes držku, tak mu dáme. Hezky svižně kolenem do koulí a skácí se jako každej druhej." "Výborně," přikývl Rimmer. "Určitě to vezmeme v úvahu, až budeme plánovat naši strategii." "Vyrvu z něho průdušnici a umlátím ho tím koncem, na kterým jsou mandle." "Ano. Skvěle." Rimmer pohlédl na Krytona a nenápadně kývl směrem ke skříňce se sedativy. "Vrazím mu pazouru tak hluboko do chřtánu, že mu budu moct vytáhnout cedulku od spodků." Kryton zabodl do Listerovy paže injekční stříkačku. Lister se na jehlu zadíval: "Co to je, kamaráde? Koleduješ si o něco?" "Je mi líto, pane Listere. Je to jen něco malého pro vaše uklidnění." "Tak do toho, čuráci," vrhl se Lister opilecky proti němu. "Spořádám vás všecky! Jednoho po druhým nebo všecky naráz. Nesejde mi na tom. Já... já..." Lister se usmál, sedativum vtrhlo do jeho krevního oběhu a on klesl zpátky na pohovku. Rimmer si povzdychl: "Díky Bohu za to. Tak dobře, já to vidím tak, že máme dvě alternativy: za prvé - vrhneme se na něho a nedáme pokoj, dokud nebude kaput. Nebo za druhé - utečeme." Téměř bez pomlky pokračoval: "Kdo je pro druhou variantu?" "Mně vyhovuje," hlasoval Kryton. "Dvojka byla odedávna moje šťastný číslo," souhlasil Kocour. Rimmerův plán byl zbabělý, ale jednoduchý. Přesunou se na zásobovací palubu, naloží, co budou moct, do zásobovacího vozu, přeloží to do Modrého skrčka, jediné zbývající cestovní rakety, a vytratí se. Bez emocí, jimiž by se mohl živit, polymorf nakonec umře. Mezitím mohou žít ve Světě odpadků tak dlouho, jak jen to bude nezbytné. "Co s ním?" kývl Kocour k chrápajícímu Listerovi. "Jenom by nás zdržoval. Vyzvedneme ho, až naložíme zásoby."
Zapečetili Listera omámeného sedativy na ošetřovně a vydali se vzhůru na zásobovací palubu.
Drátěná klec služebního výtahu se s hlučným chvěním zastavila metr nad podlahou zásobovací paluby. Kocourova bota demokraticky zvolila Krytona jako prvního vyslance. Sám vystoupil jako druhý, následován Rimmerem. Před nimi se prostíraly nekonečné řady palet naložených nejrůznějším zbožím, rozsáhlá pravidelná síť, která se rozkládala na téměř deseti hektarech úložné plochy. Kocour si upravil popruh na batohu, jenž poskytoval energii obrovskému bazukoidu, hornickému laseru. "Nechme toho. Ta příšerná zbraň mi ničí oblek." Kryton obezřetně postupoval v čele, otáčel se do stran a nervózně mířil bazukoidem za každým sebenepatrnějším zvukem. Nikdy dřív nenosil granátový pás a nebyl zrovna nadšený z toho, jak mu při každém pohybu granáty hlučně klinkají o kovový štít na hrudi. Na první křižovatce zabočili doleva a před nimi se třpytil úplně prázdný žlutý zásobovací vozík. Vypadal jako nový. Kryton si odepnul granátový pás, odložil jej vedle svého hornického laseru a batohu s energetickým pohonem a začal nakládat na vozík. Kocour očima slídil v přítmí, ale nezachytil žádný pohyb. Rimmer jen stál, nervózně škubal pravou nohou a občas tleskal, aby si Kryton pospíšil. Za dvacet minut byl vozík plný. "Jedeme!" sykl Rimmer a Kryton s Kocourem si

vlezli do kabiny. V tu chvíli Rimmera cosi zarazilo. Na vozíku bylo něco divného. Byl příliš křiklavě žlutý. Příliš nový. Příliš po ruce. Rimmer začal couvat. "Tak pojď, kámo, jedeme. Ať už jsme pryč!" "Tamhle! Polymorf!" Rimmerův hlas byl sotva slyšitelný. Je to..." Kocour namířil svým hornickým laserem: "Kde?" "Je to..." Rimmer nemohl strachy téměř mluvit. "Tak se vymáčkni, kozí dechu. Kde je?" "Je to ten vozík! Polymorf je zásobovací vozík!"

14.

Kryton provedl salto pozpátku, vyskočil z kabiny a odkutálel se uličkou. Kocourovi se sevřel zadek tak pevně, že ze dvou polokoulí vytvořil jedinou kouli. Teprve po chvíli se Kocour konečně uvolnil a vymrštil se za Krytonem. Když mu Kocour přistál po boku, Kryton vytrhl ze svého pásu tepelný granát, odjistil rozbušku a vrhl ho jako kuželkovou kouli pod kabinu.

Výbuch vyhodil vozík plných deset metrů do vzduchu. Začala na ně dopadat sprška nejrůznějších předmětů: pneumatiky, kusy motoru, ožehnutý podvozek a roztříštěné čelní sklo. Kocour vstal a přešel kouřícím rumištěm k výklenku uličky, v němž se krčil Rimmer. "Ten zásobovací vozík..." píchal do Rimmera hlavní svého bazukoidu ".....ten, jehož nakládáním jsme právě strávili dvacet minut, byl, jak snad chápeš, obyčejný zásobovací vozík." Rimmer se zkroušeně usmál. "Ano," souhlasil, "teď je mi to jasné." "Strávili jsme nakládáním zásob dvacet minut. A teď musíme začít se vším od začátku..." "Tamhle!" přerušil ho Rimmer výkřikem. "V tom přítmí!" ukazoval uličkou někam za Krytona. "Něco se tam pohnulo." "Myslím, že má prav-v-v-v-v-v..." tloukl Kryton hlavou o roh palety. "Myslím, že má pravdu. Asi ho přitáhl výbuch." "Přepněte bazukoidy na infračervené vyhledávání. Jestli tam něco je, laserové střely si to najdou." Kryton s Kocourem si přepnuli kontrolky bazukoidu na infračervené vyhledávání, zapřeli se proti zpětnému nárazu a vypálili. Uličkou se s jekotem vyřítily dvě modravé koule a zmizely ve vzdálené temnotě. Čekali na explozi, naslouchali slábnoucímu hukotu laserových střel, které neškodně uháněly na vzdálený konec zásobovací paluby. K explozi nedošlo. Nic tam nebylo. Rimmer na sobě cítil Kocourův pohled. "Promiň," zvedl omluvně ruce, "je to moje chyba. Falešný poplach." Laserové střely dospěly na konec zásobovací paluby, překulily se a odrazily od pažení jako dva olympijští plavci a vydaly se ve vlastních stopách hřmotně nazpět. Kocour ještě spílal Rimmerovi, když už potřetí během třech minut Rimmer ukázal za jeho záda a stejně vystrašeným hlasem zvolal: "Tamhle!" "Co to má být teď?" odsekl Kocour. "Máš nervy pěkně nadranc, kámo." Rimmer zavrtěl hlavou. Kocour si vzdychl, otočil se a spatřil, jak k němu míří s obrovskou rychlostí dvě laserové střely. "Já to nechápu," řekl Rimmer. "Hologramy nevylučují žádné teplo a mechanoidi také ne. Kam ty střely asi mají namířeno?" Rimmer a Kryton se oba otočili ke Kocourovi a zadívali se na něho. Kocour řekl tři slova. Ta zněla: "Tak sbohem, hoši." Hodil si bazukoid přes rameno a dal se na útěk. Kocour věděl, že umí běhat. Dokonce i se závažím batohu na zádech a tíhou bazukoidu, dokonce i v poněkud nepraktických upnutých stříbřitých kalhotách a na pěticentimetrových rovných podpatcích by si pořád ještě na sebe vsadil, že dokáže utéct téměř čemukoli. Jenže otázka zněla: dokáže utéct dvěma laserovým střelám navigovaným tepelným cílem? Upřímně pravdivá odpověď zněla, že neví. Neměl sebemenší představu, jestli je vůbec možné setřást ze sebe dvě točící se smrtelné střely, jejichž veškerá existence je zasvěcena nalezení čehokoli, co vydává teplo, a vyhození tohoto cíle do povětří. Přesto si myslel, že by to mohlo stát za zkoušku. A tak se o to pokusil. Zaklonil hlavu a kolena vyhazoval do výšky takovým způsobem, že se jimi při každém kroku tloukl do hrudníku. Uslyšel výrazné zasvištění střel, které zatáčely za roh a řítily se uličkou při jeho pronásledování. Na další křižovatce uskočil prudce doleva a hned zase doprava. Zvuk střel maličko zeslábl - za roh mu to šlo rychleji než jim. Aha! Věci se začaly vyjasňovat. Střely byly rozhodně rychlejší, když na něho mohly přímo, ale pokud bude pořád zahýbat, pokud najde dostatek nároží, může ty kavky uběhat, dokud jim nedojde síla. Teď se cítil dobře. Nebude to ani zdaleka tak těžké, jak čekal. Dorazil do bludiště křižovatek, prudce zabočil doleva, doprava a zase doleva. Za sebou uslyšel, jak střely nezvládly zatáčku a jejich hučení opět trochu ztratilo na síle. Zase získal pár vteřin; vteřin, které zoufale potřeboval. Vytáhl zrcátko a zkontroloval si účes. Byl pořád ještě dokonalý. Vytáhl malý kovový sprej, osvěžil si dech a znovu vyrazil. Další zatáčka doprava, další doleva, další doprava. A najednou se ocitl na rovné přímé chodbě. Dlouhé úzké chodbičce, po obou stranách obklopené paletami s nákladem. Tři sta metrů bez jediné zatáčky v dohledu a bez jediného únikového východu: pouze dveře na vzdáleném konci chodby, označené nápisem "Výtah". Střely vybíraly zatáčku za jeho zády. Sebevědomý úsměv z jeho tváře se vytratil. Potom Kocour provedl tu nejhloupější možnou věc: zastavil se. Oběma nohama se pevně zapřel do kovové mřížky paluby a čekal, až do něho lasery udeří. Půl vteřiny předtím, než k tomu došlo, vyskočil do vzduchu, nohy vykopl nad hlavu a svou kočičí postavu přenesl flopem přes syčící koule.

Sledoval je, jak letí uličkou dál, než po chvíli svůj kurs napravily, otočily se a zamířily zpátky k němu. Dal se do běhu. Dal se do běhu přímo proti nim. Půl metru před nárazem se vznesl do vzduchu a přenesl se přes smrtonosné modravé střely v klasickém stylu Fosburyho. Střely se opět hřmotně prohnaly pod ním a chystaly se k obratu. Pohlédl chodbou před sebe a vystartoval k výtahu. Od jeho kovem pobitých vysokých podpatků odletovaly jiskry, když zabrzdil u výtahových dveří, praštil do přivolávacího tlačítka a čekal.

Nic se nestalo.

Uhodil do tlačítka znovu. Laserové koule se hnaly k němu. Praštil do tlačítka potřetí a dveře se otevřely, bylo však již pozdě. Ucítil žár střel na obličeji a instinktivně se sehnul, přičemž současně zmáčkl tlačítko uzavření dveří. Dveře se s lomozem zavřely a obě střely uvěznily. Kocour nakukoval kulatým okénkem výtahových dveří a sledoval, jak laserové koule uvnitř bezmocně víří. Z kapsy saka vytáhl malý stříbrný kartáček a začal si česat obočí: "Člověk na to buď má, nebo ne. A takovým mód rakům, jako jste vy dva, se to nepodaří ani náhodou." Ucítil holčičí vůni, a v tu chvíli se už k němu nakláněla přes rameno. Pro Kocoura to byl ten druhý nejúžasnější objekt, jaký kdy spatřil. Dlouhé černé vlasy, krátká sukýnka z oranžového PVC, boty vysoko na stehna a bičík v ruce. Nedokázal zabránit tomu, aby se mu zamžily oči. Ta holka byla jednoznačně třída. "Co hledáš?" promluvila. "Mutanta," odpověděl Kocour ležérně. "Je nebezpečnej." Přivřel oči, nad nimiž mu lehce doutnalo obočí. "Může se proměnit úplně v cokoli." "To zní pěkně

strašidelně." Kocour si s chlapáckým sebevědomím odfrkl. "Vyžaduje taková práce hodně odvahy?" "Co myslíš?" "A chytrosti. Vsadím se, že jsi taky moc chytrej." "Určitě. Musí ti to pořádně pálit, stačí vteřinka, připlíží se k tobě zezadu a cvak! V tu ránu je z tebe žrádlo pro psy." Dorazili na křižovatku. Kocour zvedl ruku a vykoukl za roh. Když se uklidnil, že vše je bezpečné, pokynul jí kývnutím hlavy, že může jít: "Pojď, puso." "Už ti někdo řekl, že jsi docela prima chlap?" Kocour pokrčil rameny: "Dneska dopoledne ještě ne." "Chytrej, odvážnej, pohlednej..." Přejela si rukou smyslně po křivce svých boků. "Vlastně si myslím, že jseš asi ten nejpohlednější chlap, jakýho jsem kdy potkala." "No," zasmál se skromně, "nechtěl jsem něco takovýho říct jako první." "Víš, co mám fakt ráda?" mučila knoflík na jeho saku dlouhým nehtem. "S takovým chlapem, jako jsi ty, se fakt ráda pomiluju." Kocour vzdal krátkou, jednostrannou bitvu s širokým rozzářeným úsměvem: "Nó-ó-ó-ó. Snad bych někde v rozvrhu našel nějakou mezírku." Zvedl si k očím zápěstí a zkontroloval hodinky, které tam nebyly. "Co děláš, řekněme, tak za deset vteřin?" "Nic, co bych nemohla zrušit." Kocour se k ní naklonil: "Tak ahoj, já jsem Kocour." "Ahoj," lehce se odtáhla. "Já jsem genetická mutantka." "Rád tě poznávám," žádostivě se přibližoval Kocour. "Genitální maturantka?" Ozvalo se odporné trhání masa a hlava dívky se svinula do sebe. Ze změti narůžovělé mastnoty se vyplazilo zažívací chapadlo a udeřilo Kocoura mezi oči. Polymorf hlasitě srkal a pochutnával si na Kocourově marnivosti."

15.

Kryton uslyšel Kocourův křik a dvojnásobně zrychlil krok. V nejvyšší rychlosti se dokázal kolébat téměř čtyřicet kilometrů za hodinu a Rimmera v bludišti palet brzy ztratil. Přiběhl ke Kocourovi, který ležel na zemi, chroptěl a byl napůl v bezvědomí. Kryton odložil bazukoid a vzal Kocourovu hlavu do dlaní. "Ty má dobroto. Jste v pořádku?" Kocour zasténal a pootevřel oči: "O mě neměj péči, kámo, já nic neznamenám." Zpoza rohu vyšel Rimmer: "Je mrtvý?" "Koho to zajímá?" opáčil Kocour. Mechanoid zavrtěl hlavou: "Myslím, že přišel o svoji marnivost." Rimmer šlehl po Krytonovi zlostným pohledem: "Tak se ti to stalo zase, co?" "Co se mi stalo, pane?" skrčil Kryton zamyšleně své plastové čelo. "Selhal jsi. Napřed Nova 5. Či vinou ta loď ztroskotala? Či vinou zahynula její posádka?" "Jenže to byla..." zajíkal se Kryton. "Já nechtěl... já se jen snažil..." "A kdo přivedl polymorfa na palubu Červeného trpaslíka?" "Ano, ale já jsem to nevěděl. Já..." Krytonova ústa se dál otvírala a zavírala jako při mluvení, ale přestaly z nich vycházet jakékoli zvuky. "Napřed Lister, a teď Kocour. Asi nebudeš šťastný, dokud všichni nepochcípají, co?" "Ach," Krytonův hlas se zlomil. "Prosím..." "O co prosíš? Měli jsme zůstat pohromadě - nechal jsi Kocoura utéct samotného." "Ale to nebylo..." zadrhával, "chci říct, že..." "Důvěřoval ti. A teď se na něho podívej." Kryton si skryl obličej do dlaní. "Ach, ty má dobroto! Cítím se... tak... provinile." Rimmer se usmál. Potom se mu hlava zhroutila dovnitř, z odkrytého slizu se vynořilo zelené chapadélko a vyrazilo ke Krytonově lebce. Skutečný Rimmer skluzem vyběhl zpoza rohu, právě když polymorf dojedl mechanoidovu elektronickou emoci a vypařil se do obláčku páry. "Co se to tady děje? Co se stalo?" Kryton se k němu otočil: "Polymorf - proměnil se ve vás, pane Rimmere, a potom ze mě vysál veškerou vinu. Přišel jsem o jediný cit, který mi bránil opovrhovat normami, morálkou a zvyklostmi civilizované společnosti." "Tak jdeme, vykašleme se na zásoby. Vrátíme se pro Listera a prostě odtud vypadneme." "Dlabu na Listera," řekl Kryton a vystřelil prostředníček do vzduchu. "A docela upřímně, Rimmere: na tebe dlabu taky."

16.

Na půli cesty zpět na ošetřovnu se s Rimmerem něco stalo. Uháněli po jednom z mnoha kilometrových pohyblivých chodníků, Kocour upíjel z láhve laciné tuniské whisky, kterou vyrazil z jednoho výdejního automatu, a Kryton nazdařbůh střílel laserem na reklamní plakáty, které se kolem nich míhaly, když Rimmer náhle zavrávoral a chytil se za břicho. Kryton prostřelil ústa muži z reklamy na zubní pastu a s hihňáním se otočil, aby uviděl Rimmera, jak celý roztřesený klesá do kolen. "Co se ti stalo, tchoří dechu?" Je to... ve mně," těžce oddechoval Rimmer. "Polymorf." "A to je všechno?" zamlaskal nevěřícně Kryton a vrátil se ke svému cvičení ve střelbě na cíl. Kocour se vysmrkal do kravaty a dvakrát si říhl. "Heepčíí. Chuuuurp. Chuuuuurp. Jak je to možný? Vždyť tady není." Kryton sprovodil ze světa kokakoalového medvídka. "Vlámal se do hologramové simulační jednotky, proměnil se v elektronická data a infiltroval jeho osobnostní disk. Na to přece přijde každý, kdo nemá místo mozku nefunkční svěrač." "Máš pravdu," řekl Kocour. "Jsem hlupák. Jsem nikdo. Nezasloužím si žít." "Souhlasím," přikývl Kryton a namířil hlaveň svého bazukoidu na Kocoura. "Polib si prdel, Kocoure," řekl a vystřelil. Ozvalo se neuspokojivé cvaknutí a zablikala kontrolka nabíjení: "prázdný zásobník". "Kruci," řekl Kryton. "Do háje," řekl Kocour. "Fakt jsem se už těšil, že budu mrtvej. Nic jinýho si nezasloužím." "Neměj péči. Odprásknu tě, jen co si pořídím novou bouchačku." "Dobrá," usmál se vděčně Kocour, "jen v případě, že tě to nebude obtěžovat. Nemá cenu, aby ses zahazoval s takovým sráčem, jako jsem já." Rimmer ležel v křečích na podlaze a polymorf prolézal jeho databanku, prohledával jeho osobnostní disk ve snaze vybudit nějakou novou emoci, kterou by mohl ochutnat. Rimmerovým mozkem otřásaly obrazy. Vzpomínky, zpola zapomenuté... Horký letní den, kdy čekal před kinem na dívku, která nakonec nepřišla. Tři hodiny tam čekal. Tři hodiny. To mu tedy dodalo... Sestavoval lacinou stavebnici studentského stolku, v níž chyběly čtyři šroubky, a praštil se do palce dřevěnou paličkou. "Podělaná palička!" Pětiměsíční kojenec. Zahodil gumový kroužek na masírování dásní a nikdo mu ho nepodává. Copak neslyší jeho křik? Copak nevědí, jak strašně ten kroužek potřebuje, aby se mu prořezaly zuby? Panebože, opravdu z vás udělají... Ve čtyřiadvaceti ve Vesmírných sborech. Přijíždí domů na víkendovou dovolenku a zůstane na šest hodin uvězněný v zácpě. Šest vzácných hodin, které přijdou úplně vniveč, a po celý ten čas je pořád víc a víc... Deset let. Chce jít do ruského cirkusu. Žádné zvláštní nesplnitelné přání. Cirkus přijíždí do jeho rodného města jednou za život. Všichni spolužáci ze třídy tam jdou a jeho rodiče potom najednou řeknou, že on jít nemůže, protože neposekal trávník. Protože neposekal jejich všivácký, kurevský trávník. To není fér! To člověka opravdu dostane... Je mu třicet. Otvírá dopis, "...nedosáhl požadované úrovně... " Ale pracoval usilovněji než ostatní. Má z toho tak strašný pocit, že... Sedmnáct. Poprvé v životě přivádí domů dívku, aby ji představil rodině. Je nedělní odpoledne,

náhodou vejde do skleníku a dívka tam je za keříčky rajčat s jeho bratrem Johnem. Věřili byste tomu? Váš vlastní bratr strká svůj jazyk do krku vaší dívce... To by člověka opravdu popadl vztek! Je mu čtrnáct. Internátní škola. Je bit za to, že mluvil při obědě. A to řekl jenom: " Podejte mi, prosím, sůl." Má takový vztek!
Pořád ještě v internátní škole, na pokoji, kde ho opět bijí, tentokrát za to, že chrápe. Copak chrápání ve společné ložnici je přestupek, za který je člověk bit? Copak se chrápe se zlým úmyslem? A pevná gumová tretra buší do jeho tenoučkého bavlněného pyžama, je tohle fér?Je tak rozčilený a bezmocný a... vzteklý! Ráno má zkoušku. Je mu třicet let a ráno skládá zkoušku. Zdá se mu, že celý svůj život má vždycky ráno zkoušku. A ti hajzlové z pokoje 7775 roztáčejí divoký večírek. Přitom jim už tolikrát říkal, že ráno skládá zkoušku. A co udělali pokaždé, když jim to řekl? Zesílili muziku! A další dopis, ... s vyhlídkou na budoucí povýšení... "Šestý rok po sobě "s vyhlídkou na povýšení". Musí počkat ještě další rok a to prostě není FÉR! To vás úplně ROZZUŘÍ! Tryskal z něho bezpočet celoživotních frustrací, až cítil, že už to nevydrží a vybuchne. Potom to udělal. Zlost z jeho hrdla vydala předpotopní skřek.
"Néééééééáéé!" A o padesát tři palub výš v hologramové simulační jednotce polymorf požíral jeho vztek. Rimmer se zhroutil na pohyblivý chodník a zcela vyprázdněný úpěl, připravený o veškerou svoji zlobu.

17.

Lister přecházel po ošetřovně sem tam, v ruce houpal baseballovou pálkou a ret měl ohrnutý v nepříčetné grimase. Praštil pálkou o laboratorní lavičku mezi Krytonem a Kocourem. "To je válka." Rimmer zavrtěl hlavou a přehodil si nohu přes nohu obráceně než předtím. "Podívejte, přátelé," řekl s vyrovnaným klidem, "jen to, že jde o obrněného mutanta, který se chová jako vraždící stroj a slintá nepředstavitelně nechutnou břečku, přece neznamená, že je to špatné stvoření." Žmoulal konec své dýmky, o niž požádal svůj přídavný hologramatický počítač spolu s tričkem, na němž byl natištěný nápis "Dejte Žroutovi šanci". "Musíme dosáhnout toho," pokračoval věcným tónem, "aby s námi zasedl ke kulatému stolu a abychom společně dospěli k balíku řešení, snad nad čajem se sušenkami." "Slyšíte ho, sraba?" vyskočil Kryton z laboratorní lavice. "Jeho názorům nemůžeme věřit - nemá v sobě žádný vztek, je to totální tupoun!" "Skvělý postřeh, Krytone," řekl Rimmer laskavě. "Můžeme to prodiskutovat, ne?" Otočil se na Listera a usmál se: "Davide, máš nějaké návrhy, které bys tomuto fóru rád předložil?" "Ano, Arnolde, náhodou mám," opičil se po něm Lister. "Co kdybychom zašli dolů do skladu munice, vzali jadernou hlavici a přivázali mi ji na hlavu? Já bych pak poslal toho ksindla na pravdu boží." Aby svůj názor řádně podtrhl, praštil jedenašedesátiletý muž do kovového panelu stěny, v němž zůstal po jeho ráně hluboký důlek. "Výborně. Inu, to je... to je velice pěkné, Davide," mumlal Rimmer žoviálně. "Ale prozatím bychom mohli tento názor ponechat stranou, ano? Kocoure, máš nějaký příspěvek do diskuse?" Kocour vzhlédl od odpadkového koše, v němž se hrabal ve snaze najít nějaké jídlo. "Mě se na žádný názory neptej. Já nejsem nikdo. Prostě dělejte, jako bych tu nebyl." Hlučně si přihnul z láhve denaturovaného lihu, kterou našel na polici, a hlasitě říhl. Rimmer vlídně přikyvoval: "To je velmi milé, mockrát ti děkuji." "Vy jste, chlapi, všichni praštění," zacvrlikal Toustovač ze své výhodné polohy v zadní části místnosti. "Všichni jste emocionálně zaostalí. Váš problém přímo volá po vůdcovských schopnostech vašeho starého kamaráda, Mluvícího Toustovače, chráněného ochrannou známkou (o patent je požádáno)." Nastala trapná odmlka. "No," spustil konečně Rimmer, "měli bychom se pohnout z místa a já doufám, že mě nikdo nepovažuje za samozvaného předsedajícího, prostě mě berte jako pouhého mediátora. Krytone, jaký je tvůj názor? Nestyď se." "Já si myslím, že bychom Listera měli předhodit jako návnadu. A zatímco ho bude polymorf zaživa požírat, můžeme se k němu zezadu přiblížit a vystřelit ho do stratosféry." "Dobrej plán!" praštil Lister do stěny, přičemž si zlomil tři prsty. "To je zatím ten nejlepší návrh. Ať se to na mně vyřádí a celýho mě to vykulčí a vy ho můžete, hoši, nepozorovaně polapit." "Je to jistě jedna z možností, Davide, ano," cucal Rimmer náruživě svou dýmku. "Ale já mám jiný návrh: pusťme se do díla, už nemáme čas na žádné vyjednávání. Můžete to jistě považovat za extrémní názor, ale já navrhju zasáhnout ho tvrdou, rychlou a masovou, opakuju masovou," naklonil se ke svým posluchačům, "letákovou kampaní. A zatímco se v tom bude plácat, nasadíme turnaj ve whistu, laciný výprodej zboží, nějaké to pouliční divadlo a možná i dobročinné koncerty." Rimmer se opět odtáhl. Byl to radikální směr celé akce a on jen doufal, že nezašel příliš daleko. Uklidnil se potáhnutím ze své hologramatické dýmky a pokračoval v náčrtu řešení: "A kdyby to nestačilo," řekl téměř podrážděně, "pak by mi bylo velice líto, ale nadešel by čas na trička: ‚Mutanti táhněte'; ‚Chameleonské životní formy? Díky, NE!' A pokud by se už ani tímhle způsobem nepodařilo naše stanovisko prosadit, pak skutečně nevím." Kryton protočil panenkami celý kruh: "Řekl ti už někdy někdo, Rimmere, že jsi nechutný, hnisavý zánět uzlin, který má veškerý důvtip, šarm a duchapřítomnost Jayne Mansfieldové po autohavárii?" Toustovač sebou trhl: "Poslouchejte mě. Beze strachu, vzteku, viny a marnivosti nemůžete fungovat. To všechno jsou životně nezbytné emoce, které chrání vaše osobnosti a udržují vás při duševním zdraví." Kryton přikývl a přistoupil k Toustovači. Popadl ho, nacpal do odpadní jímky a zapnul drtič. Ozval se strašlivý zvuk drceného kovu. Kryton odpadní jímku vypnul, vytáhl z ní zmačkanou změť součástek a vyhodil ji do koše. "Koledoval si o to už dlouho," prohlásil a nohou přitom ještě dupal v koši. "Propánakrále," řekl Rimmer, "určitě existovalo nějaké nenásilné řešení tvých sporů s Toustovačem. Proč jsi, probůh, nezkusil nějaké poradenství v oblasti vzájemných vztahů?" Lister si poklepal na čelo svou baseballovou pálkou: "Dost keců, vy srágory: je čas zatnout mu tipec. Plastikovej pytel se jménem tý zrůdy už čeká a já mu hodlám zatáhnout zip. A kdo mi zkříží cestu, dostane napalmovej klystýr!" Kocour vzhlédl od svého odpadkového koše: "Myslím, že všichni až na mě mají pravdu, tak prostě zapomeňte, že jsem něco říkal, jo?" Rimmer vyskočil: "Ehm, domnívám se, že všichni poněkud zapomínáme na jádro problému, které bych vyjádřil takto: Jak si budeme říkat?" Odmlčel se, aby ponechal prostor pro návrhy. Žádný nepřišel. "Podle mě by se volba měla omezit na dvě možnosti: ‚Liga proti slintajícím obludám' nebo, a tomu bych já osobně dal přednost, ‚Komise pro lidskou integraci tajuplných organismů a rehabilitaci involutů ve společnosti'." Kousl se do rtu: "Má to jedinou stinnou stránku: zkratka zní KLITORIS." "Je třeba ho zabít." Lister si začal obličej malovat opálenou korkovou zátkou.

"A jestli mám obětovat život takovým trapným způsobem, je to jedině dobře." Kryton přikývl: "Jasně. Proč ne? l když to nevyjde, bude aspoň sranda." "Správně, tak přestaňte mlít pantem," přikryl si Lister dlaní ústa rozšklebená v zívnutí, "a jde se na to. Kdo zůstane poslední naživu, je posera," zahřímal. "Kdo jde se mnou?" Rimmer se za ním vydal k průlezu: "Podívej, robíci nebudou mít protestní plakáty hotové dřív než ve čtvrtek, ale myslím, že člověk někdy musí jednat spontánně. Výborně,jdeme nato." "Hele, já jdu taky," vrávoral za nimi Kocour. "Třeba se z toho budou dát vytřískat nějaký prachy." Kryton šel jako poslední. Kdyby ostatní zajal jako rukojmí, netvor by ho možná nechal odejít. Zvedl bazukoid od pasu a zamířil na své druhy: "Hněte sebou, šmejdi."

18.
Vystopovat polymorfa nebylo ani zdaleka tak těžké, jak čekali, nacpal se v rychlém sledu nejrůznějšími emocemi, které byly mnohem tučnější, než na jaké byl zvyklý, a tak ho našli, jak přecpaný podřimuje dole v nákladovém přístavišti. Bylo by docela snadné ho zabít, když bez jakéhokoli přesného tvaru jen ležel jako pulsující šedozelená kaše. Nedokázali se ale shodnout na taktice. Kocour se chtěl potvoře vzdát na milost a nemilost. Lister chtěl mutanta okamžitě uškrtit, jen pokud by někdo určil, kde má krk. Rimmer navrhl, že by mu měli nabídnout nějaké ústupky a pomoc, včetně nalezince pro mutanty, linku pomoci pro chameleonské životní formy a bezplatná cestovní víza pro všechna slizká stvoření; Kryton se odmítl diskuse zúčastnit a jednoduše chodil sem a tam po širokých uličkách přístaviště, přičemž šťastně a hlučně odpouštěl své přebytečné plyny, což mechanoidi běžně provádějí pouze v ryzím soukromí. Jak stáli nad podřimujícím polymorfem, ponořeni do nesmyslného hašteření, bestie se postupně nemotorně probírala k vědomí. Její primitivní mozek se hystericky domáhal přežití, a tak se polymorf usilovně snažil proměnit. Hledal v jejich duších tvar, který by ho ochránil, formu, jež by nebyla napadnutelná do doby, než se mu vrátí síla. A jednu takovou formu našel. Přímo před očima se jim hromádka kašovité břečky vtáhla do sebe, zvedla se vysoko do výše a objevila se nad jejich hlavami. Polymorf se proměnil ve vysokou, zelenou pouliční lampu z tepaného železa. "Co teď budeme dělat?" bouchal Lister hlavou o lampu. "Jak se dá bojovat s pouliční svítilnou?" "Tak hele," zvedl Rimmer smířlivě ruku, "to, že se z něho stala pouliční svítilna, ještě neznamená, že nic necítí. Nemám snad pravdu, dlouháne?" obrátil se k lampě. Kryton se pokusil ze svého bazukoidu zahájit palbu. Když se kouř pročistil, byla pouliční svítilna poněkud opálená a zčernalá, ale jinak zcela nedotčená. "Co teď?" "Musíme počkat," vztekal se Lister, "až se promění v něco, co budeme moct zabít." A tak čekali. Uběhly dvě hodiny. Dvě hodiny, než polymorf nabral síly, než získal novou energii. "Tohle je k ničemu," prohlásil nakonec Kryton. "Jdu vyrabovat obchody v lodním nákupním středisku." Ale když se chystal odejít, ozval se odporný mlaskavý zvuk a pouliční svítilna se začala hroutit do sebe.

19.
Jak tedy zemřel? Tři přeživší členové posádky si tu otázku kladli během následujících týdnů stále znova. Čí to byla chyba? Mohl tomu někdo zabránit? A pravda byla takováto: nikdy si tím nebudou moci být jisti. Byl mrtvý, a to byla syrová, krutá skutečnost. Nedalo se to vrátit.
Teď byli tři.

20.
Lister zaútočil na metamorfující masu ve snaze zničit bestii dřív, než dokončí svou proměnu. Z kašovitého slizu se vynořilo chapadlo a odhodilo Listera bez zjevného úsilí uličkou. Narazil do poskládaných beden a zůstal ležet v bezvědomí na hromadě polámaných prken. Ostatní tři se rozběhli chodbou vytvořenou balíky zboží, přičemž Kryton používal jako štít Kocoura, který proti tomu nijak neprotestoval. Tvor se s ječením napřímil a stala se z něho slizovitá pulsující bestie z Listerových nočních můr. Kocour popadl Listera za límec a Kryton je oba dva táhl chodbičkou. Kryton s žuchnutím vrazil bokem do madla dveří nouzového východu a všichni jimi pozpátku proletěli a začali se kutálet dolů po kovovém točitém schodišti. Dopadli na bíle vykachlíčkovanou podlahu a zjistili, že se nacházejí ve strojovně vzduchotechnického komplexu na technické palubě. Rimmer pádil po schodech dolů za nimi s očima rozšířenýma strachem. Vyhrabali se na nohy a Kryton běhal po místnosti, aby našel východ. Nebyly zde žádné dveře ani průlezy. Nacházeli se na samém dně lodi. Najednou začaly ze stropu padat železné traverzy a kovové kachlíčky a dolů do strojovny se snesl v tříšti ocele polymorf. Ohrnul černé rty a obnažil tak blyštící se zuby. Zařval v ďábelském triumfu. Krytonův posílený sebezáchovný pud, nedržený na uzdě žádným pocitem viny, překryl i jeho strach. Nedávalo to smysl, musel přece existovat jiný východ; na lodi neexistovala ani jedna místnost, která by měla pouze jeden východ. Musejí tady někde být druhé dveře, vzduchový uzávěr nebo prostě něco. Znovu se rozhlédl po místnosti. U zadní stěny ležela na boku nepoužívaná čerpadlová jednotka. Kryton si k ní pozpátku proklestil cestu a odsunul ji od zdi. Za ní byl starý služební výtah. Prudce zmáčkl přivolávači tlačítko a uslyšel lomoz soukolí, jak se rozběhl motor. Výtahová klec začla klesat přibližně z výše dvaceti pater nad ním. Chapadlo se vymrštilo, obtočilo se Krytonovi kolem krku a zvedlo ho do vzduchu. Mezitím se výtah s chvěním zastavil a dveře se šumivě otevřely. Z výtahové klece se vyřítily dvě modravé mihotavé koule. Proplétaly se vzájemně v malých hrozivých kroužcích a pak vystřelily do strojovny. Jednou obkroužily místnost, než je navigační počítače navedly na nejteplejší předmět v místnosti a se skřípěním zamířily na cíl. Polymorf prostě zmizel. Krátké ticho, které po výbuchu nastalo, bylo přerušeno odporným čvachtáním slizovitých tkání a kouřících zbytků endoskeletu, když se ostatky mrtvého mutanta podřídily Newtonovým zákonům. Vířící vítr náhle sebral ve strojovně všechny papíry a utvořil spirálovité tornádo. Potom se vítr rozdělil do čtyř oddělených smrští a udeřil na jednotlivé členy posádky. Všichni klopýtavě ustoupili, naplněni energií a silou, jakou nikdy dřív nepoznali. Když se Kryton tápavě postavil, byl to opět celý on. Jeho provinilost se vrátila. Jak mi jen budete moci někdy odpustit?" úpěl nešťastně. "Pochopitelně okamžitě spáchám sebevraždu." Přiložil si ústí hlavně bazukoidu k svým bezretým ústům. Kocour zbraň prudce odstrčil. "Klídek, kámo," řekl. "Všichni jsme dělali

věci, na který nemůžeme bejt právě pyšní. Podívej se na mě." Stál tam v otrhaných páchnoucích šatech, s vlasy rozcuchanými k nepoznání. "Jestli se během příštích třiceti vteřin nevykoupu, budu muset rezignovat na svůj titul nejpohlednějšího chlapa na týhle lodi." "Toustovač," blekotal Kryton, "co jsem to provedl s Toustovačem?" "Listere?" přikrčil se Rimmer nad Listerovým tělem. "Listere?" zavolal znovu. Přiběhl Kryton a poklekl vedle něho. Zadíval se do Listerovy šedivé tváře. "Neublížil si?" "Prodělal srdeční mrtvici." Kryton opatrně odklonil Listerovu hlavu ke straně a snažil se mu na krku nahmatat puls. "Dostane se z toho?" strachoval se Rimmer. Kryton natáhl ruku a otevřenou dlaní zavřel Listerovi oči.

část čtvtá

1.

Pohřeb posledního zbývajícího zástupce lidské rasy nebyl nijak vážnou ani pochmurnou záležitostí. Právě naopak. Z Listerova stařičkého kazeťáku duněl jeho nejoblíbenější taneční kousek "Zrozen k brutalitě" s takovou silou, že to třáslo rakví. Kryton, Rimmer a Kocour stáli kolem kovové truhly se řvavě zelenými dětskými anténkami na hlavách, bateriemi poháněnými otáčecími motýlky a v žlutých rybářských botách, přesně jak si to Lister vyžádal ve své Poslední vůli i Závěti. Rimmer se tehdy té opilecké noci, kdy se Lister rozhodl sepsat závěť, účastnil. Lister naškrábal svá poslední přání na staré trenky nesmazatelným inkoustem a Rimmer ho ujistil, že splní instrukce do poslední pravopisné chyby. Kocour opatrně položil k Listerovým chodidlům tác s kuřecími medailonky, zabalený do potravinové fólie, a k němu přiložil dvě kořeněné indické placky a cibulový salát. Kryton za ním netrpělivě šoupal nohama a položil do rakve troje balení ležáku Leopard po šesti plechovkách spolu s jedinou Listerovou fotografií Kristiny Kochanské.
Když píseň "Zrozen k brutalitě" dospěla k vrcholu nukleárního kytarového sóla, zapečetili víko rakve a vystřelili ji do vesmíru. "Sbohem, člověče," řekl Rimmer tiše a všichni tři se otočili a smutně se odšourali z odpalovací odpadkové rampy. Kryton prostíral stůl k pohřební hostině. Nikomu z nich se příliš nechtělo pít, ale Lister trval na tom, že každý z nich vypije celou láhev Cinzana Bianco. Menu odstrašovalo ještě víc: trojitý sendvič se smaženými vajíčky, čili omáčkou a čatní, Listerovo nejoblíbenější jídlo. "Myslím, že někdo by to měl říct Hollymu," řekl Rimmer. Kocour přikývl. Rimmer se shrbeně odšoural do řídícího centra. "Zapnout," řekl Rimmer a na obrazovce se zhmotnila Hollyho digitalizovaná tvář. "Omlouvám se, že ruším, Hole, ale máme pro tebe špatnou zprávu," díval se Rimmer upřeně do podlahy. "Jde o Listera," vypravil ze sebe nakonec. "Umřel." Holly přikývl. "Myslel jsem, že bys to chtěl vědět." "Ano," odmlčel se Holly na dvě cenné vteřiny z těch, které mu ještě zbývaly. Jak?" "Srdeční mrtvice." Rimmer začal zabíhat do podrobností. Holly poslouchal, a když Rimmer skončil, řekl prostě: "Aha," a vypnul se. Rimmer prošel průlezem východu z řídícího centra a byl na půli cesty chodbou, když vypukl strašlivý hluk. Tiskly tiskárny. Okamžitě se otočil a vydal se zpátky do řídícího centra. Všechny tiskárny do jedné chrlily stohy a stohy výpočtů a instrukcí. Rimmer stál v průlezu a jeho tvář se roztáhla do širokého úsměvu, který se po chvíli proměnil ve smích. Nebyl to jeho obvyklý dutý, hýkavý, nesmyslný smích, byl to úplně jiný hluk. Tento zvuk jeho hlasivky nikdy předtím nevydaly. Byl to smích plný radosti. Kryton s Kocourem byli v přespávací buňce a probírali se haldou starých fotografií, když dovnitř nakoukl Rimmerův zadýchaný obličej a popadaje dech pravil: "Rychle! Pojďte!" Ihned poté zmizel. Ve chvíli, kdy Kocour procházel průlezem, byl už Rimmer o dvě stě padesát metrů dál v chodbě a pořád zrychloval. Rozběhli se za ním. Rimmer bral schody nouzového schodiště po čtyřech a bez zastávky letěl třicet dva pater dolů do spodní části lodi. Utíkal tak rychle, že dokonce i Kocour měl několikrát dojem, že ho ztratil. Konečně se Rimmer ocitl na raketové palubě a letěl jako blesk po ranveji k Bílému obru. Ve chvíli, kdy Kryton s Kocourem dorazili do raketového přístaviště, Rimmer už šplhal nahoru na vstupní rampu lodi a zmizel v jejím vnitřku. O pár vteřin později se k zemi snesly plameny z nosných raket a Kocour s Krytonem se museli poslední kus cesty prodírat oslepujícím, vzdouvajícím se bílým kouřem. Vyskočili na vysokou vstupní rampu a proběhli po ní na poslední chvíli, kdy se už začínala vtahovat do lodi. Vklopýtali dovnitř, kašlali a slzeli zpola slepýma očima a hned za nimi se průlez s třísknutím uzavřel. Vrávorali přes robíky, kteří třídili stohy počítačových výstupů, do kokpitu, zatímco autopilot dopravní rakety roloval s lodí po ranveji a pak s ní vyletěl do vesmíru. Vtáhli se do prostoru kokpitu, kde už stál Rimmer, netrpělivě škubající pravou nohou, a vrhli se do dvou křesel řídícího centra. "Co se děje, kámo?" "Kam letíme?" Rimmer pomalu zvedl levou ruku a ukázal skrz čelní sklo kokpitu na hnědou tečku mihotající se v dáli: "Za rakví." Kocour přepnul kontrolky na manuální ovládání a zmáčkl tlačítko ohřevu. Bílý obr burácel černou pustinou a pronásledoval pomalu kroužící truhlu.

2.

Nic.
Napřed nebylo nic.
Potom.
Potom bylo něco.
Bylo to světlo.
Třpytivý střípek, který ho zaskočil svou nenadálostí.
Potom.
Potom zase nebylo nic.
Vůbec nešlo říct, jak dlouho to trvalo: nic nemá žádný časový rozměr.
Pak opět světlo.
A světlo rostlo a přes tvář světla se začaly pohybovat tmavé stíny.
Sledoval, jak z těch stínů vznikají tváře. Tváře, které neznal. Byly to starostlivé tváře; vlídné, laskavé. Cítil se s nimi v bezpečí. Potom ztratil vědomí. Ale nevědomí nebylo totéž co nic, nevědomí bylo prostoupené sny. Zdálo se mu o zahradě s pichlavým jasmínem. Tu zahradu znal. Velmi dobře ji znal. Neměl ale sebemenší představu, odkud nebo z

které doby ji zná.
Potom bolest.
Něco mu prudce zatlačilo na hrudník. Napřímil se, následovala další imploze a bolest ustala. Byl unášen zpátky do spánku. Když se probudil, stmívalo se. Ležel v posteli s čistým bílým povlečením a s prostěradlem pečlivě v rozích zastrčeným pod matraci. Postel byla oddělená od okolí zelenou zástěnou, takže neměl rozhled po místnosti. Na nočním stolku vedle postele stála váza plná jasmínu a mezi žlutými kvítky ležela pohlednice. Jeho levá ruka z jakéhosi důvodu ležela bezmocná a zcela zesláblá, a tak se natáhl pravačkou a pohlednici z jejího hnízda vyškubl. Jeho oči nedokázaly v polosvětle nápis rozluštit. Vrátil pohlednici na místo a přemožen únavou se opět ponořil do spánku.
Když se znovu probudil, pohyboval se. Nad ním pádily pruhy zářivkového světla. Pokusil se vztyčit hlavu, ale přátelská ruka mu ji přitlačila zpátky dolů a nemocniční lehátko dál uhánělo bíle vykachlíkovanou chodbou. Projeli třemi překážkami v podobě gumových třásní namísto dveří a náhle se ocitli venku v rezavě chladném zimním větru. Ucítil trhnutí a nosítka sundali z vozíku. Nastal zmatek - lidé na sebe pokřikovali věci, jimž nerozuměl, a bolest v hrudníku se celou dobu zhoršovala. Přiběhli dva muži s nosítky a naložili ho do čekající záchranky. Dveře se s bouchnutím zavřely a záchranka se se skřípotem brzd rozjela. "Kde to jsem?" Nad ním visela kyslíková maska a on opět ztratil vědomí. Přišel k sobě, když se dveře záchranky rozletěly a titíž dva muži ho na nosítkách vyvlekli z vozu a odložili ho na chodník doprostřed kruhu lidí. "Co se to děje?" blekotal zděšeně. Muži ho s velkou opatrností odvázali z nosítek a položili ho na studený, tvrdý chodník. Jeden z nich nosítka složil a uháněl s nimi zpátky k záchrance, zatímco druhý mu zkroutil nohu pod tělo, zvedl mu hlavu a vložil mu pod ni jeho paži. Bolest teď byla nesnesitelná. Nachýlil slabě hlavu a díval se, jak oba muži naskakují do záchranky a zpátečkou vyrážejí do hustého provozu. Ležel na zádech a periferním pohledem si uvědomoval kruh zvědavců stojících kolem něho. Nějaká žena mezi nimi hovořila, ale její hlas zněl mlhavě a vzdáleně a on nedokázal rozluštit smysl jejích slov. Přihlížející začali jeden po druhém odcházet, až nakonec zůstal ležet úplně sám v té nepřirozené poloze na chodníku. Bolest dostoupila vrcholu a explodovala mu v hrudníku. Vyskočil, chvíli vrávoral podél výkladní skříně, získal zpět rovnováhu a pomalu se rozešel ulicí. Nejhorší bolest ustoupila, zůstalo jen bodavé škubání v levé paži a začalo se mu lépe dýchat. Napůl v mdlobách se šoural ulicí, našel lavičku a posadil se. Po deseti minutách se vůbec necítil tak špatně a rozhodl se zajít na kávu. Našel kavárničku o pár domů dál a usedl u jednoho z červených umělohmotných stolků. Téměř okamžitě přišla servírka a položila před něho tácek s penězi. Potom se na něho příjemně usmála a rychle odcupitala. Brzy poté se vrátila s porcelánovým nádobím: šálek, talířek, podnos. Položila vše na jeho stolek a odešla obsloužit někoho jiného. Šálek byl špinavý. Na horním okraji měl kroužek po kávě a na dně našel trochu zpola rozpuštěného cukru, l talířek byl špinavý. Byla na něm spousta drobků a uprostřed veliký kopeček majonézy. Zvedl ruku, aby přivolal servírku zpátky, ale najednou si uvědomil, že bude zvracet. Z hrdla mu vystříkla nějaká tekutina, ale podařilo se mu ji zachytit do kávového šálku. Nebylo mu ale špatně. Pohlédl do šálku, byl z poloviny plný kávy. Potom se ho opět zmocnila panika. Tentokrát se už opravdu pozvrací. Sáhl si k ústům a vydávil dokonale trojúhelníkový sendvič s tuňákem a majonézou. V rychlém sledu následovaly tři další díly spolu s kusem okurky, kolečkem rajčete a trochou řeřichy. "Pomoc," vypravil ze sebe tiše. V jeho hrdle to znovu zakloktalo a doplnil šálek až po okraj. Přičichl k němu. Byla to káva. Čerstvá. Kouřilo se z ní. Ponořil do ní lžičku a zamíchal s ní. Když lžičku vyndal, byla plná cukru. Vysypal ho zpátky do dózy a rozhlédl se po kavárně. Rozložitá žena s dvěma neukázněnými dětmi ze sebe právě dávila obrovský čokoládový větrník. U vedlejšího stolu si nějaký muž zabodl vidličku do úst a vytáhl odtamtud hranolky. Podíval se na servírku, která sešlápla pedál odpadkového koše, vytáhla odtamtud plnou hrst žebírek a naaranžovala je na velký bílý talíř. Potom kosti naservírovala dvěma mladíkům sedícím u pultu. Sledoval, jak si hoši přikládají kosti k ústům a začínají je plnit masem. Servírka se přihnala k jeho stolu a odnesla mu sendvič i kávu. Podržela šálek pod přístrojem na výrobu kapucína, který tekutinu hlučně vysál do svého kovového válce. Potom rozložila sendvič, lžičkou z něho odebrala tuňáka, majonézu vrátila do sklenice, očividně bez námahy očistila z krajíců máslo a vrátila chleby na obrovský, nenakrájený bochník. Opustil kavárnu, protože se rozhodl, že potřebuje čerstvý vzduch. Veškerá doprava jezdila pozpátku. Kde to je? Co tady dělá? Téměř ze všech myslitelných úhlů pohledu bylo to město divné a cizí. Potloukal se po okolí dvacet minut a hledal nějaký orientační bod, něco, co by poznával, ale bylo to beznadějné. Když se znovu rozhlédl, zjistil, že sešel z hlavní ulice a ocitl se ve spoře osvětlené uličce. Zmocnila se ho panika a cítil se osamělý. Náhle zaslechl za zády naléhavé kroky, které se rychle přibližovaly. Než se stačil otočit, byl u něho nějaký muž, tiskl ho ke stěně a pod krkem mu držel krátký stříbrný nůž. Lupič starému muži obratně připnul na zápěstí hodinky a do náprsní kapsy kabátu mu strčil peněženku. Stařec užasle sledoval, jak násilník zavírá nůž, falešně se usmívá a utíká uličkou pryč. "Pomoc," řekl starý muž tiše. "Co se to se mnou děje?" Otevřel peněženku a podíval se dovnitř. V přihrádce na kreditní karty byla překvapivě jeho vlastní fotografie. Také řidičský průkaz. Řidičák byl vystavený na jméno "Retsil Divad". Starci trvalo dobrých deset minut, než si uvědomil, že je to jeho jméno. Neboť stejně jako všechno ostatní na tomto bláznivém místě, i jeho jméno bylo pozpátku.

3.
V čerpací místnosti nákladního prostoru Bílého obra stálo v pečlivě vyrovnaných řadách čtyři tisíce kanystrů ze zašlé modrošedé děloviny.
"Tady jsou další," řekl Kryton a spustil dopravním žlabem dolů čerstvou zásobu kanystrů. Četl na nich vyražená čísla a jeden po druhém házel Kocourovi, který je rovnal k ostatním. "Má někdo alespoň nějakou mlhavou představu, co to tady provádíme?" zeptal se Rimmer. Kocour s Krytonem to odbyli pokrčením ramen a tichým brbláním. Pravdou bylo, že nikdo z nich ani nepředstíral, že by chápal seznam instrukcí, dat, definic a souřadnic, které jim Holly zanechal. Dokonce i čerstvě opravený Toustovač tvrdil, že ničemu nerozumí, l když na druhou stranu bylo jistě spravedlivé přiznat, že nebyl ve své nejlepší kondici, třebaže Kryton strávil celé hodiny vyklepáváním jeho pochromovaného obalu a rekonstrukcí rozmašírovaných elektrických obvodů, Kryton nebyl zrovna expert, pokud šlo o umělou inteligenci, a

Toustovač se netěšil plnému duševnímu zdraví. Z jakéhosi důvodu si nyní Toustovač vlastně myslel, že je los. Občas hlasitě bučel a příležitostně jim hrozil, že je nabere na své mohutné paroží, ale jinak byl neškodný. Dopravním žlabem sjížděly další kanystry a Kryton opět pečlivě prohlížel čísla. "Mám ho!" zaječel nadšením a zatleskal rukama. Kocour začal tančit a kroutit se ze strany na stranu, přičemž mával rukama a točil jimi před tělem: "Jo, jo, jooo!" "Skvělissimo!" šklebil se Rimmer. "Bůůůůůů!" zabučel Toustovač. Dostihnout Listerovu rakev a vrátit ji do budky stáze na Červeném trpaslíkovi bylo docela snadné, ale druhá instrukce už byla poněkud bizarnější. Museli najít roj kanystrů letících vesmírem v daných souřadnicích a získat na palubu jeden z nich, označený číslem "1121". Holly se zapomněl zmínit, že v dané oblasti bude těch kanystrů kolem deseti tisíc, a tak jim hledání zabralo skoro pět týdnů. "Co dál?" zeptal se Rimmer a naklonil se Krytonovi přes rameno ve snaze přečíst si nerozluštitelný strojový kód. "Mám se o kanystr postarat. Bombardovat ho rentgenovými gama paprsky a tak dál." "A potom co?" Kryton se znovu zahloubal do Hollyho instrukcí. "Potom vezmeme Listerovo tělo na malý výlet." "Kam?" "Černou dírou do omnizóny. Na jistou planetu ve Vesmíru č. 3. Zřejmě ho tam máme pohřbít." "Vesmír č. 3? Co je tak zvláštního na Vesmíru č. 3?" "Kromě skutečnosti, že je to téměř zrcadlový obraz našeho vlastního vesmíru a jenom čas tam běží pozpátku," odpověděl Kryton, "na něm nic tak zvláštního není." Kocour zatřásl kanystrem: "Co s tím má tohle společnýho? Co je v tom?" "Nevím," procházel Kryton dál instrukce. "Možná nějaká chemikálie, kterou budeme muset použít později." "To si nemyslím," pokusil se Rimmer potlačit úšklebek. "Mám docela dobrou představu, co uvnitř je, a nemyslím si, že to budete považovat za chemikálii." Pozvedl nevyzpytatelně obočí a vrátil se zpátky do kokpitu se šťastným pohvizdováním.

4.

Čas tedy ubíhal pozpátku. Listerovi chvíli trvalo, než na to přišel, ale když si události toho dne obrátil, dávalo to všechno dohromady jistý smysl. Šel temnou uličkou, kde mu nějaký lupič ukradl hodinky a peněženku. Omráčeně klopýtal ulicemi, až dorazil ke kavárně, kde si dal kávu a něco k snědku, aby si uklidnil nervy. Zjevně to nepomohlo, protože ve chvíli, kdy vyšel na ulici, ranila ho srdeční mrtvice a odvezli ho do nemocnice. Po několika hodinách, kdy střídavě upadal do bezvědomí a zase se probouzel, ho ranila druhá mrtvice a umřel. Jenom se to všechno přihodilo pozpátku. Podíval se na adresu ve svém řidičském průkazu. Se skřípěním brzd vedle něho pozpátku zastavil taxík. Lister se naklonil do okénka, přijal od taxikáře jízdné se spropitným a vlezl si dovnitř. Chystal se přečíst si pozpátku adresu v řidičáku, když taxík vyrazil a začal vysokou rychlostí couvat ulicemi. Řidič věděl, kam Lister jede, což, když se nad tím Lister zadumal dávalo jistý smysl. Pokud mělo jít všechno pozpátku, pak pravděpodobně ve chvíli, kdy dojedou k cíli, bude muset Lister šoférovi sdělit, kde ho naložil. Bolel ho mozek. Náhle taxík zastavil uprostřed provozu. Lister se naklonil z okénka, aby se podíval, co zácpu způsobilo. Před rozbořenou budovou zastavily tři hasičské vozy. Zatímco hasiči roztahovali hadice, ruiny začaly dýmit. Hadice nasávaly z dýmajících trosek mohutné proudy vody a během několika minut se ruiny proměnily v hořící oranžové peklo. Když šlehající plameny dostoupily vrcholu, hasiči srolovali hadice a odjeli s ječícími sirénami. Provoz se začal zvolna sunout podél požáru. V době, kdy kolem projížděl Listerův taxík, oheň byl už téměř uhašený. Tam, kde byly ruiny, stála nyní moderně vyhlížející, nová kancelářská budova. Lister zavrtěl hlavou a strčil hlavu zpátky. Pod sedadlem byly zmuchlané noviny. Vytáhl je a rozložil na titulní straně. Pod hlavním titulkem byla velká fotografie požáru, který právě viděl. To jeho mozku příliš nepomohlo. Nakonec si uvědomil, že to musejí být staré noviny z předešlého rána. V realitě pozpátku se pochopitelně o novinkách psalo dřív, než k nim došlo. Dostal zarážející nápad a otočil na stránku s nekrology. Bylo to tam: Retsil Divad. Chvíli mu trvalo, než si přeložil doprovodný text: "David Lister, 61 let, byl radostně přiveden na svět ve čtvrtek jedenadvacátého ve 23:30 (viz rubrika osobních vzkazů)." Lister horečně listoval novinami, až našel rubriku osobních vzkazů. Prstem jel po jednotlivých heslech a zastavil se, když našel heslo napsané normálním způsobem.

"Dave Listere," stálo tam. "Všechno ti postupně dojde. Byl to jediný možný způsob. Pochopitelně nemůžeme být s tebou, všichni bychom strašně omládli. Vyzvedneme si tě za šestatřicet let. Buď u stánku se suvenýry u Niagarských vodopádů, přesně v poledne. Zatím nashle. Hodně štěstí ti přeje posádka Červeného trpaslíka." Zase mu to provedli! Vysadili ho bez prostředků v nějaké šílené části vesmíru a čekají, že se tady bude sám nějak protloukat téměř čtyřicet roků. Jednou to stačilo. Udělat mu to ale dvakrát - dvakrát za sebou v následných životech - to byla jasná známka špatného vychování. Lister byl společenský tvor. Nenáviděl samotu. Odjakživa. Vyhlédl z okénka taxíku. Spustil se déšť. Měl by se ozvat saxofon hrající melancholickou, roztouženou bluesovou skladbu. Déšť se zvedal z mokrých chodníků a řinul se do zachmuřených mraků nahoře na obloze. Taxík konečně se skřípěním pneumatik zastavil na adrese, kterou udával jeho řidičský průkaz. Byl doma, ať už to mělo pro něho znamenat cokoli. Dveře taxíku se samy otevřely a Lister vystoupil. Vytáhl z peněženky klíče, odešel po cestičce k domu a pustil se dovnitř. Byl to veliký dům. Ať už měl v osudu napsánu jakoukoli činnost, jíž si měl vydělávat na živobytí, provozoval ji dost úspěšně. Vstoupil do prvního přijímacího pokoje. Na kamenné římse starého krbu stály těsně vedle sebe zarámované fotografie. Tohle byl jeho život, život, který měl vést v této podivné realitě, v níž byl vetřelcem. Cosi ho zaujalo na jedné z fotografií a on si všechny začal podrobně prohlížet. To není možné. Něco takového zkrátka nebylo možné. Ani s IQ dvanáct tisíc. Jenže zde na fotografiích byl důkaz. Hollymu se to nějakým zázrakem podařilo. Ale jak? Lister bude muset počkat šestatřicet let, aby se dozvěděl odpověď. Otočil se a díval se na krajkové záclony, které se třepotaly ve vánku v otevřených francouzských oknech. Přešel místností a vstoupil na zahradu. Na opačném konci trávníku stříhala stará žena v slunečním klobouku se širokou střechou živý plot z jasmínu. Vzhlédla od práce, spatřila ho a obličej se jí svraštil pověstným úsměvem z výherního automatu. Šestatřicet let. Omládnou spolu. Mohou se těšit na novou společnou minulost. Vrásky ve tváři starého muže se stáhly do úsměvu a šouravým krokem se jí vydal zahradou v ústrety.